

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

GODS *in* WHITE

I

*He thought he
could control
everything,
until she took
control of him.*

The ARROGANT'S SURRENDER

D.A. LEMOYNE

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

The
**ARROGANTS
SURRENDER**

D.A. LEMOYNE

Alıntı

“Seni seviyorum. Sevmemeye çalıştım, ama seni seviyorum Athanasios. Sana her şeyimi veriyorum. Kalbimi ve güvenimi.”
“Sana deli oluyorum, Brooklyn. Seni asla incitmeyeceğim.”

D. A. Lemoyne
dalemoynewriter@gmail.com
Telif hakkı © 2025 D. A. Lemoyne.

Tüm hakları saklıdır.
Amerika Birleşik Devletleri'nde yayınlanmıştır.

Başlık: Kibirinin Teslimiyeti
Orijinal Başlık: Arrogante Rendido
İlk basım 2022

Kuzey Carolina – ABD
Yazar: D. A. Lemoyne
Kopyalama düzenlemesi: The
Word Faery. Kapak tasarımı:
Angela H. Kapak fotoğrafı: W.
Aguiar İllüstrasyon: M. Ribeiro

E-kitap ve Kağıt Kitap Biçimlendirme: MadHat Studios

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemeleri veya tanıtımlarında kısa alıntılar hariç olmak üzere, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere, elektronik veya mekanik yollarla herhangi bir biçimde çoğaltılamaz veya kopyalanamaz.

Aşağıdaki kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişiler, olaylar veya yerlerle benzerlik tamamen tesadüfidir.

Aşağıdaki hikaye yetişkinlere yönelik konular, küfür dil ve cinsel içerik barındırmaktadır.
Yetişkin okuyucular için yazılmıştır.

Sosyal Medya

Instagram

Facebook Profili

Facebook Sayfası

Facebook Grubu

Pinterest

D.A. Lemoyne'nin diğ er eserleri

[The Tycoon's Obsession \(Lykaios Ailesi Serisi, Kitap Bir\)](#) .

[About Love and Revenge \(Lykaios Ailesi Serisi, Kitap İki\)](#) .

[Seduced by Contract \(Kostanidis Ailesi Serisi, Kitap Bir\)](#) .

[Secrets, Lies and Love \(Kostanidis Ailesi Serisi, Kitap İki\)](#) .

[Obsessed with Her \(Kostanidis Ailesi Serisi, Kitap Üç\)](#) . .

[Onun Affi İçin Her Şey \(Kostanidis Ailesi Dördüncü Kitap\)](#) . .

[Kibirlinin Teslimiyeti \(Beyaz Tanrılar Birinci Kitap\)](#) .

Kibirli ve Acımasız (Beyaz Tanrılar Serisi İkinci Kitap) – Yakında Çıkacak

Kibirlinin Kurtuluşu (Beyaz Tanrılar Serisi, Üçüncü Kitap) – Yakında Çıkacak

Tanıtım

Uyarı: Tetikleyici unsurlar içerebilir.

Not: *Beyaz Tanrılar* serisinin dördüncü kitabı Kibirlinin Teslimiyeti, bağımsız bir kitaptır. Her kitap ayrı ayrı okunabilir, ancak bir sonraki kitapta öncekilerden spoilerlar bulunması muhtemeldir.

Dünyanın önde gelen beyin cerrahı ve tıp camiası tarafından "Tanrı" lakaplı milyarder Athanasios Pappakouris, dünyayı ayaklarının altında tutmaktadır.

Seksi, ünlü ve gittiği her yerde saygı gören Yunanlı, nihayet bir aile kurmanın zamanının geldiğine karar verir; zaferlerle dolu hayatında eksik olan tek şey budur.

Hayat, Brooklyn Foster'ı yoluna çıkardığında — derin komadan kurtardığı genç bir kadın — arayışının sona erdiğini anlar. Kırık kalpli genç kadın, onun arzuladığı her şeye sahiptir: güzel, şehvetli, tatlı ve onun kanını kaynatıyor.

Doktor, onu karısı yapmak için kararlı bir şekilde, amansız bir baştan çıkarma planına girer.

Ancak, Brooklyn'in sadece bedenini değil, kalbini de etkilediğini beklemiyordu. Bir fetih stratejisi olarak başlayan şey, kısa sürede sınırsız bir tutkuya dönüşür.

Ancak, geçmişleri kısa sürede yeniden su yüzüne çıkar ve aşklarını sınamaya başlar.

Hiçbir şey görüldüğü gibi değildir ve gizli düşmanlar, yalanlar ve ihanetler arasında, ne kadar uzağa gitmesi gerekirse gereksin, kimsenin bir daha kadınına zarar veremeyeceğine yemin eder.

Yazarın Notu

Gods in White serisinin dördüncü kitabı olan *The Arrogant's Surrender*, Brooklyn Foster'ın hikâyesini anlatıyor. Brooklyn, kız kardeşi Madison (*Seduced by Contract*'ın kahramanı) ile birlikte çocukluğunun büyük bir bölümünü bir yetişkinin desteği veya gözetimi olmadan geçirmek zorunda kalan bir savaşçıdır. Athanasios Pappakouris ise, alanında en iyi olarak kabul edilen ve sevgiyle "Tanrı" lakaplı bir beyin cerrahıdır.

Yunanlı, kibirli ve dünyanın ayaklarının altında olan doktor, Brooklyn'i gördüğü anda, onun gelecek planlarına "uyduğunu" düşünerek onu kendine ait yapmak istediğine karar verir.

Geçmişte hem fiziksel hem de duygusal olarak yaralanmış olan Brooklyn, bir sonraki ilişkisinin sevgiye dayalı olmasını istediği için, bu zengin adamın ilgisini kabul etmekten korkar.

Okuyuculara not: Kitap, kahramanımızın komada olduğu ancak uyanmak üzere olduğu bir sahneyle başlar. Onun böyle bir durumdan gerçekçi olarak kurtulması için gereken süreyi "kısaltmak" ve "uyurken" onu ziyaret edenlerin söylediklerini "duyabildiği" fikrini yaratıcı bir özgürlükle kullandım. Elbette bunu destekleyen bilimsel bir kanıt yok, ancak bu bir kurgu eseri olduğu için kendime bunu hayal etme izni verdim.

Bu kitapta potansiyel tetikleyiciler bulunduğundan, kısa bir içerik uyarısı yapmak istiyorum: çocuklukta ebeveyn terk edilişi (kahraman babası tarafından terk edilmiştir), hikayenin başında onu komaya sokan şiddetli bir saldırı ve bu olayları yeniden hatırlatan bazı flashback'ler. Ayrıca şiddet (erkek kahramanın kahramana zarar vermesi hariç) ve ihanet (yine erkek kahramanın kahramana ihaneti hariç) temaları da geçmektedir.

Bir seri olmasına rağmen, her kitapta farklı bir çift yer alacak. Bununla birlikte, sonraki kitap muhtemelen öncekilerden bazı spoilerlar içerecektir.

Son olarak, kitaplarım her zaman bağımsız hikayelerdir, ancak edebi dünyam birbiriyle bağlantılıdır, bu nedenle bir serideki karakterleri başka bir seride de bulabilirsiniz. Ancak, her zaman onların nereden geldiklerini açıklayacağım ve sizi ilgili esere yönlendiren bir dipnot bırakacağım.

Umarım yarattığım evrene, benim onu yaratmayı sevdiğim kadar derinden aşıklar olursunuz.

XO,

D. A. Lemoyne

Kibirli beyin cerrahı ve onun "Uyuyan Güzel"inin hikayesini isteyen tüm okuyuculara.

Kuzey Carolina, Nisan 2025

Athanasios

ÖNSÖZ

Geçmiş

WHOOSH . . . *Whoosh* . . .

Rüzgâr beni güçlü pençeleriyle sarıyor, kemiklerimi bile ağrıtıyor.

Sabahın soğuğu tenimi kesiyor ve yanaklarımda akan gözyaşları minik buz parçaları gibi hissediliyor.

"Koş! Koşmaya devam et. Arkana bakma," kaçarken onun sesini duyuyorum.

Onu da yanımda götürmek istesem de, onun emrine uymam gerektiğini biliyorum çünkü onun aciliyetini hissedebiliyorum ve durursam beni yakalayacaklarından eminim.

Bu yüzden, ayak tabanlarım asfaltın etkisiyle yanarken bile durmuyorum.

Ciğerlerim yanıyor ve nefes almak neredeyse dayanılmaz hale geliyor, ama yine de

koşmaya devam ediyorum.

Ve koşmaya devam ediyorum.

Onu götürecekler mi? Şimdi ne olacak? Beni kim koruyacak? Onu kim koruyacak?

"Koş!"

Çok yorgunum, ama iyi bir koşucuyum. O hep böyle derdi. Benimle gurur duyuyor gibiydi, gülümseyerek şöyle derdi: "*Kimse senden daha hızlı değil, Athanasios. Sen benim şampiyonumsun. Her şey kafanda bitiyor. Eğer zihnin yapabileceğini söylüyorsa, hiçbir şey seni durduramaz.*"

Hiçbir şey beni durduramaz. Durmayacağım.

Vın... Vın...

Rüzgar, zayıf, neredeyse çıplak bedenimi geriye doğru ittiği halde, ben rüzgara karşı mücadele etmeye devam ediyorum.

Ne kadar süredir koştuğumu bilmiyorum, ama tek odaklanabildiğim şey, onun tekrar tekrar söylediği ses: *"Sen benim şampiyonumsun. Her şey kafanda bitiyor. Eğer zihnin yapabileceğini söylüyorsa, hiçbir şey seni durduramaz."*

Onun sesini duymaya devam etmem gerektiğini biliyorum, çünkü bu kaçmak için tek şansım.

Onun sesi beni cesaretlendiriyor, bana cesaret veriyor. Ben bir şampiyonum.

Gerçekten şampiyon muyum? Evet, öyleyim.

Aynı zamanda bir süper kahramanım.

Durdurulamazım.

Athanasios

BİRİNCİ BÖLÜM

Otuz Yıl Sonra

NEW YORK

On iki saatlik vardiyamın ardından hastaneden ayrılmaya hazırlanırken telefonum çaldı. Cevap vermemeyi düşündüm, çünkü bu günü sonlandırmak için tek istediğim seks yapmak ve sonra yalnız başıma iyi bir gece uykusu çekmekti.

Ancak, ekranda yanıp sönen isim beni aramayı görmezden gelmekten alıkoyuyor.

"Athanasios, senden özel bir ricam var," diyor arkadaşım Hades Kostanidis, telefonu açar açmaz böyle diyor.

"İstemek" ve "rica etmek" kelimeleri Kostanidis ailesinden duyabileceğiniz türden kelimeler değildir ve merakım anında uyandırılır. "Ne hakkında?"

"Bir hasta. Sıradan bir hasta değil, Zeus'un kız arkadaşının kardeşi. Kız komada ve biz senin bu vakayı üstlenmeni istiyoruz."

İlk tepkim reddetmek oldu. Her gün onlarca benzer istek alıyorum, ama onun anlatımından anladığım kadarıyla, bu hastayı neredeyse aileden sayıyorlar, yoksa Hades bana gelmezdi. "Kaç yaşında?"

"Emin değilim. Onu tanımıyorum, ama muhtemelen Madison'ın yaşlarında, on dokuz yaşında. Belki biraz daha büyük."

"Madison mı?"

"Zeus'un kız arkadaşı. Kız kardeşinin adı Brooklyn Foster."

"Ona ne olduğunu biliyor musunuz?"

"Detayları bilmiyorum. Gece saldırıya uğradığını, partnerinin öldüğünü ve vurulduğunu biliyorum. Nerede olduğunu bilmiyorum ama aylardır komada. Doktorlar neredeyse umudu kesmişler. Uyanmaması için görünürde bir neden olmadığını söylüyorlar ama uyanmıyor."

Daha fazla bilgi edinmeden önce bile, bu davayı alacağımı biliyorum. Kanımın damarlarımdan aktığını hissettiğim birkaç an vardır ve zorlu görevler bunlardan biridir. "Umutlara göre çalışmam. Verilere göre çalışırım."

Telefonun diğer ucunda onun kıkırdadığını duyuyorum. Birbirimizi çok uzun zamandır tanıyoruz ve çok fazla ortak yönümüz var; en önemlisi, bir şey dikkatimizi çektiğinde takıntılı olmamız.

"Kardeşime senin onunla ilgileneceğini söyleyebilir miyim? Kardeşinin karısının senin ellerinde olduğunu bilince daha rahat hissedecektir."

"Kayınbiraderin mi? Zeus'un hastanın kız kardeşi ile ilişkisi o kadar ciddi mi?"

"Öyle olduğunu garanti edebilirim. Belki Zeus henüz bunun tam olarak farkında değil, ama onu tanıyorum ve o kız onu baştan çıkarmış."

Bir kadına o kadar kapılmak ve kalıcı bir şey istemek nasıl bir his, hayal bile edemiyorum. Bir gün evlenmeyi düşünüyorum, ama aşk üzerine kurulu bir ilişki konusunda hiçbir hayale kapılmıyorum.

Konuyu değiştirmeye karar veriyorum. "Peki ya sen? İşler nasıl gidiyor?" diye soruyorum. Hades gibi uzun süredir tanıdığım kişilerle bile nadiren bu tür sorular sorarım. Ama o da benim gibi yıllardır belirli bir sorunu çözmeye çalışıyor.

"Bekliyorum."

"Hala mı? Ne zaman bittiğini kabul edeceksin?"

"Nefretim azaldığında. Artık bu konu hakkında konuşmak istemiyorum," diyor ve ben de ısrar etmiyorum. En yakınlarıma bile birçok sırrımı sakladığım halde, nasıl ısrar edebilirim ki? "Onu görmek için neye ihtiyacın var?"

"Öncelikle, kız kardeşinin hastayı ziyaret etmeme izin vermesi gerekiyor. Sonra da mevcut sağlık ekibinin test sonuçlarını paylaşması ve ilk raporlarını vermesi gerekiyor. Onun doktoruyla konuşacağım. Bana kaldığı hastanenin adresini gönder. Her halükarda, Brooklyn Foster benim sorumluluğuma girerse, onu buraya getirmem gerekecek. Kendi hastanem dışında başka hiçbir hastanede çalışmıyorum."

"Elbette. Siz devraldığınızda, lojistik işleri size kalır. Kız kardeşinin itiraz etmeyeceğinden eminim."

Telefonu kapatır kapatmaz dizüstü bilgisayarımı açıp Brooklyn Foster'ın adını aratıyorum.

New York'un en büyük gazetesinin suç bölümünde küçük bir makale, bir ev baskını anlatıyor. Rapora göre, polis bunu, partnerinin ölümüne ve onun yaralanmasına neden olan, ters giden bir hırsızlık olayı olarak değerlendirmiş. Başka ayrıntı yok.

Aşağı kaydırıldığında, yakında hastam olacak kadının bir fotoğrafını buldum.

Çimlerin üzerinde oturmuş, gülümsüyor ve kollarında iki yeni doğmuş bebek var; boyutlarına bakılırsa ikizler. Biri pembe battaniyeye, diğeri açık mavi battaniyeye sarılmış.

Kadın kameraya gülümsüyor, ama bu gülümseme gözlerine kadar ulaşmıyor. Narin çenesi gergin, dolgun dudakları ince bir çizgiye dönüşmüş.

Genç anneler hakkında pek bilgim yok, ama hastanede gördüğüm kadarıyla, doğum sonrası depresyon vakaları dışında, genellikle aile kurarken coşku gösterirler.

Küçük fotoğrafa yakınlaştırıyorum ve kadının yüz hatlarını daha yakından inceliyorum.

O, sanki bu dünyaya ait değilmiş gibi, neredeyse ruhani bir güzelliğe sahip. Otururken bile vücudu bir dansçı gibi zarif görünüyor. Yüzü klasik özelliklerle tanımlanıyor: ifade dolu mavi gözler, küçük bir burun, dolgun dudaklar ve açık sarı tonlarda uzun sarı saçlar.

Genellikle, bir kadının güzelliği tek başına beni etkileme gücüne sahip değildir. Dikkatimi çeken, kişilik ve görünüşün birleşiminden oluşan bütünlüktür. Ancak Brooklyn Foster'ın durumunda, gözlerinde, bu kadar genç birinde nadir görülen bir derinlik var ve bu benim ilgimi çekiyor.

Kollarındaki bebeklere bakıyorum. Hâlâ çok küçükler, açıkça ikizler.

En sevdiğim kalemi masama vuruyorum.

Birini genç bir aileyi hedef almaya iten ne olabilir?

Gerçekten de ters giden bir ev baskını mıydı? Yoksa daha fazlası mı vardı, belki de eşinin düşmanları?

Öyleyse, onu ortadan kaldırmak yeterli olmaz mıydı? Neden kadını da hedef aldılar?

Muhtemelen tanık bırakmamak için.

Öyleyse neden o hastanede yatarken işi bitirmediler?

Makaleye göre, hırsızlardan biri öldürüldü, diğerleri ise birkaç gün sonra tutuklandı. Görünüşe göre, bunlar meslekten suçlular, ki bu da mantıklı gelmiyor.

Ev soyarak geçimini sağlayan biri cinayete kadar gitmez. Soygun ve cinayet arasındaki ceza farkı çok büyük: ilkinde birkaç yıl hapis, ikincisinde ise ömür boyu hapis.

Sen kimsin, Brooklyn Foster? Ya da daha iyisi, kendini neye bulaştırdın?

Hastanedeki özel ofisimin kapısı açılır ve iki ortağımdan biri, yanık kurbanları için rejeneratif cerrahi alanında önde gelen uzman William Randolph Marshall IV içeri girer. "Hâlâ burada mısın?" diye sorar ve masamın önüne bir sandalye çeker.

"Gitmek üzereydim, ama az önce Hades Kostanidis'ten bir telefon aldım. Komadaki bir hastayı almamı istiyor."

Kaşlarını çatıyor. "Bir Kostanidis iyilik mi istiyor?"

"Ben de öyle düşündüm, ama görünüşe göre kız aileyle bağlantılı."

"Kabul edecek misin?"

Omuz silkiyorum. "Şu anda onu tedavi eden doktorlar iyileşeceğini sanmıyorlar."

Ağzının bir köşesi yukarı kalkar. "Ve sen onların yanıldığını kanıtlamak için elinden gelen her şeyi yapacaksın."

"Denemeyeceğim. Yanıldıklarını kanıtlayacağım," derim, ayağa kalkıp odadan çıkarım.

Athanasios

İKİNCİ BÖLÜM

Ertesi gün

"Bana, aldığı kurşunun vücudunun üst kısmına isabet etmediğini mi söylüyorsunuz?"

Adam boğazını temizliyor ve tahminimce, koltuğunda kıpırdamamaya çalışıyor.

Nedenini biliyorum. Kim olduğumu bilmemek için tüm hayatını Mars'ta yaşamış olması gerekirdi.

"Doğru, Dr. Pappakouris."

Ona beni ilk adımla çağırmasını söyleyebilirdim, ama meslektaşlarım olsa bile yabancılarla gereksiz samimiyet kurmayı sevmem.

Brooklyn'in davasını yürüten ekibin başındaki adamın endişesini hissedebiliyorum ve bunun nedenini biliyorum. Genç, muhtemelen kariyerinin başlarında ve benim önümde yetersiz görünmesine neden olacak aptalca bir şey söylemekten korkuyor.

"Sence ne oldu?" diye soruyorum.

"Bize kesin bir cevap verebilecek tek kişi hasta kendisi olurdu. Ancak polise göre, Bayan Foster ve partneri, biri evlerine zorla girdiğinde uyuyorlardı. Adam, onu korumak için ateş hattına girmiş ve kurşun tam göğsüne, daha doğrusu kalbine isabet etmiş gibi görünüyor."

"Yani hedef o muydu?"

"Bu belli değil. Her halükarda, yaralı olmasına rağmen, partneri ana tetikçiye öldürmeyi başardı."

"Ana tetikçi mi?"

"Evet, üç kişi vardı. Adamlardan biri Bayan Foster'ın sol bacağına ateş etti. Bayan Foster dengesini kaybedip başını komodine çarpmış gibi görünüyor."

Bana anlattıkları hiç mantıklı gelmiyor ve şimdi, her zamankinden daha fazla, bunun basit bir soygun olmadığına ikna oldum. Ancak, buraya Brooklyn'in kişisel sorunlarını çözmeye gelmedim, davasını değerlendirmek için geldim. "Yani Bayan Foster'ın koma hali silahla yaralanmasıyla ilgisi yok mu?"

"Hayır. Daha önce de söylediğim gibi, muhtemelen düşme sırasında meydana gelen beyin travmasından kaynaklanıyor." Dolaptan bir dosya çıkarıp, bazı tomografi ve diğer görüntüleme sonuçlarıyla birlikte bana uzattı.

Bugün Zeus'tan Madison Foster'ın bana kız kardeşinin tıbbi kayıtlarına erişim izni verdiğini teyit ettim. Ayrıca bugün ilerleyen saatlerde ikisiyle de ofisimde bir toplantım var. Ama önce bu test sonuçlarını incelemem gerekiyor.

Tıbbi ekibin raporunu hızlıca gözden geçiriyorum ve ilk bakışta Brooklyn'in uzun süreli bilinç kaybını ya da doktorların komadan ıkamayacağına dair vardıkları sonucu açıklayacak hiçbir şey göremiyorum.

Ta ki son test klasörünü açana kadar.

Raporu bir kenara koyup görüntüleme sayfalarını masanın üzerine yaydım. Onları analiz etmek için ne kadar zaman harcadığımı bilmiyorum, odada başka birinin olduğunu tamamen unutmuştum.

Sonunda tatmin olduğumda, ona tekrar bakıyorum. "Beyin sarsıntısı geçirdiğı bölgede bir tümör var. Bunu nasıl gözden kaçırdınız? Böyle bir şeyin fark edilmeden kalması düşünülemez."

"Ben..."

Açıklamasına izin vermedim. Beceriksizliğı haklı çıkaran hiçbir şey yoktu. Brooklyn'in uyanmamasının nedeni olan tümörün iyi huylu mu yoksa kötü huylu mu olduğunu bilmiyordum. Düşmeden önce var olup olmadığını da bilmiyordum. Ancak önemli olan, bu ekibin aylarca ona baktığı ve kötü huylu olduğu doğrulanırsa, kimse nedenini bilmeden ölebileceğiydi.

"Onu hemen benim hastaneye naklediyorum. Burada yapılamayan özel testler yapmam gerekecek."

Ona tartışma şansı vermiyorum. Vaka zaten benim ve tüm vücudumun uyandığını hissediyorum. Tümörün ciddiyeti hakkında daha fazla bilgi olmadan, zamanla yarışıyorum.

"Hastayı muayene etmek ister misiniz?"

"Evet, ama en önemlisi, onu hemen nakletmenizi istiyorum. Durumu hakkında daha doğru bilgilere ihtiyacım var."

Son kısmı vurgulayarak, ekibinin yaptığı büyük hatayı unutmayacağımı açıkça belirtirim.

Onun zorlukla yutkunduğunu görüyorum, ama empati duymuyorum — kimi kandırıyorum ki?

Asla empati duymam.

Ancak bu durum yetersizlikten öte bir şeydir. Sorumlulukla ilgilidir. Bizim alanımızda şüpheyeye veya tereddüte yer yoktur, çünkü bu bir hastanın hayatı ile ölümü arasındaki fark anlamına gelebilir.

Brooklyn Foster'ın odasına girip etrafıma bakıyorum. Nispeten mütevazı olmasına rağmen, buradaki düzen benim hastanemdeki yoğun bakım ünitelerinden çok da farklı değil, ancak buradaki ekipmanlar eski.

Ona olanlar, yani teşhis hatası, odanın veya ekipmanın kalitesiyle ilgisi yoktu. Bu bir insan hatasıydı.

Yatağa yaklaşıp bilinçsiz halini gözlemliyorum. Solgun olmasına rağmen komada değil, uyuyor gibi görünüyor. Cildi koma hastalarında görülen tipik grimsi rengi almamış ve saçları parlaklığını kaybetmemiş.

Muhtemelen kilo verdiği için küçük ve ince olan eli çarşafın dışında duruyor. Göz kapakları titriyor.

Komadaki hastaların belirli çevresel uyaranlara tepki vermesi nadir bir durum değildir, ancak bu konu dünya çapında nörologlar arasında hâlâ hararetli bir tartışma konusudur. Bazıları, bu durumdaki bir hastanın çevresindeki dünyayı algılayamadığını ısrarla savunur. Ancak 1990'larda, yirmi altı yaşındaki bir İngiliz profesör enfeksiyon kaptıktan sonra komaya girmişti.

Bu hasta, Cambridge Üniversitesi Beyin Görüntüleme Merkezi tarafından incelenen ilk hastaydı ve bir yıl sonra yayınlanan sonuçlar çığır açıcıydı. Hasta, tanıdık yüzleri "görmeye" tepki vermekle kalmadı, aynı zamanda sağlıklı gönüllülerinkine benzer beyin tepkileri de gösterdi.

Pozitron emisyon tomografisi gibi sofistike testlerin "gizli biliş"i ortaya çıkardığı ilk kişi oldu.

Bu bulgular çok önemliydi, çünkü bilişsel işlevlerin korunmuş olduğunun doğrulanması, yoğun tedavinin sürdürülmesi kararını destekledi.

İlk teşhisten altı ay sonra, kadın uyandı.

Uyuyan güzel kadına bakışlarımı sabit tuttum.

Brooklyn'in kucağında bebekleri tuttuğu fotoğrafı hatırlıyorum.

Hiçbir şey beni etkilemez, ama küçük insanlara karşı belirli bir sevgim var.

Çoğu yetişkinin aksine, çocuklar doğru yönlendirilirse hala kurtarılabilirler.

"Seni uyandıracığım Brooklyn. Seni çocuklarına geri götüreceğim. İkinci bir şansın olduğunda, bir dahaki sefere daha iyisini yapmaya çalış."

Athanasios

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

İki Gün Sonra

"Kız kardeşimin komada olmasının nedeni kafasını vurması değil mi?" diye sordu bana Madison Foster olarak tanıtılan kadın.

Brooklyn'in tümörünün ciddiyetini belirlemek öncelikli olduğu için ilk görüşmemizi iptal etmek zorunda kalmıştık. Konuşmalar bekleyebilir, ama hayat bekleyemez.

Zeus'un kız arkadaşına bakıyorum. Yüzünde öfke ve korku karışımı bir ifade var, bu oldukça ilginç. İki kız kardeşin daha küçük olanı olduğunu biliyorum, ama Brooklyn'i korumak için tüm dünyaya karşı koymaya hazır görünüyor.

"Diğer hastanede tümörü nasıl fark edemediler?" diye araya giriyor Zeus.

Brooklyn'in eski sağlık ekibiyle yaptığım toplantıdan ayrıldığım gün, Madison'la telefonda konuştum ve kız kardeşini nakletmek için izin istedim.

Brooklyn benim hastaneme yerleştirildikten sonra, ertesi gün onu titizlikle muayene ettim. Görüntüleri inceleyerek tahmin ettiğim gibi, tümörün varlığı doğrulandı.

Zeus'un sorusuna tek bir cevap var: Sorumlu nörologun yetersizliği ve birçok meslektaşının sahip olduğu ölümcül bir kusur —sırf "öyle görüldüğü" için bir şeyin doğru olduğunu varsayma eğilimi—yanlış teşhise yol açmıştı.

İkisine de bakıyorum ve benim söylemediğim şeyi anladıkları anı fark ediyorum.

"Tanrım! Bu tümör yüzünden ölebilir mi?" diye sordu Madison.

"Dün gerekli tüm testleri yaptım ve benim sonucum, tümörün iyi huylu olduğu yönünde."

"O zaman neden uyanmadı?"

"İyi huylu olsa da, tümör tam olarak saldırı günü düşerken yaralandığı beyin bölgesinde bulunuyor — daha spesifik olarak, bilinci kontrol eden retiküler aktivasyon sistemine baskı yapıyor. Ameliyat etmem gerekecek."

Madison'ın yüzündeki ifade öfkeden neşeye dönüşür. Yüzü bir televizyon ekranı kadar ifade doludur, duyguları hiç filtrelenmeden ortaya çıkar. "Sonra uyanacak mı?"

"Ben öyle demedim. Daha erken uyanma ihtimali var ama hemen uyanmayabilir. Her halükarda, planlarımı uygulamak için senin onayına ihtiyacım var."

Zeus'a bakar. "Çok korkuyorum. Ya geri dönmezse?" "Biraz yalnız kalmak ister misiniz?" diye sorarım.

"Hayır," diye cevaplar Hades'in kardeşi ve Madison'ın elini dudaklarına götürür. "O, ülkedeki nörolojinin önde gelen otoritesidir. Denemeliyiz."

"Ben *dünyanın* nöroloji alanında önde gelen otoritesiyim," diye düzeltiyorum. O da onaylayarak başını sallar. "Ne zaman ameliyat yapmayı planlıyorsunuz, doktor?"

"Ameliyatı planlamadan önce birkaç test daha yapmak istiyorum, ama en geç bir hafta içinde."

"Peki sonra? Bir sonraki adım ne olacak?"

Bu soruyu her duyduğumda bir dolar alsaydım, servetimi kolayca üç katına çıkarabilirdim.

"Bir sonraki adım beklemek olacak, Bayan Foster. Beyin birçok sır saklar. Bilim çok şey keşfetti, ama hala bilinmeyenlerin okyanusu var."

Bir Buçuk Ay Sonra

"Hadi ama Brooklyn, ikimiz de uyumaya devam etmek için bir neden olmadığını biliyoruz. Tümör gitti, uyanma zamanı geldi kızım. Beni görmezden gelme.

Dikkatimi çekenlerin beni görmezden gelmesine

"Bugün ilk kez oturdu, ama bu yeterli değil. Tamamen iyileşmesini istiyorum."

Bugün ilk kez oturdu, ama bu yeterli değil. Tamamen iyileşmesini istiyorum.

Yüzünde ilk gördüğümdeki aynı dinginlik var, ama şimdi farkı, artık hayatını tehdit eden hiçbir şeyin olmadığını bilmem. Tümörün iyi huylu olduğu doğrulandı, ameliyat başarılı geçti ve klinik açıdan benim işim bitti.

Brooklyn'in uyanması her an olabilir. Yine de, ilk kez bir hastanın komadan çıkmasını beklerken kendimi endişeli hissediyorum.

Kendime, onun uyanmasını istediğimi söylüyorum, çünkü istemeden de olsa, onun ailesinin geri kalanıyla da ilgilenir hale geldim.

Kız kardeşiyle tanıştığım gün, Madison'ın üvey annesi Eleanor ile birlikte Brooklyn'in çocuklarına baktığını öğrendim.

Bilinçsiz kadına bir kez daha bakıyorum ve yaklaşık otuz dakika sonra yaşlı bir adama ameliyat yapacağım ameliyathaneye doğru yola çıkıyorum.

Yarın Madison, Brooklyn benim hastaneye nakledildiğinden beri her gün yaptığı gibi onu tekrar ziyaret edecek. Kız kardeşinin iyileşmesini takıntılı bir şekilde takip ediyor ve ben de ona iyi haberler verme zamanının geldiğine karar veriyorum.

Ertesi Gün

Beklediğim gibi, kız kardeşinin yatağına eğilmiş, Brooklyn'in saçlarını düzeltiyor.

Bu manzara anıları canlandırıyor ve bir an için buraya neden geldiğimi unutuyorum, üzerinde durmamam gereken bir geçmişe kapılıyorum.

"Merhaba, Dr. Athanasios," diyor Madison, bana dönerek. Kapının açıldığını duymuş olmalı.

"Madison, nasılsın? Konuşmak için bir dakikan var mı?" Onunla konuşurken bile, gözlerim her zamanki gibi uyuyan kadına sabitlenir.

"Tabii ki," diye cevaplar, yarı gülümseyerek, ama ben tam olarak Nede anlayamıyorum.
n?

Kız kardeşinin yanağına bir öpücük kondurur ve ardından beni koridora kadar takip eder.

Hastanenin en üst katında bulunan kendi muayene odama değil, başka bir muayene odasına gidiyoruz. Günüm çok yoğun ve kaybedecek vaktim yok.

"Bir şey mi oldu?" diye soruyor, her zamanki gibi endişeli görünüyor. Cevap veremeden, "Arkanızdaki rafta duran kitapları düzeltmemin sakıncası var mı?" diyor.

"Ne?"

"Sanırım OKB'im var ve kitaplar düzgün dizilmezse konuşmamıza odaklanamayacağım."

"Devam et," diye cevap veriyorum, *neredeyse* gülümsüyorum. Kimde tuhaflıklar olmaz ki?

İki dakika sonra, koltuğına geri döner. "Bitti. Artık konuşabilirsiniz."

"Bu ilk konuşmamız değil, ama kız kardeşinin durumunu hiç derinlemesine ele almadık, sadece ilerlemesini tartıştık. Komalar hakkında ne biliyorsun?"

"Brooklyn yaralandıktan ve doktorlar komaya girdiğini açıkladıktan sonra, bu durumu araştırdım. Komanın, beyin fonksiyon bozukluğu veya yaralanma nedeniyle kişinin bilinçsiz hale gelmesi, uyanamaması veya uyarılara tepki verememesi olduğunu biliyorum."

"Aynen öyle. Çoğu zaman koma hastaları düşünme yeteneğini kaybeder ve çevrelerinde olup bitenlerin farkında olmazlar. Derin komada olanlar vardır, bilinç belirtisi göstermezler, ve Brooklyn gibi kısmi uyanıklık durumunda olanlar vardır. Komasının niteliğini ve derecesini doğrulamak için bazı testler yaptım, çünkü ameliyat yapıldıktan sonra uyanması beklediğimden daha uzun sürüyor."

"Peki, ne sonuca vardınız?" diye sorar.

"Neredeyse tüm vakalarda, beynin enerji akışı iyileşme olasılığını gösterir. Basitçe söylemek gerekirse, bu testler hastanın uyanma olasılığını belirler. İlk konsültasyonumuzda konuştuğumuz gibi, ana engel olan tümörü çıkardığımız için uyanacağından eminim."

"Lütfen, bu belirsizliği kaldıramıyorum. Endişemi gidermenizi ne kadar istesem de, umduğum cevap bu değilse size tokat atabilirim."

"Kız kardeşinizin sonuçları, beyninin enerji akışının yüzde seksen civarında olduğunu gösteriyor. Size bir fikir vermek gerekirse, bir hastanın enerji akışı yüzde

yüzde kırk beş civarında olduğunda, uyanma ihtimalinin yüksek olduğunu biliyoruz."

"Aman Tanrım!"

Ağlamaya başlar ve ben nasıl tepki vereceğimi bilemem. Sonunda ona bir mendil uzatır ve sakinleşmesini beklerim.

"Üzgünüm, ama bana umabileceğim en iyi haberi verdin

."

"Ama size bunun bazı yan etkileri olabileceğini söylemezsem dürüst davranmış olmam.

"Ne tür yan etkiler?" "Çoğunlukla ortopedik, kasların kullanılmamasından kaynaklanan. Hafıza kaybı da olabilir. Her şey beynin ne kadar etkilendiğine bağlı. Gerçek şu ki

"Çoğunlukla kasların kullanılmamasından kaynaklanan ortopedik sorunlar. Hafıza kaybı da olabilir. Her şey beynin ne kadar etkilendiğine bağlı. Gerçek şu ki, koma konusunda cevaplardan çok sorularımız var. Ama sizi buraya çağırmamın tek nedeni bu değil. Dün Brooklyn kendi başına yatakta oturdu."

"Ne? Bu mümkün mü?"

"Evet, mümkün. Benzer davranışlar sergileyen birkaç hastam oldu. Ayrıca ben..." Öksürdüm, nasıl devam edeceğimi bilemedim. "...ben... nabzını kontrol etmek için elini tuttuğumda parmaklarımı sıktı."

Neredeyse eminim ki gülümsemeyi saklıyor, ama fark etmemiş gibi davranıyorum.

"Bu, benim deneyimlerime göre," diye devam ettim, "her an uyanabileceği anlamına geliyor."

"Yarından sonra evleneceğimi ve balayı için nişanlığımı Yunanistan'daki adasına gideceğimi biliyorsunuz, ama uyandığında bana hemen haber vereceğinize söz verin. Yaralandığından beri bunun için dua ediyorum, doktor."

"İlk arayacağım kişi sen olacaksın, Madison."

Brooklyn

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Bir Ay Sonra

SILAS. Soraya.

Çocuklarım.

Ailem. Benim tüm dünyam.

Bebeklerim ve kardeşim Madison. Eleanor.

Onlar için uyanmak istiyorum.

Ama yorgunluk beni bu uyku bulutunda tutsak ediyor. Bu sonsuz rüyada.

Moses'ın öldüğünü biliyorum. Bayılmadan önce bana son kez baktığını hatırlıyorum. Hayatının ondan ayrıldığını görebiliyordum.

Derin bir nefes alıyorum ve aynı mide bulandırıcı koku burnuma çarpıyor. Sanırım hastanedeyim. Hava, eter kokusuyla ağırlaşmış.

İlk başta, uyanmama engel olan bir kabustu. O gecenin sahnesi, kaçamadığım bir kaleydoskop gibi tekrar tekrar oynuyordu.

O zaman sesler duymuyordum. Sadece saldırının görüntüleri zihnimde sonsuz bir döngü halinde tekrar ediyordu.

Gece yarısı yatak odamızda o adamları gördüğümde hissettiğim korku.

Bebeklerime zamanında ulaşip ulaşamayacağımı hesaplamaya çalışırken göğsümdeki sıkışma.

Böyle durumlarda bize öğretilen her şeye aykırı olarak —asla karşılık vermemek— saniyeler içinde ayağa kalktım.

Çocuklarımın babası da öyle yaptı.

Belki de ne olacağını önceden tahmin etmişti, çünkü yataktan silahı elinde çıkmıştı — komodinde sakladığı, defalarca tartıştığımız silah. Ama o anda, bunun için minnettar hissettim.

İlk başta yatak odasında sadece üçümüz vardık ve benim büyük dehşetime, Moses tek kelime etmeden adamın kafasına ateş etti.

Sonra, gözümün ucuyla kapıda bir gölge gördüm. Baktığımda, orada iki tane daha davetsiz misafir vardı ve donakaldım.

Adamlar silahlarını Moses'a doğrultmamışlardı, bana doğrultmuşlardı. Panik içinde olmama rağmen, bunu garip buldum. Ben silahsızdım, onlar daha çok Moses'ı düşünmeleri gerekirdi.

Sonra olanlar saniyeler içinde gelişti. Adamlardan biri bana ateş etti. Aslında ikisi de ateş etti.

Moses önüme atladı ve kurşunlardan birini engelledi. Dizimde keskin bir acı hissettiğim ve siren sesleri havayı doldurduğu anda, gözleri bana bakarak düştüğünü gördüm.

Bacaklarım, sanki jöle gibi, altımda çöktü. Bir şeye tutunmaya çalıştığımı hatırlıyorum, ama yapamadım.

Düşüp başımı vurdum.

Ve sonra, acı ve korku kayboldu.

Tüm bunlar ne kadar zaman önce oldu, bilmiyorum. Tekrar duyduğum ilk ses, her gün beni ziyarete gelen adamın sesiydi, adımı çağırıyordu.

Sesi soğuktu ve tümörün kaybolduğu için uyanmam gerektiğini söyledi.

Tümör mü? Ne tümörü? Beni buraya getiren silah yarası değil miydi?

Onu duyduktan sonra, kız kardeşim Madison'ı ve şimdi onun kocası olduğunu bildiğim başka birini, Zeus'u da duymaya başladım. Bana ziyarete geliyor ve benimle konuşuyor — ya da belki de bana konuşuyor demek daha doğru olur.

Madison bana bebeklerimin iyi olduğunu söyledi ve o anda gözlerimi açmak için çaresizce uğraştım, ama açamadım.

Hamile olduğunu ve evlendiğini söyledi. Kız kardeşimi gelinlik içinde görebilseydim keşke. Büyüdüğümüz ortamı düşünürsek, Madison'ın evlenecek kadar birine güveneceğini hiç düşünmemiştim. İkimiz de güvenme konusunda hiç iyi olmadık.

Moses'ın yanına taşınmamın tek nedeni hamile kalmam ve çocuklarımın anne ve babalarıyla birlikte,

tam bir aile olarak.

Ama Soraya ve Silas doğduktan kısa bir süre sonra, bir hata yaptığımı fark ettim. Madison ve ben annemiz olmadan büyüdük. Birçok yara izi taşıyoruz, ama birbirimize olan sevgimizin sınırı yok.

Moses, bebekler doğmadan önce bile hiç evde olmazdı, her zaman, tanıştığımızda bana işinin liman lojistiği ile ilgisi olduğunu söylediği halde, bununla hiçbir ilgisi olmadığını düşünmeye başladığım faaliyetlerle meşguldü.

"Senin sadece tembel olduğunu düşünmeye başlıyorum, Brooklyn Foster. Beni iyi kandırdın. İlk bakışta, senin bir savaşçı olduğunu düşündüm, ama hayatın yanından geçip giderken uyumaya devam etmek, benim açımdan pek de bir mücadele gibi görünmüyor."

Yine burada. Beni sinirlendirmeye başlayan kibirli adam. Beni ilk kez böyle kıskırtıyor değil ve her seferinde gözlerimi açıp ona aklımdan geçenleri söylemek için dayanılmaz bir istek duyuyorum.

O kim? Doktor mu? Sesi bana yabancı geliyor, çevremdeki diğer insanların sesleri gibi. Tanıdığım tek sesler kız kardeşiminki ve Eleanor'un ki.

Ama artık onun kokusunu ezberledim. Ayak seslerini de. Soğuk, sert sesli adamın burada benimle olduğunu her zaman anlarım.

"Hala tepki yok mu? Belki de senden vazgeçmeliyim. Çocuklarını görmek istemiyor musun? Çocuklar anıları saklayabilirler, ama böyle devam edersen, sonunda Madison'a 'anne' diye seslenecekler."

"Hayır!" diye öfkeyle bağıryorum, ama sanırım bu sadece kafamın içindeydi, çünkü hiçbir ses duymuyorum.

Tekrar söylemeye hazırlanırken, elimi tuttuğunu hissediyorum. Nabzımı kontrol ediyormuş gibi değil, bileğimi kavramıyor. Avucunu benim avucuma bastırıyor.

"Sana uyanman için meydan okuyorum Brooklyn. Dünyaya benim haklı olduğumu, diğerlerinin yanıldığını göster. Sana inandım kızım. Kazananları tanırım ve çocuklarını büyütmek istediğini biliyorum."

Bu adamdan nefret ediyorum. Gözlerimi açmanın bu kadar kolay olduğunu mu sanıyor?

Aynı zamanda, sesindeki özgüvene bayılıyorum. Bana inanmasının bir hata olmadığını ona kanıtlamak istiyorum. Anlamadığım bir nedenden dolayı, onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum.

Karanlıktan kendimi çıkarmak için harcadığım çaba, gözlerimden yaşlar akmasına neden oluyor.

"Uyan, Brooklyn." Bu sefer sesinde kibir yok. Bu bir rica ve sonunda itaat ediyorum.

"Başka kimse... çocuklarımı büyötmeyecek," diyorum yavaşça, ilk kez ona bakarken, ancak görüşüm hala bulanık. "O bebekler benim."

Athanasios

BEŞİNCİ BÖLÜM

"BAŞKA KİMSE... çocuklarıma bakmayacak," diyor, bahar günündeki gökyüzü kadar mavi ve berrak gözlerini açarak. "O bebekler benim."

Aylarca sessiz kaldığı için sesi kısılmış. Zayıflamış, daha da kilo vermiş; bu, durumunun doğal bir sonucu. Dudakları kurumuş. Brooklyn o kadar kırılgan görünüyor ki, bileğini biraz fazla sıkarsam kırılabilirmiş gibi hissediyorum. Yine de, onda beni hiç olmadığı kadar çeken bir şey var.

Onun kavgacı tavrına şaşkınlığımı gizliyorum. Belki de narin görünüşü ve neredeyse başka dünyadan gelen güzelliği yüzünden, onu sakın ve huzurlu birisi olarak hayal etmiştim. Ama Brooklyn Foster'ın içinde şiddetli bir ateş yandığını anlamam sadece birkaç saniye sürüyor.

O bilinçsizken, onda uyandırdığı hayranlık duygusunu bir kenara itmiştim. Ama şimdi uyanmış, kişiliğini "tatmış" olduğum için, hayranlığım daha da yoğunlaşıyor.

"Sen bir doktorsun," diye devam etti, "ve benimle kavgı ediyordun. Neden?"

Omuz silkiyorum. "Seni kurtardım. Beyin tümörün vardı. Anladığım kadarıyla, uyanmanı engelleyen şey buydu. Ama tümör çıkarıldıktan sonra iki aydan fazla zaman geçti ve sen hala gözlerini açmadın. Bu tembellikten başka ne olabilir ki?"

Görme yetisi muhtemelen bozuk olduğu için bana odaklanmaya çalışırken gözlerini kısıyor. Ancak, ben diğer sağlık ekibini çağırmak için düğmeye bastığım için cevap verme şansı olmuyor.

Diğerlerinin odaya girdiğini fark ediyor, ama bakışları hala bana sabitlenmiş durumda. "Bende tümör olduğunu mu söylediniz, doktor?" Sesi yumuşuyor, endişe

mükemmel yüzünde endişe belirir.

Bakışlarımı başka yöne çeviriyorum.

Bana ne oluyor böyle? Brooklyn, hayata döndürdüğüm ilk hasta değil ve kesinlikle son da olmayacak.

"Evet, ama zaten çıkarıldı," diyorum kayıtsızca. "Daha sonra konuşmak için vaktimiz olacak, Bayan Foster. Şu anda sizi muayene etmem gerekiyor."

"Athanasios? Neler oluyor?"

Dönüp Zeus'a bakıyorum. Madison olmasa bile onu sık sık ziyaret ettiğini biliyorum. Sık sık baldızıyla "konuşur".

Bir keresinde, onun "ailesi onu geri istediği ve Madison gece gündüz bunu hayal ettiği için uyanması gerektiğini" söylediğini duymadan edemedim.

Şimdi Hades'in, Kostanidis kardeşlerin en büyüğünün şu anda karısı olan kadına deli olduğunu söylerken ne demek istediğini anlıyorum. Hiçbirimiz nazik tipler değiliz ve Zeus'un gününün bir kısmını baldızının uyanmasına yardım etmek için ayırması, Madison'ın onun için ne kadar önemli olduğunu gösteriyor.

"Hemen dönerim," diyorum ekibin geri kalanına. Zeus'u odadan dışarı çağırıyorum. "Benimle gel," diyorum.

"Ne zaman uyandı?" diye soruyor, koridora çıkar çıkmaz. "Az önce. Aslında, sen gelmeden birkaç dakika önce. Ama durumunu belirlemek için bir dizi test yapmamız gerekecek."

"Madison'a söylemeliyim," diyor.

"Evet, söyle. Ben de onu arayacağım çünkü ilk bilen kişi olacağına söz vermiştim. Bugün geleceğini bilmiyordum."

Omuzlarını silkiyor, biraz utanmış görünüyor. "Hastayla konuşmanın yardımcı olduğunu okuduğum için daha sık gelmeye başladım."

Onaylayarak başımı salladım. "Hemen taburcu edilmeyeceğini biliyorsun, değil mi? Onu izlemem gerekecek. Ayrıca, bu kadar uzun süre hareketsiz kaldıktan sonra bacaklarındaki kaslar muhtemelen körelmiştir. Tamamen iyileştiğini söyleyebilmemiz için fizik tedaviye ihtiyacı olacak."

"Bu evde yapılamaz mı?"

"Hayır. Brooklyn'in durumu sadece kafasını çarptığı düşmeyle ilgili olsaydı, özel bakıma ihtiyacı olsa bile onu bir hafta içinde taburcu edebilirdim. Ama tümör de olduğu için, kalıcı bir etkisi olmadığından emin olmak istiyorum. Beyin, henüz sadece küçük bir kısmını keşfettiğimiz gizemli bir evrendir."

"Sizin için bile mi?" dedi, sesinde bir parça ironi vardı.

"Evet, tanrılar bile her şeyi bilmez." "Ama tahmin etmek zorunda olsaydınız?"

"Ben tahminlere göre çalışmam. Ne yaptığımı bilmek isterim. Ama komadan uyanan hastalarla olan deneyimlerime dayanarak şunu söyleyebilirim ki, yengeniz çoğu kişiden çok daha bilinçli. Hatta enerjik bile denebilir. Bana kimsenin bebeklerini elinden alamayacağını söyledi."

"Neden böyle bir şey düşünsün ki?"

"Çünkü onu kışkırttım. Eğer uyanmazsa, Madison'ın onları büyüteceğini söyledim."

Gülümseyerek başını salladı. "Foster kadınları ve öfkeleri." "Eşine söyle Zeus, ama muhtemelen bu geceye kadar Brooklyn'i göremeyecek. Brooklyn'i göremeyecektir. Testler biraz zaman alacak."

"Sorun değil. Şimdilik bu kadarı yeter. Madison, kız kardeşinin sonunda uyandığını öğrenince mutlu olacaktır. Hamile olması beni endişelendiriyor. İkisi çok yakındır ve Madison Brooklyn'i özleyiyor."

Zeus'un bana bunu söylemesine gerek yok. Karısının kız kardeşini ziyaret ettiğini her gördüğümde, sevgisi apaçık ortadaydı.

"İçeri dönmem gerek," diyorum. "Brooklyn'in ilk testlerini bitirince Madison'ı arayacağım, çünkü ona söz verdim. Ama ondan önce sana birkaç soru sormak istiyorum." Hastanın aile hayatı beni ilgilendirmediği için kişisel konulara girmemeliyim, ama bilmem gerek.

"Ne hakkında?"

"O gece gerçekte ne oldu, Zeus?"

"Brooklyn'in ailesine saldırının olduğu geceyi mi kastediyorsun?" "Evet."

Elini saçlarının arasından geçirir. "Madison'ın bana anlattığına göre, Brooklyn'in kocası, daha doğrusu partneri, çünkü aslında hiç evlenmemişler, yanlış insanlarla ilişkisi varmış. Saldırı bir tür misillemeymiş gibi görünüyor."

"Öyleyse neden onu öldürmediler?"

"Bir komşu, gece yarısı eve giren adamları görmüş ve hemen polisi aramış. Dedektifler, saldırganların başladıkları işi bitirecek kadar zamanları olmadığını düşünüyor."

"Ama hastanede onun peşine düşebilirlerdi."

"Bildiğimiz kadarıyla tutuklandılar. Başka birinin daha bu işe karışıp karışmadığını kesin olarak bilemeyiz. Her neyse, Madison bana

bunu bana anlattığından beri, güvenlik görevlilerine hem eski hastaneyi hem de sizin hastanenizi gizlice izletiyorum."

"Evet, fark ettim. Belki de taburcu olduktan sonra da gözetlemeyi sürdürmek en iyisi olur."

Kaşları çatılır ve konuşmadan önce, ne düşündüğünü tahmin edip araya girerim. "Onun güvende olacağından emin olmam lazım."

"Neden?" diye sorar.

Sessizce onun bakışlarına karşılık veriyorum. Brooklyn'i kendi sorumluluğum olarak gördüğümünden başka bir cevabım yok, bu ne kadar çılgınca görünse de.

Ancak Zeus durumu anlıyor gibi görünüyor; benim henüz dalmaya hazır olmadığım bir durumu. Bir dakika öncesine kadar komada olan yengesi tarafından çekildiğimi, sapık gibi görünmeden nasıl açıklayabilirim?

Daha önce hiçbir hastaya tamamen profesyonel bir bakıştan başka bir şekilde bakmamıştım.

"Onun ne kadar incindiğini biliyor musun, Athanasios? Mesele sadece o gece olanlar değil. Madison bana, ondan önce de çocuklarının babasını terk etmeyi düşündüğünü söylemişti. Brooklyn artık benim ailemin bir parçası. Kimsenin ona zarar vermesine izin vermeyeceğim. Bunu unutma."

Sinirlenerek veda etmeden uzaklaşıyorum.

Kimsenin bana karşı çıkmasına alışkın değilim.

Kostanidis'in kontrol takıntısı, benimkine çok benziyor ve beni deli ediyor.

Yaklaşık bir saat sonra, Brooklyn'in ilk testlerini tamamladıktan sonra, Madison'ı aramak için telefonu kaldırıyorum, ama bu işe kendimi soktuğumu merak ediyorum.

Brooklyn benim sorunum olmamalı. Onu komadan çıkardım. Hikayenin sonu.

"Madison, sözümü tutmadım," diye cevap verir vermez söylüyorum. "Neden bahsediyorsunuz doktor?"

"Kız kardeşin uyandığında ilk bilen sen olacaksın demiştim, ama uyandığında kocan zaten oradaydı. O ziyarete geldiğinde uyandı."

"Evet, biliyorum. Zeus beni aradı ve çok mutluyum. Ama neden oradaydı? Brooklyn'in bir şeye mi ihtiyacı vardı?"

"En az haftada bir kez gelip onunla konuşuyor." "Ne?"

"Sen evlendiğinden beri kız kardeşini ziyaret edip onunla konuşuyor."

"Anlamıyorum. Her neyse, bana da haber verdiğiniz için teşekkür ederim Dr. Athanasios. Bu, alabileceğim en iyi haber. Onu ne zaman görebilirim?"

"İlk testleri az önce bitirdim. Muhtemelen gün sonuna kadar ziyaretçilere izin verilecek."

"Tamam. Yine de geleceğim."

"Bazı anıları konusunda kafası karışık olabilir, bunu bilmen gerekir."

"Bütün zamanım var, doktor. Kız kardeşim geri döndü, önemli olan tek şey bu."

Brooklyn

ALTINCI BÖLÜM

UYANDIĞIMDA, bana sordukları soruların ve yaptıkları testlerin sayısını unuttum.

En az bir düzine hastane personeli odaya dolmuştu.

Gözlerim yavaş yavaş parlaklığa alıştı ve sonunda etrafımdaki her şeyi görebildim. İlk gördüğüm kişi oydu.

Kimsenin bana onun uyandığımda yanımda olan doktor olduğunu söylemesine gerek yoktu — görünüşü sesine mükemmel bir şekilde uyuyordu: güçlü ve kendinden emin.

Onun bakışlarını karşılayamadım, ama onun beni sürekli izlediğini hissedebiliyordum.

Dürüst olmak gerekirse, tek istediğim yalnız kalmaktı. Başım ağrıyordu ve ağzım kurumuştı.

Tabii ki isteğim yerine getirilmedi ve sonunda kendimi tamamen bitkin hissettim.

Sonunda, sadece ikimiz kaldık.

"Yorgun olduğunu biliyorum," dedi, "ama her şeyin yolunda olduğundan emin olmam gerekiyordu. İstersen kız kardeşinin ziyaretini iptal edebilirim."

"Madison burada mı?" Aniden bir enerji dalgası hissettim, yorgunluğum sihir gibi kayboldu.

"Hayır, ama istersen gelir. Testler bitene kadar beklemesini istedim. Her halükarda, ziyaret kısa sürecek."

"Önemli değil. Onu görmem gerekiyor."

Sessizce bana bakıyor. Adam buzdağı gibi sarsılmaz görünüyor.

Aslında, gözleri saf buz gibi görünüyor.

"Adınız nedir? Tabii ki benim doktorum olduğunuzu biliyorum."

"Athanasios Pappakouris. Senin vakandan sorumlu beyin cerrahıyım."

Yunan mı?

"Dr. Papp—"

"Bana Athanasios diyebilirsin," diye düzeltir.

"Tamam. Athanasios, çocuklarımı gördün mü?"

"Şahsen görmedim. Kız kardeşin, bariz nedenlerden dolayı onları ziyaretlerine getirmiyor, ama fotoğraflarını gördüm."

"İyi durumdalar mı?"

"Elimde olan tek fotoğraf, onların çok küçük oldukları zamandan kalma. Hâlâ kucağındaki bebeklerdi."

Onlardan uzak kaldığım tüm zamanları düşününce gözlerim doluyor. Aynı zamanda, nankörlüğüm için Tanrı'dan sessizce af diliyorum. Bana ikinci bir şans verildi. Ailemle birlikte bu şansı en iyi şekilde değerlendireceğim.

"Ne kadar süre hastanede kalmam gerekecek?"

"Bu, iyileşme durumuna bağlı. Bunu söylemek imkansız. Aylarca süren komadan yeni çıktın, Brooklyn."

"Aylar mı?"

"Şu anda bunun üzerinde durma," diyor, telefonuna bakarak. "Az önce kız kardeşinin dışarıda olduğunu ve seni görmek istediğini bildirdiler. Ziyarete izin vereceğim, ama şimdiden uyarıyorum, kısa sürmesi gerekiyor. Eminim mümkün olduğunca çabuk iyileşmek istiyorsundur, bu yüzden üzerine düşeni yapman gerekecek. Duygularını kontrol etmeye çalış. Madison'a da aynı tavsiyeyi vereceğim."

Bunun üzerine, başka bir şey söylemeden odadan çıkar. Rahatlamam gerekirdi, ama rahatlamıyorum. Garip ve açıklanamayan bir şekilde, doktorla bir bağ hissediyorum — belki de beni hayata döndüren kişi olduğu içindir.

O ayrıldıktan iki dakika geçmeden kapı tekrar açılır. Hayal görmediğimden emin olmak için birkaç kez gözlerimi kırpyorum ve aynı anda boğazım düğümleniyor.

Kız kardeşim, hayatım, küçük kız kardeşim, güzel bir bebek göbeği ile burada benimle birlikte.

Dr. Athanasios'un tavsiyesine rağmen, ağlamaya başlıyorum. Baş ağrım şiddetleniyor ve gözlerim yanıyor, ama durduramıyorum. "Madison."

"Beni hatırlıyor musun?"

"Her şeyi hatırlıyorum. Çocuklarıma baktığın için teşekkür ederim."

"Bunu yaptığımı nereden bildin?"

"Bütün bu aylar boyunca sizi
duydum." "Başından beri mi?"

"Başlangıcın ne zaman olduğunu bilmiyorum. Doktor Athanasios beni
rahatsız etmeye başladıktan sonra konuşmaları duymaya başladım."

O da ağlıyordu, ama şimdi bana sarılmak için yaklaşıırken gülüyor. "Seni
sinirlendiriyor muydu?"

"Benimle tartışıyordu. Bana tembel dedi ve uyanmak istemediğimi
söyledi."

"Tanrım, neden bu beni şaşırtmıyor? Tam da onun gibi kibirli erkeklerin
yapacağı bir şey gibi."

Bana sarılıyor ve ben sonsuza kadar böyle kalmak istiyorum.

"Sesim garip geliyor. Sanki her kelime boğazımı çiziyormuş gibi."

"Çünkü aylarca konuşmadın. Kendini zorlama. Önümüzde koca bir ömür
var. Önemli olan bizimle birlikte olman."

"Üçünüz, değil mi? Karnın çok güzel. İkizlere hamile olduğunu ve
evlendiğini biliyorum."

"Evet, sana sonra her şeyi anlatırım, ama Dr. Athanasios sana fazla
duygusal davranmamamı söyledi."

"Doktor mu? Bana adının Athanasios olduğunu söyledi."

"Evet, benim Zeus'um gibi Yunanlı. Doğası gereği otoriter."

"Birçok yönden, geri dönmemin sebebi oydu. Hem beni kışkırtarak sonunda
tepki vermemi sağladı, hem de klinik açıdan, sanırım."

"O, beyin cerrahisi alanında dünyanın önde gelen uzmanı,
Brooklyn." "Nasıl... ona nasıl ödeme yapacağız?"

"Şşş... bunu dert etme. O, kocamın ailesinin bir arkadaşı, ama yine de Zeus
her şeyi karşılayacaktı. Ancak başından beri Dr. Athanasios hiçbir ücret talep
etmeyeceğini söyledi. Bu hastane ona ve iki ortağına ait. Şimdi, Brooklyn,
gerçekten istediğim şey, senin iyileşmeye odaklanman."

"Öyle yapacağım. Söz veriyorum. Ama çocuklarımı
görmek istiyorum." "Yakın zamanda
gelemeyecekler."

Yine ağlama isteğimi bastırıyorum.

İkinci şans, Brooklyn. Buna odaklan.

"En azından onların fotoğrafları var mı?"

"Videolarım var. Eleanor ve ben, sen komaya girdiğinden beri onların büyüme sürecinin her anını kaydediyoruz. Şimdilik özlemini hafifletmek için sana sadece bir tanesini göstereceğim. Sonrasında istediğin kadar izleyebilirsin, ama ilk gün için bu çok fazla duygu, abla."

Çantasından telefonunu çıkarırken ağlıyor.

Videoyu açtığında, beklediğim gibi değildi. Trajedi yaşandığında, sadece birkaç aylıktılar. Şimdi yürüyorlar.

"Aman Tanrım! Onlar mükemmel!" diyorum, gözyaşlarımı silerek.

"Mükemmelden de öte. Artık yeter, yoksa Dr. Athanasios bir daha seni ziyaret etmeme izin vermez."

"Deneyebilir. Her zaman sen ve ben dünyaya karşıydık. Her zaman öyle olacak, Madison. Foster kızlarının gerçekte kim olduklarını kimse bilmiyor."

"Aynen öyle, bizi tanımıyorlar. Biz kırılmazız."

Kabul ederek başımı sallıyorum. "Hızlı iyileşebilmek için uslu duracağım. Tek istediğim, tekrar hepinizle birlikte olmak. Hayatımı geri istiyorum, Madison."

"Geri alacaksın kardeşim. Söz veriyorum."

Kapı tekrar açılır ve bu sefer içeri giren kişi, tanıdığımız tek anne figürü olan üvey annemiz Eleanor'dur. Aldatıcı babamız ona her türlü kötülüğü yaptıktan sonra bile onun yanında kalan azize.

"Ağlamamalısın," diyor karakteristik anne ses tonuyla, ama kendi gözyaşlarını tutamıyor.

"Hayır, ağlamamalıyız," diye cevaplar Madison, "ama biz Foster kızları asi bir tarafımız var."

Athanasios

YEDİNCİ BÖLÜM

Aynı Gece

"HASTANIZIN UYANDIĞINI DUYDUM," diyor diğer ortağım Lazarus Jasper Seymour — arkadaşları arasında L.J. olarak bilinir — haftalık akşam yemeğimize otururken.

William ile birlikte, benim gibi nörolog olan, ancak cerrah olmayan üvey babamdan miras kalan hastanenin ortak sahipleri.

Ancak son zamanlarda babam sadece özel muayenehanesini işletiyor. Felç geçirdikten sonra, sonunda iş yükünü azaltmaya karar verdi.

"Söylediğim gibi," diye cevaplıyorum.

"Tabii ki öyle demiştin." L.J. gülüyor. "William nerede? Açlıktan ölüyorum."

"Buradayım, piç kurusu. Beş dakika geç kaldın ve mükemmeliyetçilik takıntın devreye girdi, ha?"

"Evet, çünkü bu masadaki tek kontrol delisi benim, dostum. Kendini kandırmaya devam et," diye karşılık verdi L.J.

"Bize böyle mi diyorsun? Sosyopatiyi güzelce süslemek için iyi bir yol," diye alay eder William.

"Kendi adına konuş. Ben 'antisosyal kişilik bozukluğu' terimini tercih ederim."

Neredeyse gülümseyerek başımı sallıyorum. İkisi arasındaki dinamik, kardeşlerinki gibi.

"Buraya tartışmaya değil, yemek yemeye ve Uyuyan Güzel'in uyanışını öğrenmeye geldim," diyor William, bana doğru başını sallayarak.

"Saçmalama. Brooklyn sadece bir hasta," diyorum, sesim ekşi.

"Hayata döndürmeye takıntılı olduğun bir hasta. O bir *aday* olabilir mi?"

"Buraya sadece sinirlerimi bozmak için mi geldin?" diye soruyorum.

"Hayır, ben ciddiym. Son haftalarda Brooklyn Foster ile hayatındaki diğer kadınlardan daha fazla zaman geçirdin. Belki de ideal adayı bulmuşsundur diye düşündüm."

"Neyi kaçırdım?" diye sordu L.J., neredeyse iki aydır Avrupa'da konferanslar vererek geçirdiği için.

"Hiçbir şey. William bu akşamı beni kışkırtarak geçirmeyi karar verdi, ki bunun zaman kaybı olduğunu şimdiye kadar anlamış olması gerekirdi."

"Bu sefer provokasyon değil, yemin ederim," diye kendini savunur William. "Yoksa geçen yılki konuşmanızla ilgili fikrinizi mi değiştirdiniz?"

İtalya kıyılarında, yatımda düzenlenen yılbaşı partisini hatırlamaya çalışıyorum. Hepimiz kırk yaşına basmak üzereydik, aynı yaştaydık ve gelecek hakkında konuşmuştuk: evlilik ve çocuklar. Daha açık olmak gerekirse, uygun bir eş.

Şu ana kadar hiçbirimiz aşık olmadığımızı düşünürsek, bunun olma ihtimali çok düşük, hatta imkansız. Ama hepimiz çocuk istiyoruz ve bunun için onlara bir anne lazım.

Şaka olarak, ikisi bile taşıyıcı annelik önerisinde bulundular, böylece her birimiz bekar babalar olarak kendi varislerimizi yetiştirebilecektik. Ama bu benim için işe yaramazdı.

Ben Yunanım. Bir aile istiyorum.

Sadece bu da değil. Benden alınan her şeyi geri istiyorum.

Beni ne kadar çok istediklerini hiç şüpheye yer bırakmayacak şekilde yetiştiren bir anne ve baba tarafından büyütülmüş olsam da, içimde hala bir telafi arayışı var.

En büyük ödül. Tüm o piçleri yenmiş olmanın en büyük başarısı.

"Neredeydin?" diye soruyor William, muhtemelen beni dünyada en iyi tanıyan kişi, dikkatimin dağıldığını fark ederek.

"Her zamanki gibi geçmişle şimdiki zaman arasında gidip gelmek," diye cevaplar L.J. "Belki de ideal kadını bulmak, geçmişle arandaki kapıyı nihayet kapatmana yardımcı olur, Athanasios."

"Kapatmak istemiyorum." "Bu onu geri getirmeyecek."

"Biliyorum, ama bu onu onurlandıracak. Ayrıca, ben pes etmedim. Bir gün uyanacak."

Saatler sonra, zihnim hala ortaklarımla yaptığım konuşmaya takılıp kalmış durumda.

Yılbaşı gecesinden beri kadın arkadaşlarıma daha fazla ilgi göstermediğimi söylersem yalan söylemiş olurum.

Aylarca süren birkaç kız arkadaşım oldu; resmi olarak kız arkadaşım olmasalar da, ona çok yakın bir ilişkimiz vardı. Her iki durumda da, ilişkiyi derinleştirmek için bir girişimdi.

Deneme kelimesi çok uygun çünkü kendimi kimseyle gerçek bir bağ kuracak kadar yetenekli görmüyorum. Uygun bir eş için, cinsel uyumdan daha fazlasını istemiyorum - ve tabii ki kadın çekici olmalı - ve partnerimle akıllı bir diyalog kurabilme yeteneği.

Yine de, bekar hayatı bırakmayı düşünmemi sağlayacak birini bulamadım. Ancak zaman geçiyor. Kendi çocuklarımla dedesi olmak istemiyorum.

L.J.'nin Brooklyn'in potansiyel bir aday olduğu hakkındaki sözlerini düşünüyorum.

O bir tablo kadar güzel, yani fiziksel çekicilik kısmı hallolmuş olur.

Bebeklerinin babası hakkındaki hikaye doğruysa, yani tehlikeli kişilerle ilişkisi varsa, kız çoktan yıkılmış demektir. Bir de son zamanlarda yaşadığı onca şey var. Kimse böyle bir deneyimden değişmeden çıkamaz.

Böyle bir kabustan kurtulduktan sonra hayattan ne isteyecek?

Güvenlik, diye cevaplıyor benim alaycı tarafım.

İki çocuğu olan, artık babasız ve çok genç olan Brooklyn (kayıtlara göre yirmi bir yaşında) kesinlikle hayatını yeniden kurmak ve çocuklarına bir yuva sağlamak isteyecektir.

Koltuktan kalkıp kendime bir bardak viski dolduruyorum ve Zeus'un Manhattan'da sahip olduğu daireye çok uzak olmayan penthouse'umdan dışarıya bakıyorum.

Dışarıdaki geceye bakıyorum, görmeden, L.J.'nin ilk kez söylediği şeyi ciddi olarak düşünüyorum.

Onu ilk gördüğüm andan itibaren, fotoğrafta olsa bile, güzelliğinden etkilendiğim doğru. Ama bu tek başına bir ilişki için yeterli değil. Hatırlayabildiğimden daha fazla güzel kadınla birlikte oldum ve hiçbir yatakta paylaştığımız zevk dolu saatlerin ötesinde bir izlenim bırakmadı.

Öte yandan, partnerimin de belirttiği gibi, ilgilendiğim biriyle hiç bu kadar çok zaman geçirmemiştım, hayatımın bir döneminde sürekli yanımda olanlarla bile.

Dairemin kütüphanesine gidip masaya oturuyorum ve bilgisayarı açıyorum. Bu sefer Brooklyn Foster'ı aramamın olayıyla bir ilgisi yok, onun geçmişiyle ilgili.

Yirmi dakika sonra, bulduğum şey beni kısmen şaşırttı. Hamile kalmadan önce kuafördü. Facebook'taki son fotoğrafında Facebook'taki son fotoğrafı, bir kuaför salonunda çekilmiş ve karnında yuvarlak bir bebek şişkinliği var - sanırım dört aylık hamile.

Bu gerçek Brooklyn mi? Muhtemelen evet.

Doğumdan kısa bir süre sonra bebeklerini kucağında tutan, bir zamanlar kurduğu hayallerin gerçekleşmeyeceğini fark ettiği o üzgün gülümsemeli kız değil. Hayır, bu çocukları için hazırlanan bir anne adayıydı.

Ekranındaki donmuş gülümsemesine büyülenmiş bir şekilde bakıyorum.

Hastane kıyafetleri içinde, aylarca hareketsiz kaldığı için zayıflamış olsa da onu güzel buluyordum.

Yanılmışım. Brooklyn muhteşem bir kadın.

Madison ile birlikte çekilmiş birçok fotoğrafı var ve ikisi sadece yakın değil, aynı zamanda çalışkan kadınlar gibi görünüyor.

Onları, şüphesiz babaları olan yaşlı bir adamla birlikte gösteren tek bir fotoğraf var. Farklılıklarına rağmen — biri sarışın, diğeri esmer, biri mavi gözlü, diğeri yeşil gözlü, hatırladığım kadarıyla — yüz hatları şüphesiz babalarına ait.

İkisi de, karşısındakinin bakışlarını kaçırmamasına izin vermeyen, aynı doğrudan ve sorgulayıcı bakışlara sahip.

Onun adını bulmak için aşağı

kaydırıyorum. Otis Foster.

Nerede?

Adını arıyorum. Vefat etmiş.

Ama dikkatimi çeken sadece ölüm ilanı değil, dolandırıcılık suçundan tutuklandığına dair bir haber. Önemli bir şey değil, sadece küçük bir suç, ama

Foster kardeşler hakkında şimdiye kadar öğrendiklerimle çelişiyor gibi görünüyor.
Bilgisayarı kapatıyorum ve fikrim daha da netleşiyor.

Adayımı bulmuş muyum?

Sadece prenses gibi görünüşüne bakarak, onun ilk başta düşündüğüm kadar uysal olmadığını biliyorum, ama ben asla bir oyuncak bebek istemedim. Uyandığında sergileyeceği davranışlar onun kim olduğunu gösterirse, onu benim irademe boyun eğdirmek fikri daha da heyecan verici.

Onu gözlemlemek için yaklaşık bir ayım var; bu, onun iyileşmesi için gereken süre. Ondan sonra, Brooklyn Foster hakkında bilmem gereken her şeyi öğrenmiş olacağım. Ve onda aradığım özellikleri görürsem, onu baştan çıkarmak için bir plan yapacağım.

Brooklyn

BÖLÜM SEKİZ

Bir Hafta Sonra

"Bugün nasılsın canım?" diye soruyor bana atanan hemşirelerden biri, Bayan Inara.

"Daha iyiyim. Her gün biraz daha iyiye gidiyorum," diye cevap veriyorum, hem hevesli hem de emin olmayan bir ses tonuyla. "Öyle değil mi?"

"Evet, ilerlemen harika!"

Madison ve ben çocukluğumuzun ilk yıllarında sadece babamız tarafından büyütüldük, okulda aldığımız iyi notlar, başarıyla pişirdiğimiz kekler, hatta doğum günlerimiz gibi zaferlerimizi kutlamak için asla yanımızda olmayan bir adam.

Eleanor bizimle yaşamaya başladığında, kardeşim sekiz, ben on yaşındaydım. O zamana kadar, babamızın özgüvenimize verebileceği zarar çoktan verilmişti. Ancak beklenenin aksine, kardeşim ve ben onun ilgisizliği sayesinde daha da güçlendik. Birbirimizi cesaretlendirdik ve örneğin kuaförlük okulundan mezun olduğumda olduğu gibi, her küçük başarıyı kutlamayı öğrenerek büyüdük.

Bu yüzden, dışarıdan, Eleanor'dan bile cesaretlendirilmeye ihtiyaç duyan insanlar olmadık, çünkü birbirimize her zaman sahip olduk. Yine de, hemşirenin sesindeki gururu duyduğumda kendimi biraz şampiyon gibi hissediyorum.

"Bugün gelecek mi?"

"Kim? 'Tanrı' mı?" diye soruyor ve bana şakacı bir şekilde göz kırpmıyor.

Dr. Athanasios'un tıp camiasında "Tanrı" lakabıyla anıldığını duydum, çünkü meslektaşları tarafından umutsuz vakalar olarak görülen hastaları her zaman iyileştirmeyi başarır ve iyileşmesi imkansız olduğu düşünülenlerin hayatını kurtarır.

Her gün beni ziyaret ediyor. Komadan uyandığımda ilk kez karşılaştığımızdan beri, görme yetim tamamen düzeldi ve o zaman gördüklerim nefesimi kesti.

Bazı anılarım konusunda başım dönüyor ve kafam karışık ama damarlarımdan kan pompalandığı için kendimi çok *canlı* hissediyorum.

Doktorun görünüşü, bir kızı suskun bırakacak türden. Uzun boylu, güçlü, saçları yeni grileşmeye başlamış - ki bunu çok çekici buluyorum - ve keskin hatlı çenesi onu daha da erkeksi gösteriyor.

Ama gözlerinde hiç sıcaklık yoktu, bu yüzden onun bakışlarına uzun süre dayanamadım - ve ben hiç kimseden çekinen biri olmadım.

Dr. Athanasios, tüm sırlarımı görebiliyormuş gibi beni izliyor ve bu hoşuma gitmiyor. Düşüncelerim, herkesin istediği gibi inceleyebileceği bir tepside sunulmuş değil.

Ayrıca çok az konuşuyor, sadece gerekli soruları soruyor. Uyandığım o gün elimi tuttuğundan beri bana bir daha dokunmadı. Sadece hemşireler dokunuyor.

"Evet. Ben de onu kastetmişim," diyorum, gülümsemeyi saklayarak. "Ona öyle denilmesinden rahatsız olmaz mı?"

"Takılır mı?" diye gülüyor. "Çoğu zaman, insanların onun hakkında ne düşündüğünü umursamayı bırak, insan duygularını anladığından bile şüpheliyim."

"Duyguları anlamaması konusunda pek emin değilim. Herkesin hayatında özel biri vardır. Uğruna ölecekleri biri," diyorum, çocuklarımın ve kız kardeşimin yüzleri zihnimde canlanıyor.

"Evet, onun durumunda bu kişi anne babasıdır. Bildiğim kadarıyla, ondan başka kimse yok."

"Evli değil mi?" diye soruyorum, kendi cesaretimden yanaklarımın kızardığını hissederek.

"Bildiğimiz kadarıyla hiç uzun süreli bir ilişkisi olmadı. Ama bu, onun ilgisini çekmek için yarışan bir sürü kadın olmadığı anlamına gelmez." Bir an beni inceler, sonra devam eder. "Sana istenmeyen bir tavsiye verebilir miyim?"

"Tabii ki."

Uyandığımdan beri bana o kadar nazik davrandı ki, onu şimdiden arkadaşım olarak görüyorum.

"Ona aşık olma hatasına düşme, Brooklyn. Daha önce birçok hasta bu hatayı yaptı. Dr. Athanasios işine son derece bağlıdır.

İşinde dünyanın en iyisi olduğunu söyleyebilirim, bu yüzden ona 'Tanrı' lakabı takılmış. Ama inan bana, sana gösterdiği ilginin yüzde doksan dokuzunun tamamen profesyonel olduğunu söyleyebilirim.

Yüzüm kızardı. "Başka türlü düşünmedim. Sadece çok sessiz olduğu için merak ettim."

Yine gülümsüyor. "Çoğu insan onu böyle tercih ediyor. 'Tanrı' kibirli ve çok eleştirel biridir. Birine seslendiğinde, bunun o kişinin bir hata yaptığı için olduğundan emin olabilirsiniz."

"Onun eleştirilerinin hedefi olmak için uzun süre burada kalmayacağım. Dedğim gibi, sadece merak ettim."

"Seni üzmemek istemedim, canım. Ama bir bakıma, sana ve ailene bağlandım. Yaşadığın onca şeyden sonra, yalnızlıktan dolayı profesyonel ilgiyi aşkla karıştırabileceğinden endişeleniyorum."

Üzgün bir gülümsemeyle, gururum biraz incinmiş bir şekilde, çünkü içten içe, söylediklerinde çok fazla doğruluk var. "İçimdeki yalnızlık şimdi başlamadı, Bayan Inara. Madison ve ben hayatımızın çoğunda, daha doğrusu hayatımızın en önemli döneminde sadece birbirimize sahiptik. Bir erkeğin desteğine ihtiyaç duymadan güçlü olmayı öğrendik. Yine de eski partnerimle ilişkiye girerek hata yaptım. Bu bir daha olmayacak."

"Sen içten dışa güzel birisin, Brooklyn. Bir gün, eğer istersen, sana layık iyi bir erkek bulacaksın," diyor ve elimi sıkıyor.

Saniyeler sonra telefonum çalıyor.

"Selam kardeşim. Uyandığında kendini iyi hissediyor muydun?" diye soruyor Madison telefonun diğer ucundan.

Zeus iki gün önce beni ziyaret ettiğinde, internete girebilmem için bir iPad ve bir telefon getirmişti. Şimdiye kadar telefonu sadece ailemle konuşmak için kullandım. iPad'e gelince, Madison beni bir sesli kitap servisine kaydettirdi çünkü sağlık ekibi, iyileşme sürecimde en az bir ay boyunca bir seferde otuz dakikadan fazla okumamamı söyledi. İşleri yarım bırakmaktan nefret ettiğim için sesli kitapları tercih ettim.

"Aynı anda hem yorgun hem de huzursuz hissediyorum. Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Dr. Athanasios bana açıkladı. Yorgunluk hareketsizlikten kaynaklanıyor. Ayağa kalkmayı başarmış olsan da kasların zayıf. Huzursuzluk hissine gelince, sen öyle doğdun Brooklyn."

İkimiz de öyleydik, yerinde duramayan karıncalar gibi," diyor, babamızın sık sık bizim ne kadar yerinde duramayan çocuklar olduğumuzu anlatmak için kullandığı bir deymi kullanarak.

Onunla ilgili pek çok güzel anım yok, ama birkaç tane kaldı.

Gözümün ucuyla, Bayan Inara'nın odadan çıktığını görüyorum.

"Sana açıklaması iyi olmuş, çünkü benimle neredeyse hiç konuşmuyor."

Madison benim sinirlenmeme gülüyor. "İyi haberler vermek için aradım.

Bundan sonra, kurtarıcına hala kızgın olacağını

sanmıyorum." "Ne oldu?"

"Silas ve Soraya'yı seni görmeye getireceğim."

Brooklyn

BÖLÜM DOKUZ

"İyi görünüyor muyum?"

"Daha güzel olamazdı," diye cevaplıyor Bayan Inara, belki de dördüncü kez, ama Madison arayıp çocukları ziyarete getireceğini söylediğinden beri hala inanılmaz derecede endişeliyim.

"Gerginim. Onlarla en son görüştüğümde çok küçüktüler, ama kardeşim bana videolarını gösterdi. Artık yürüyorlar. Çok zekiler!"

Yaklaşıp yüzümü okşuyor. "Ailenin saldırıya uğradığı gece hissettiğin paniği hayal bile edemiyorum, Brooklyn. Bence bu, özellikle çocuklarımızın savunmasız olduğunu bildiğimiz için, bir insanın yaşayabileceği en kötü kabus. Ama şimdi sana ikinci bir şans verildi. Söylemesi kolay, yapması zor, biliyorum, ama geçmişte takılıp kalmamaya çalış. Aileni değer ver. Yeni bir başlangıç yap. Sana yapılan kötülükleri unut. Sana zarar verenler gibi insanlar eninde sonunda Yaradan'ın huzurunda hesap verecekler."

"Ben o kadar iyi bir insan değilim, Bayan Inara. Kalbimde affetmeye yer yok. Çocuklarımı neredeyse babasız ve annesiz bırakacaklardı. Yaptıkları şey için hapis cezası çok hafif kalır."

O da onaylayarak başını sallar ve bir şey söylemek için ağzını açar, ama daha konuşmadan biri kapıyı çalar.

"Ziyaret için hazır mısın?" diye sorar kardeşim.

Yatağın kenarında bacaklarım sarkık bir şekilde oturuyorum, odada küçük adımlar atmaya başladım. Ayağa kalkıp belki çocuklarıma sarılabileceğimi ummuştum. Ama Madison ve Eleanor'un kollarında onları gördüğüm anda, tüm uzuvlarım jöleye dönüşmüş gibi hissettim.

Utanç verici bir şekilde, onlara doğru yürümek yerine, yüzümü ellerimle kapatıp ağlamaya başlıyorum.

Bu, sadece mutluluktan kaynaklanan sessiz bir ağlama değil. Onları bir daha asla göremeyeceğim düşüncesiyle hissettiğim tüm korkuyu ağlayarak dışa vuruyorum.

Dr. Athanasios kafamdaki küçük tümörü ameliyat ettikten sonra bile neden uyanmadığımı merak ediyordum. Sonunda, korktuğum için uyanmadığım sonucuna vardım. Gözlerimi açarsam ya da insanların bana söylediklerini tam olarak anlarsam, Soraya ve Silas'ın öldüğünü öğreneceğimden korkuyordum.

Nöroşirürji uzmanı beni ilk kez kışkırttıktan sonra, etrafımdaki dünyayı gerçekten fark etmeye başladım. Kız kardeşimin bebeklerim ve herkesin hayatı hakkında konuşmasını duymak, sonunda uyanmama yardımcı oldu.

Eleanor ve Madison'ın kollarını üzerimde hissediyorum ve çocuklarımla kokusu burnuma geliyor.

Yüzümü açıyorum, her birine bakıyorum ve konuşamıyorum. Hayatta olduğum ve ailemle birlikte olduğum için bu mucizeye sadece sessizce Tanrı'ya şükrediyorum.

"Silas, Soraya, annenizi hatırlıyor musunuz?"

Kızım tombul küçük elini ağzına sokmuş ve hiçbir şey söylemiyor. İkisi de sadece beni izliyor.

"Hey, siz ikiniz," diyorum, ikisinin de küçük yüzlerini okşayarak.

"Madison bütün hafta boyunca onlarla pratik yaptı, onlara senin resmini gösterdi ve kim olduğunu anlattı. İkisi de resmi gördüklerinde 'anne' demeyi öğrendi, ama sanırım şimdi biraz utangaçlar."

"Sorun değil. Onları korkutmak istemem. Acelem yok," diyorum ve Soraya'nın küçük karnını gıdıklıyorum. Bana küçük bir gülümseme veriyor, kardeşi kadar rahat görünmüyor. "Otur, Madison. Onu bu kadar uzun süre tutmamalısın."

Bebekleri yere koyarlar ve kardeşim bir sandalyeye oturur.

"Fizyoterapistin raporunun çok umut verici olduğunu duydum. Çok çalıştığını ve bu hızla devam edersen Dr. Athanasios'un ilk tahmininden daha erken taburcu olabileceğini söyledi," diyor Eleanor.

"Evet, konuşma terapisti bana bazı egzersizler verdi ve muhtemelen gelecek hafta taburcu olacağımı söyledi."

"Peki bacakların? Yürürken hala ağrıyor mu?"

İç çekiyorum. "Evet. Bebek gibi yürüyorum, ama çok tembel bir bebek gibi."

"Bebeek!" Silas ellerini çırparak diyor.

Gülümserim. "Doğru, canım. Annecik bir bebek!"

O küçük bir gülümsemeyle bana sırtını dönüp Madison'ın yanına yürür.

Kendime kıskançlık duymak aptalca olduğunu söylüyorum, ama ben de insanım. Kız kardeşimi her şeyden çok seviyorum, ama çocuklarımın benimle olduğundan daha rahat olduğunu görmek kalbimi acıtıyor.

"Bebek!" Soraya tekrarlar, ama kardeşi gibi değil, yatağa doğru birkaç adım atar ve küçük elini bana uzatır.

Elini tutuyorum, yataktan kalkıp diz çöküp onunla konuşacak gücüm olmasını diliyorum. Ama iyi bir günde bile bacaklarım zar zor çalışıyor ve duygularımın beni sendeletme ihtimali çok yüksek. Onun önünde düşerek onu korkutmak istemiyorum.

"Dr. Athanasios yakında seni kontrol etmeye geleceğini söyledi," diyor Madison diyor

. "Bilmiyorum. Benimle neredeyse hiç konuşmuyor."

Bunu benden sonra söyledi.

. "Konuyu değiştiriyorum, Zeus bana, bugün daha sonra soruşturmacıların ifadenizi almaya geleceklerini size bildirdiğini söyledi. Bu konuda ne hissediyorsunuz?"

Çocuklarıma bakıyorum, bizi duyacaklarından endişeleniyorum, ama ikisi de oyuncaklarıyla meşgul. "O geceyi tekrar yaşamak istemiyorum. Özellikle de bir bakıma her şey zaten çözüldüğü için," diye cevaplıyorum, kayınbiraderimin adamların tutuklandığını ve yargılanmayı beklediklerini söylediğini hatırlayarak. "Ama adaletten kaçma şanslarının olmadığından emin olmak için bunun gerekli olduğunu anlıyorum."

"Evet," diye onayladı. "İfaden çok önemli olacak. Bugün boyunca bir avukatın yanında olacağını biliyorsun, değil mi? Herhangi bir soruya rahatsızlık duyarsan, yardım istemen yeterli."

"Zeus açıkladı. Kocan iyi bir adam, Madison." Yüzü ıslıl ıslıl parlıyor. "O en iyisi."

Ben de gülümseyerek başımı sallıyorum. "Senin aşık olmandan çok bir ineğin uçması daha olasıdır diye düşünmüştüm."

"İnek!" Silas tekrarlar, oyuncaklarına rağmen her şeye dikkat ettiğini kanıtlar.

"Evet, inek, aşkım."

"Tamamen aşığım ve ona güvenmekten korkmuyorum. Zeus bana birçok şekilde sadakatini kanıtladı."

Biri kapıyı çaldı ve bir dakika sonra, bugün çocuklarımla birlikte olmamı sağlayan adamla karşı karşıya buldum kendimi.

Athanasios

ONUNCU BÖLÜM

"DR. ATHANASIOS, şimdi geleceğinizi bilmiyordum," diyor Brooklyn hızlıca, sesi neredeyse endişeli geliyor. "Yani, Madison geleceğinizi söylemişti, ama bu dakika değil. Çocuklarımın ziyaret etmesine izin verdiğiniz için teşekkür etmek istedim."

Bütün bunları bir saniyeden kısa bir sürede söylüyor ve içgüdülerim doğruysa, bunun nedeni hala konuşma terapistine ihtiyacı olması değil, benim varlığımın onu tedirgin etmesi.

Bu hoşuma gitti. Gerginliği, bana karşı kayıtsız olmadığını gösteriyor.

Buraya rastgele gelmedim. Brooklyn'in de belirttiği gibi, ikizlerin ziyaretine izin verdim çünkü artık daha yoğun duygularla başa çıkabilecek kadar güçlü olduğuna inanıyorum, ama aynı zamanda çocuklarıyla olan etkileşimini de gözlemlemek istiyorum.

Evet, bu onun gerçekte kim olduğuna dair değerlendirmemin bir parçası.

Onu evlilik için olası bir aday olarak değerlendirmeye karar verdiğimden beri

—şimdiye kadar ciddi olarak düşündüğüm tek aday—onu daha yakından gözlemliyorum.

Uyandıktan bir hafta kadar sonra, Brooklyn yeniden ılık saçmaya başladı. Gözleri, cildi ve saçları sağlıklı parlıyor. Kişiliği de açılmaya başladı, ancak benim yanımda kendini tuttuğundan eminim.

"Ailenin ziyareti bitene kadar bekleyebilirim," diyorum ve Madison ile üvey annesi Eleanor'a dönüp el sıkışıyorum. "Onlar gittikten sonra seni muayene edeceğim."

Duvara yaslanıp onu izliyorum. Ama Brooklyn artık bana bakmıyor; bakışları belimin altındadır. Onun bakışını takip ederek

, bebeklerden birinin küçük bir itfaiye arabası oyuncağıyla bana doğru sendeleyerek geldiğini görüyorum.

"Crr!" diyor, gülümseyerek bana uzatıyor.

Odadaki üç kadına bakıyorum, kafam karışık. Yıllarca süren eğitimim bu dili anlamam için yeterli olmamış.

Eleanor ilk tercümeyi yapar. "Elindeki oyuncağın bir *araba* olduğunu ve onu size sunduğunu söylüyor, doktor. Silas'ın çevresinde Zeus ve ara sıra diğer Kostanidis kardeşler dışında pek erkek figür yok. Bu yüzden bir erkek gördüğünde, bir oyun arkadaşı bulduğunu düşünüyor."

Oyuncağı kabul etmeden önce bir an tereddüt ettim, ama kabul ettiğimde, az sayıdaki dişleriyle geniş bir gülümseme attı ve coşkuyla başını salladı.

"Bu ne anlama geliyor?" Onun dilini akıcı bir şekilde konuşan Eleanor'a soruyorum.

"Bu, arkadaş olarak kabul edildiğin anlamına geliyor. Silas'ın onay mührünü kazandın," diyor gülerek, ama ben bunu ciddiye alıyorum.

İnsanlar hakkında pek bir şey bilmiyorum, ama ben de bir zamanlar çocuktum ve birine güvenmenin ne demek olduğunu anlıyorum.

Onun seviyesine ulaşmak için çömeliyorum, ama 1,90 boyumla bu neredeyse imkansız.

Eleanor'un sözlerini kelimesi kelimesine alarak, "anlaşmamızı" onaylamak için elimi uzatıyorum, ama annesinin tıpatıp aynısı olan küçük çocuk beni şaşırtıyor. Elim sıkılmak yerine bana sarılıyor.

Ne yapacağımı bilemeden donup kaldım. Bu anda bir çocuktan yardım istemek neredeyse gülünç, ama aynen öyle oldu.

"Aman Tanrım! Üzerinize salya akıtacak, Dr. Athanasios," diye uyarıyor Madison. "Hala diş çıkarıyor ve bazen ortalığı epey kirletebiliyor."

Sonunda harekete geçip, kollarımı nazikçe onun minik vücuduna doluyorum.

Ben sarılmayı seven biri değilim. Bu bana doğal gelmiyor, ama onu hayal kırıklığına uğratmamak için elimden geleni yapıyorum.

Bana daha da yakınlaşıyor ve onu kollarımın arasına güvenli bir şekilde aldığım anda, kız kardeşi de bize katılıyor.

Neden böyle yapıyorlar? Beni neredeyse hiç tanımıyorlar! Yabancılarla bu kadar sevgi göstermenin onlar için tehlikeli olmadığını mı düşünmüyorlar?

"Şaşıрма," diyor Eleanor. "Birbirlerinin davranışlarını taklit etme eğilimindedirler. Silas senin bir arkadaş olduğuna karar verdiğine göre, Soraya da

seni de arkadaş olarak kabul etmeyi seçti." Açıklarken gülümsüyor.

Silas'a yaptığım gibi, küçük kızı da kucaklıyorum. Taze ve saf kokuyorlar. Bir an için odadaki diğer herkesi unutuyorum, sadece bu beklenmedik ama hoş temasa odaklanıyorum.

Başımı kaldırdığımda, Brooklyn bizi izliyor.

En iyi zamanlarda bile insanları okumakta pek iyi değilim, ama yüzünde o kadar çok duygu geçiyor ki, hiç yetişemiyorum.

"Bununla bir sorunun var mı?" diye soruyorum, onun ne hissettiğini anlamaya çalışarak. "Bebeklerimi kucaklamanla?"

Kabul ederek başımı sallıyorum.

"Evet. Herkesin ara sıra kucaklanmaya ihtiyacı vardır, doktor. Tanrılar bile."

Konuşmalarımız genellikle klinik gelişmeler veya iyileşmesi hakkındaki sorularla sınırlı olduğu için, ilk kez benim takma adımdan bahsediyor. Sesinde şakacı bir ton var ve gözleri parlıyor.

"Anlamıyorum," diyor Eleanor.

"Onunla dalga geçiyor anne," diye açıklıyor Madison. "Bu da Brooklyn'in eski, küstah haline döndüğü anlamına geliyor."

On beş dakika sonra, Madison ve Eleanor veda ederler ve Brooklyn'in yüzündeki ifadeyi düşer.

Kapı kapanır kapanmaz, "Daha ne kadar burada kalmam gerekecek?" diye sorar.

"İlk düşündüğüm kadar uzun değil. Tahmin ettiğimden çok daha hızlı iyileşiyorsun."

"Kaç gün sürecek?"

"En az üç hafta. En fazla bir ay." "Neden on beş gün değil?"

"Ben asla yalan söylemem Brooklyn. Gizli bir komplikasyon olmadığından emin olana kadar seni taburcu etmeyeceğim."

"Şimdi muayene edecek misin?"

"Birazdan. Muayeneye başladığımda ekibin geri kalanını çağıracağım."

Bir şey söylemek üzereymiş gibi görünüyor ama sonra kendini durduruyor.

"Ne var?" diye soruyorum.

"Kaba olmak istemiyorum. Ben çok açık sözlüyüm ve bazı insanlar bunu hoş karşılamıyor."

"Ben 'bazı insanlar' değilim. Her zaman gerçeği tercih ederim."

"Tamam. Beni muayene etmek için burada değilseniz - ve ziyareti onayladığınıza göre çocuklarımın burada olduğunu bildiğinizi varsayıyorum - neden geldiniz?"

Ona bakıyorum, benim ona olan ilgimin sadece doktoru olmaktan öteye geçtiğini fark etmiş mi diye merak ediyorum. Fark etmişse bile, rahatsız görünmüyor.

Duyguları anladığımı iddia etmiyorum, ama beden dilini anlıyorum ve onun beden dili beni reddetmiyor. Kendisinin farkında bile olmayabilir, ama duruşu hoş geldin diyor.

"Henüz bu cevaba hazır değilsin. Henüz çok erken, Brooklyn."

Zorlukla yutkunuyor. "Ne için çok erken?"

Kapı açılır ve başhemşire Inara içeri girer. "Dr. Athanasios, iyi günler. Zeus Kostanidis, bir polis dedektifi ve bir avukatla birlikte koridorda, Brookl... yani Bayan Foster'ın ifadesini almak için bekliyor."

Başımı sallayıp çıkmak için harekete geçtim, ama

Brooklyn'in sesi beni durdurdu. "Gitme."

Şaşkınlıkla geri dönerim. "Dedektifle konuşurken kalmamı mı istiyorsun?"

"Evet. Belki olanların ayrıntılarını dinlemek, beni daha çabuk taburcu etmene yardımcı olur." Yalan söylüyor ve ikimiz de bunun farkındayız.

Inara'nın odadan sessizce çıktığını fark ediyorum. "Neden kalmamı istiyorsun, Brooklyn?"

Gözlerimden kaçıyor. "Tüm bunlar olmadan önce, kendimi yenilmez sanıyordum. Başka seçeneğim olmadığı için buna inanmam gerekiyordu. Şimdi ise korkuyorum. Sen ise hiçbir şeyden korkmuyor gibisin. Senin özgüveninden biraz bana da lazım."

Brooklyn

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Neden kalmasını istediğimi hiç bilmiyorum. Dr. Athanasios benim doktorum, hepsi bu.

Bu, üzerinde düşündüğüm bir şey değildi, sadece içimden gelen bir his, onun yakınımda olmasını istiyordum.

Bu güçlü adamın çocuklarıma sarılmasını görmek beni derinden etkilediği için böyle davrandığımı düşünmeye çalışıyorum. Bu da bir etken olabilir, çünkü şimdiye kadar, bunu yüksek sesle itiraf etmemiş olsam da, onu gerçekten bir "tanrı" olarak görüyordum. Onu çocuklarımla birlikte görmek, onu benim gözümde bir insan, gerçek bir kişi haline getirdi.

Ama onu burada istememin en büyük nedeni, çok korkmuş olmam. Dr. Athanasios, hayatın önüne çıkardığı her şeyle yüzleşebilecek türde birine benziyor. Ben de kendim için öyle hissederdim, ama o gece beni sonsuza dek değiştirdi.

Zeus, polis müfettişi ve kayınbiraderimin tuttuğu avukat olmak üzere üç adam, hastane yatağının yanına getirdikleri sandalyelere otururken, sırtımdan ince bir ter damlası süzülüyor.

Athanasios, diğerlerinden farklı olarak, neredeyse yanımda duruyor.

Korku hissetmek, benim nefret ettiğim bir şey.

Madison ve ben, çocukluğumuzun çoğunu yalnız geçirdik, dünyaya karşı kendimizi savunmayı öğrendik — kız kardeşim ve benim yetişkin gözetimi olmadan kaldığımızı bildikleri için fazla samimi davranmaya çalışan bazı komşular da dahil.

Onları her zaman korkutup kaçırmayı başardık ve her şeyle başa çıkabileceğimizden emin olarak büyüdük. Ama bugün, kabusumu yeniden yaşamak düşüncesi beni ağlatıyor ve zayıf hissetmekten nefret ediyorum.

"Kalmana gerek yok," der kayınbiraderim Athanasios'a.

"Brooklyn beni burada istiyor."

Soğuk ses tonları beni şaşırtıyor, ikisine de bakıyorum. Madison, doktorun Kostanidis ailesinin, yani kocasının ailesinin bir arkadaşı olduğunu söylemişti, öyleyse sorun ne?

"Neden?" Madison'ın kocası şimdi sorusunu bana yöneltiyor.

Dedektif ve avukatın önünde, korkudan fiziksel olarak hasta olduğumu itiraf etmekten kolumu kesmeyi tercih ederim. "Kalsın istiyorum," diyorum, Zeus'a değil, doktora bakarak. Şu anda o benim müttefikim. Zayıflığımı itiraf ettiğim kişi o.

"Başlayabilir miyiz, Bayan Foster?" diye soruyor dedektif. "Evet, başlayabiliriz."

"Bir dakika," diye avukat araya girer. "Bayan Foster, cevaplamaktan emin olmadığınız herhangi bir soru varsa, önce bana danışın."

"Saklayacak hiçbir şeyim yok, efendim."

"Anlaşıldı," diyor avukat, hiç etkilenmeden. "O halde, ifadenize başlayalım."

İlk yirmi dakika boyunca dedektif, Moses ile nasıl tanıştığımı ve ne kadar süre sonra birlikte yaşamaya başladığımı ayrıntılı olarak anlatmamı istedi.

Hamile kaldığım için onun evine taşındığımı itiraf etmekten utanmıyorum. Tek ebeveynle büyüdüğüm için çocuklarıma tam bir aile ortamı sağlamak istediğimi açıkladım, üstelik o ebeveyn de yoktu.

Ancak gururumu neredeyse kırılan bir şeyi itiraf etmiyorum: Onunla birlikte yaşamaya başladıktan sadece birkaç ay sonra, bedenimden başka bir şeye ilgi gösteren ilk pisliğe aşık olduğum için kendimi muhtaç bir aptal gibi hissettim.

Naif bir bakireydim. Aşık olduğumu sanıyordum, ama geriye dönüp baktığımda, fiziksel çekicilikten başka bir şey olmayan bir duygu olduğunu bana inandırmanın çoğunlukla hormonlar olduğunu anlıyorum.

Hayır, her şeyi hormonların suçu olarak göremezsin. Ayrıca hikayemi yeniden yazmak istediğim gerçeği de vardı. Dünyaya, ne kadar yoksul bir çocukluk geçirmiş olsam da, çocuklarım için daha iyisini yapabileceğimi göstermek istedim.

Kendimi dedektifin sorduğu sorulara odaklanmaya zorluyorum. Şimdi adam, eski partnerimin akrabalarını tanıyıp tanımadığımı bilmek istiyor.

Moses'ın yakın akrabası olmadığını, yetim olduğunu söylediğini anlatıyorum. Ayrıca Moses'ın bana, uzak akrabalarının az olduğunu, sadece birkaç uzak teyzesi olduğunu söylediğini de ekliyorum.

Adam bana inanmaz bir bakışla, hatta belki biraz küçümseyerek bakıyor. Nedenini anlamıyorum.

"Affedersiniz, sorular tek taraflı mı, yoksa ben de size bir şey sorabilir miyim?" diye soruyorum.

"Elbette sorabilirsiniz."

"Alınmayın ama, çocuklarımin babasının hayatta olan akrabası olmadığını söylediğimde neden bana safmışım gibi baktınız?"

"Çünkü bunu kesin olarak bilemezsiniz." "Anlamıyorum."

"O konuya da geleceğiz, Bayan Foster."

Titrememek için kendimi sakinleştirmem gerekiyor. İçimden bir ses, Moses hakkında bildiklerimin buzdağının sadece görünen kısmı olduğunu söylüyor; onun ölümünden önce de bunu sezmeye başlamıştım.

"Bana dürüst davranmazsanız, sorularınızı yanıtlamaya devam edemeyeceğimi düşünüyorum, efendim," diye itiraf ettim, sakinlik maskemden vazgeçerek. "Bana zarar verip vermeyeceğini bilmeden, hayatımızla ilgili her şeyi paylaşmamı nasıl bekleyebilirsiniz?"

"Öyle olmayacak, Brooklyn," diye araya girer Zeus. "Sana zarar verebilecek hiçbir şeyi söylemene asla izin vermeyiz. Ama gerçeği bilmeye hakkın olduğunu kabul ediyorum." Dedektife bakar, dedektif iç çeker.

"Peki, sağlık durumunu göz önünde bulundurarak şimdilik seni korumaya çalışıyordum. Ama açık sözlülüğü tercih ediyorsan, eski ortağının hayatta olan akrabaları olup olmadığını bilemeyeceğini söylediğimde, bunun nedeni yasal olarak Moses Raines'in var olmamasıydı."

"Ne?"

"Başka bir şekilde açıklayayım. Moses Raines olarak tanıdığınız adam, Wren Floding ve en az beş tane daha... takma adla da biliniyordu. Hiçbiri onun gerçek adı değil. Hepsi onlarca yıl önce ölmüş kişilere ait."

"Aman Tanrım!" Nefesim, tuzağa düşmüş yaralı bir hayvanın acı dolu çılgılığı gibi geliyor.

"Brooklyn, iyi misin?" Şimdiye kadar sessiz bir gözlemci olarak kalan Athanasios sordu.

"Hayır, iyiyim. Sadece şok oldum."

Tanrım, kendimi neye bulaştırdım böyle?

Tabii ki, onun çalışma saatlerini tuhaf bulduğum bir an geldi, ama bu sonlara doğrudu — bebekler doğduktan ve ben ayrılmaya karar verdikten sonra.

Ancak, onun sahte bir kimlik kullandığını hiç aklıma gelmemiştir. Dedektifin az önce açıkladığına göre, birkaç tane.

"Bunların hiçbirinden haberim yoktu. Neden biri böyle bir şey yapsın ki?"

"Muhtemelen saklayacak çok şeyi olduğu için," diye cevapladı adam.

"Bana çocuklarımın babasının bir suçlu olduğunu mu söylüyorsunuz?"

"Henüz kesin olarak söyleyemeyiz, ama öyle olabileceğine dair birkaç ipucu var. Yasal olarak var olmayan bir adamla yaşadığınızı açıkladığıma göre, olayın olduğu geceye odaklanalım. Tam olarak ne hatırlıyorsunuz?"

Ellerimi kucagımda sıkıca birleştirip titremelerini engellemeye çalışıyorum. Athanasios'a bakıyorum, o da bana bakıyor.

"Bunu yapabilirsin. Komadan çıktın Brooklyn. Her şeyi yapabilirsin."

Başımı sallayıp dikkatimi tekrar dedektife çeviriyorum, doktorun bana olan inancına sessizce minnettarım. "Sanırım saat sabahın ikisi civarıydı çünkü derin uykuda değildim. Bebekleri emzirmek için kısa bir süre önce kalkmıştım," diye başlıyorum, sesimin titrememesini dileyerek. "Aşağıdan bir ses duydum. Çok endişe verici bir şey değildi, ama bebekler doğduktan sonra, bebek monitöründen gelen her sesi dinleyerek sürekli tetikteydim."

"Kalktınız mı?"

"Hayır. Yatağın yanındaki masadaki bebek monitörünü kontrol ettim. İki bebeğin birlikte uyuduğu beşiğin üzerindeydi ve ikisinin de derin uykuda olduğunu gördüm. Bunun sadece hayal gücümün bir ürünü olduğunu düşünerek gözlerimi tekrar kapattım. Neredeyse uykuya dalmıştım ki, birinin koridorda yürüdüğünden emin oldum. Yan tarafa baktım ve Moses'ın hala uyuduğunu gördüm, yani o değildi. O zaman birinin evimize girdiğini anladım."

Athanasios

ON İKİNCİ BÖLÜM

"KALKINMIŞ MIYDIN?" diye sorar adam Brooklyn'e.

"Hayır. Yatağın yanındaki masada duran bebek monitörünü kontrol ettim. Monitör, ikisinin birlikte uyuduğu beşiğin üzerinde duruyordu ve ikisinin de derin uykuda olduğunu gördüm. Bunun sadece hayal gücümün bir ürünü olduğunu düşünerek gözlerimi tekrar kapattım. Neredeyse uykuya dalmıştım ki, birinin koridorda yürüdüğünden emin oldum. Yan tarafa baktım ve Moses'ın hala uyuduğunu gördüm, yani o değildi. O zaman birinin evimize girdiğini anladım."

Ortaklarım, üçümüzün psikiyatride *antisosyal kişilik bozukluğu* olarak tanımlanan *bir rahatsızlığa* sahip olduğumuzu söylerken şaka yapmıyorlardı. Ben bencil biriyim ve empati benim anlamadığım bir duygu. Öte yandan öfke bana çok tanıdık geliyor.

Yine de, acılarını anlayacak kadar bağ kurabileceğim sınırlı sayıda insan olmasına rağmen, ben bir Yunanlıyım. Duygular ve hisler bana nadiren ulaşsa da, aile kavramını anlıyorum. Beni sevgi dolu anneler yetiştirdi — hem evlatlık hem de biyolojik annem.

Olay sırasında neredeyse yeni doğmuş olan Soraya ve Silas'ı düşünüyorum ve sonra yanımdaki kadına bakıyorum. Brooklyn'in gece yarısı uyanıp evine birinin girdiğinden emin olarak hissettiği dehşeti hayal etmeye çalışıyorum. Ama yapamıyorum, bu yüzden dedektife olayları anlatırken söylediği sözlere odaklanıyorum.

"Sonra ne oldu?"

Gözlerini kapatıyor. "Her şey çok hızlı oldu. Bebeklerimin babası, yatağının başucundaki masada bir silah saklıyordu."

"Bir saniye. Devam etmeden önce şunu cevaplayın: Silahı ulaşabileceği bir yerde tutmasını garip bulmadınız mı?"

"Hayır. Tabii ki hoşuma gitmiyordu, ama babamın da bir tane vardı. Aradaki fark, babamın silahı her zaman kilitli, boş ve bizden saklıydı."

"Gelecek hakkında endişelenmedin mi? Yani, bebekler büyüdüğünde? Bu konuyu hiç konuştunuz mu?"

"İşgal başladığında, ben zaten ondan ayrılmaya hazırlanıyordum. En başından beri onunla yaşamamalıydım. Kız kardeşim Madison onu hiç sevmezdi ve ne olursa olsun beni destekleyeceğini söylerdi. Ama biz küçük yaşlarda anne babasız büyüdük. Annemiz bizi terk etti ve sonra vefat etti. Babamız ise... şey, bizimle birlikte değildi."

"Bu yüzden çocuklarınızın babasıyla yaşamaya karar verdiniz?"

"Evet. Bu ayrıntıların o gece olanlarla ne ilgisi olduğunu anlamıyorum."

"İlişkinizin tam bir güvene dayalı olup olmadığını bilmek istiyorum." Ona bakar, biraz kafası karışmış gibi görünür.

"Buna cevap vermek zorunda değilsin Brooklyn," avukat ona tavsiyede bulunur. "Dedektifin belirlemeye çalıştığı şey, çocuklarınızın babasının karışmış olabileceği olası yasadışı faaliyetlerden haberdar olup olmadığınız."

"Ne? Benim bir suçun suç ortağı olduğumu mu düşünüyorsunuz? Delirdiniz mi? Ben evime girenlerin kurbanıyım!"

"Bu rastgele bir suç değildi, Bayan Foster. Evinize giren kişi, ikinizden birini ya da ikinizi de öldürmek niyetindeydi. Sizi hiçbir şeyle suçlamıyorum. Moses Raines'le (ya da gerçek adı her neyse) ilişkiye girene kadar hayatınızda hiç trafik cezası almadığınızı biliyoruz. Anlamaya çalıştığım şey, evinize girenlerin Moses'ın gerçek işini bildiğinizi düşünüp düşünmedikleri."

"Gerçek işi mi? Moses'ın yasal olarak var olmadığını söylediğin halde, onun bir suçlu olduğundan nasıl bu kadar emin olabilirsin? Kim olduğunu bile bilmiyorsan, nasıl onun yasadışı faaliyetlerde bulunduğunu iddia edebilirsin?" Konuşmasını bitirir bitirmez, sanki her şeyi bir araya getirmiş gibi yüzü kızarır. "Tanrım, ne kadar aptalım! Ölmüş insanların kimliklerini kullanmak başlı başına bir suç, değil mi?"

Adam onaylayarak başını sallar.

"Soruna gelince," diye devam eder Brooklyn, "Moses'ın karıştığı iddia edilen işlerden haberdar olduğumu düşünerek kimsenin peşimden geleceğini sanmıyorum, o iş her neyse. Onun bir kuzeni dışında kimse bizim birlikte olduğumuzu bilmiyordu."

"Kuzeni mi?"

"Evet. Enya," diyor. "Onu tamamen unutmuştum. Soyadını bilmiyorum. Onunla sadece iki kez görüştüm. İlk kez, hamileliği öğrendiğimizde. Bu haberi kutlamak için dışarı çıkacaktık ve o da Moses'ın evine geldi. Moses ona nereye gittiğimizi söyledi ve o da kendini davet etti. İkinci kez, birlikte yaşamaya başladıktan sonra, beni bebek kıyafetleri almaya davet etmek için evimize geldi. Ben gitmedim. Kolay kolay arkadaş edinmem. Neyse, hepsi bu kadar. Bildiğim kadarıyla, o New York'ta yaşamıyordu. Bir daha birbirimizi görmedik."

Kendi başıma araştırma yapacağım için bahsettiği ismi ezberledim. Kontrol takıntılıyım. Bir şey ilgimi çektiğinde, hedefimi içten dışa inceleyene kadar durmam. Ve şu anda, Brooklyn ve küçük ailesi tüm dikkatimi çekiyor.

"O gecenin olaylarına dönelim, lütfen kaldığınız yerden devam edin Bayan Foster," dedi dedektif, notlar alırken.

"Kapı açıldı ve bir adam odaya girdi. Koridor ışığı açıktı, bu yüzden elinde silah olduğunu görebiliyordum. Ben kalktım, Moses da kalktı. Sonra olanlar sanki bir korku filmindeymişiz gibi hissettirdi. Tek kelime etmeden, çocuklarımın babası doğrudan davetsiz misafirin kafasına nişan aldı ve tetiği çekti."

"Bu bir uyarı ateşi değildi," diyor adam.

"Hayır, bence onu öldürmek istedi, yoksa bacağına nişan alırdı. Moses bana birçok kez orduda görev yaptığı için ateşli silah kullanmaya alışkın olduğunu söylemişti. Yani, davetsiz misafiri vurduğunda ne yaptığını çok iyi biliyordu."

"Bunun da bir yalan olabileceğinden şüpheleniyorum, yani orduda görev yaptığı kısmı. Ama bunu araştıracağım," diyor adam, sanki bir çocuğa konuşuyormuş gibi. Aniden, kadın soluyor ve dedektife bakıyor. "Tanrım! Aklıma bir şey geldi: eğer sahte bir isim kullandıysa... çocukların doğum kayıtları..."

"Evet, bunların yasal geçerliliği yok," diye onayladı adam. "O kişi
"Kayıtlı olduğu *söylenen* çocuklarınız yirmi yıldan fazla bir süredir ölü."
Elleriyle yüzünü kapattı.

"Bugün devam etmemiz gerekiyor mu? Bence yeterince dinlediniz," diye araya giriyorum. "Her şeyi şimdi bitirmek istiyorum," diyor bana bakarak. "Bunu

bunu bir daha tekrarlamak istemiyorum."

Hepimiz ona bakarız, muhtemelen aynı şeyi düşünüyoruz: ona saldıran adamlar mahkemeye çıkacağı için bu hikayeyi tekrar anlatması çok muhtemeldir.

"Devam edelim," diyor Brooklyn. "Saldırgan düştükten hemen sonra, sanırım öldü, iki kişi daha içeri girdi. Ve sonra hala anlayamadığım bir şey oldu."

"Ne?" diye soruyor Zeus.

Bu sefer hepimiz dikkatle dinliyoruz.

"Odaya giren ikinci adam bana nişan aldı. Diğeri de onu takip etti. Yaşadığım tüm dehşete rağmen, neden ben diye düşündüğümü hatırlıyorum. Hiç düşmanım olmadı ki."

"Sonra ne oldu?"

"Gözümü kırpmaya bile vaktim olmadı. Moses, onlar ateş ederken önüme atladı. Bu yüzden kurşunlar onu göğsünden vurdu, beni ise sadece bacağımdan. Ondan sonra siren veya alarm sesi duyduğumu hatırlıyorum, emin değilim. Kısa süre sonra bayıldım."

"Evet, kafanı çarptın. Komaya girmenin sebebi bu."

"Biliyorum. Dr. Athanasios bana her şeyi anlattı." Yorgun görünüyor.

"Yeter Brooklyn," diye araya girdim, ama bu sefer kesin bir şekilde. "Daha bir hafta önce uyandın. Bir gün için bu çok fazla." Zeus'a döndüm. "Muayene edilmesi ve dinlenmesi gerekiyor. İfade bitti."

Ayağa kalktı. "Evet, bugünlük bu kadar yeter. Athanasios haklı."

Dedektif ve avukat ayrılırlar ve ben, kayınbiraderinin vedalaşmasını izlerim.

"İyi misin?" diye sorar Zeus. "İyiyim."

Sadece yorgunum."

O, sanki neden odada kaldığının açıklamasını hala arıyormuş gibi bana hızlıca bir bakış atar, ama Brooklyn konuşmayı sonlandırır.

"Sen de kaldığın için teşekkürler Zeus. Madison'ı ve bebeklerimi benim için öp."

."

O ayrılır ve şimdi sadece ikimiz kalırız. "Uzan."

Seni muayene edeceğim."

"Fiziksel olarak kendimi iyi hissetmiyorum. Sadece yorgunum."

"Sessiz ol, Brooklyn. Pişman pişman kabul bunu
bu ifadeyi Neredeyse bitmek üzeresin."

O itaat eder ve ben ekibi çağırmak için düğmeye basarken gözleri kapanır. Sanırım çoktan uykuya dalmıştır, ama aniden elimi tutar.

"Teşekkür ederim."

"Ne için?"

"Kaldığın için. Bugün benim cesaret kaynağımsın." Saniyeler sonra, uykuya dalar.

Athanasios

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

İki Hafta Sonra

"FİZİK TEDAVİ UZMANI, hiç bu kadar çabuk iyileşen bir hasta görmediğini söyledi," diye sorar, odaya girer girmez.

Şimdi, ziyaret ettiğimde Brooklyn sohbet başlatıyor, iyileşmesi hakkında sorular soruyor, ama sanırım sadece beni daha uzun süre yanında tutmak istiyor.

Aptal değilim. Bir kadının beni doktor olarak gördüğünde ve erkek olarak gördüğünde bana bakışındaki farkı biliyorum.

"İyileşmen ortalamanın üzerinde. Beni şaşırttın," diyorum, kızardığını izleyerek.

"Beni cesaretlendirmek için mi söylüyorsunuz, yoksa bu doğru olduğu için mi?"

"Ben öylesine iltifat eden biri değilim, Brooklyn." Onun kararlılığı gerçekten etkileyici ve beni gururlandırıyor.

"Öyleyse teşekkür ederim," diyor. "Övgü kılığında acıma hoşuma gitmez."

"Övgücüler hor görürüm ve acıma kavramını anlamam."

Sanki şaka yaptığımı söylememi bekler gibi bana bakıyor. Şaka yapmıyorum. "Kimseye acımıyor musun? Tek bir kişiye bile?"

"Hayır. Birine acımak saygısızlıktır. Saldırıya uğradığın gece olanları anlattığında, sana zarar verenlere öfke duydum. Neden sana acıyayım ki? Hayatta kalmak için savaştın. Komadan uyandın. Sonunda sen kazandın."

"Hiç bu şekilde düşünmemiştim."

"Birine acımak onu küçültür. Onu hafife alır." "Bu sempati göstermektir."

"Hayır, değil. Sempati, birinin yaşıadığı durumu anlamaktır. Acıma ise, sözde kurban yöneliktir. Birini kurban olarak görmek, başlı başına onu zayıflatma girişimidir. Birine acımakta cömertlik yoktur. Acıyanlar, acıdıkları kişiyi daha düşük bir seviyeye yerleştirirler."

"O zaman ben neyim?"

"Bir hayatta kalan. Seni kırmaya çalıştılar, ama başaramadılar."

Yataktan kalkıp bana doğru geliyor. Sürpriz bir şekilde bana sarılıyor. "Teşekkür ederim," diyor.

Çocukları bana sarıldığında olduğu gibi, ilk başta donup kaldım.

Brooklyn her geçen gün daha da güzelleşiyor ve ben kendimi tutuyorum çünkü o hala benim bakımım altında ve iyileşme sürecindeyken bir hamle yapmak adil olmaz.

Ama onu daha önce hiç böyle kollarımda tutmamıştım. Saçlarının kokusunu hiç almamıştım, yumuşak hatlarını bana değdirmesini hiç hissetmemiştim.

Hareketsiz kalmam gerekirdi, ama farkına varmadan bir elim ensesinde, diğeri kalçasındaydı. "Bunu yapmamalıydın," diye uyardım.

Yüzünü kaldırıp bana bakar, vücudu titriyor. "Sarılmayı severim," diyor. "Ama sana sarılmayı planlamamıştım. Bir anlık dürtüydü."

Dolgun dudakları hafifçe aralanmış, onu öpmek için tek yapmam gereken eğilmek, ama kendimi durduruyorum.

Kontrolümü kaybedip sınırı aşmadan önce onu bırakıp bir adım geri çekildim. "Siz ve aileniz sarılmayı seviyorsunuz."

Yüzü kızardı ama sonra gülümsedi. "Oh, evet. Çocuklarımdan o gün sana sarıldığını unutmuşum. Her halükarda, benim tarafımdan bir daha olmayacak, Dr. Athanasios. Sadece sözlerin beni etkiledi."

Ona yaklaşp nazikçe çenesini tuttum. "Tekrar olacak Brooklyn, ama burada değil. Şimdi değil."

"Ben..."

"Henüz benim için hazır değilsin, ama yakında hazır

olacaksın." "Sen... Ben... Biz..."

"Acele etme, Brooklyn. Taburcu olana kadar sana zaman vereceğim. Senin savunmasız olmanı istemiyorum. Tüm bunlar yaşanmadan önceki halini istiyorum. Ama şunu bil: Artık benim hastam olmadığın anda, peşine düşeceğim."

Odayı terk ediyorum çünkü ona sarılmak barut fıçısına ateş yakmak gibi geliyor. Vücudum arzuyla kaskatı kesilmiş durumda ve kendimi asla şehvete kaptırmam.

Lanet olsun! Planım bu değildi, ama ilk hamleyi onun yapıp bana dokunacağı hiç aklıma gelmemişti.

"Ne oldu sana?" William koridorda yanımdan geçerken sorar. "Keyfim yok."

"Ne var ki bunda?" diye alay ediyor, ama sonra sesi ciddileşiyor. "Dur, az önce Brooklyn'in odasından çıktın. O iyi mi?"

"Evet. Çok iyi iyileşiyor." "O zaman sorun ne?"

"Burada olmaz. Ofisime gidelim."

İçeri girince kapıyı kilitleyip koltuğuma oturdum. "Yılbaşında uygun bir eş hakkında yaptığımız konuşmayı hatırlıyor musun?"

"Elbette."

"Onu aday yapmaya karar verdim."

"Bunu zaten biliyordum. Seni çok uzun zamandır tanıyorum, ona olan ilginin doktor ve hasta ilişkisi ötesinde olduğunu fark etmemek imkansız. Ee?"

"O tamamen iyileşmeden onu baştan çıkarmaya çalışamam. Ayrıca önce taburcu etmem gerekiyor. Hiçbir hastamla ilişki yaşamadım."

"Tanrım, ne kadar metodiksin."

"Metodik olmakla alakası yok. Onunla eşit şartlarda olmak istiyorum. Onu baştan çıkardığımda - ki bunu yapacağımdan hiç şüphem yok - direnmeye yetecek kadar güçlü olması gerekiyor."

Gülümsüyor. "Ve onun direnmesini mi istiyorsun?"

Omuz silkiyorum. "Denemesini istiyorum dedim. Sonunda bir fark yaratmayacak. Onu elde edeceğim. Ama mesele bu değil. Mesele, onun henüz hazır olmaması. Yaşadığı onca şey yüzünden kendini savunmasız hissediyor ve ben onun minnettarlığını istemiyorum."

"Ne zamandan beri bir kadının duygularını kendininkinden önce düşünüyorsun?"

"Öncelikle, başkalarının duygularını önemseydiğim bir durum yok. Yani mesele bu değil."

"O zaman neyle ilgili?"

"O kırılgan. Hayatımda hiç bir kadından faydalanmadım. Şimdi de faydalanmayacağım. Brooklyn kendi isteğiyle bana gelecek."

"Ne? Yani oturup bekleyecek misin?"

"Öyle demedim. Oyun çoktan başladı. Sadece onun da elinde yeterince kart olduğundan emin olacağım."

Brooklyn

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Ertesi Gün

"GERÇEKTEN ÖYLE Mİ DEDİ? Aynen bu kelimelerle mi?" diye sorar
Madison.

Onaylayarak başımı sallıyorum.

"Peki bu seni nasıl hissettirdi?"

"Sence nasıl hissettim? Hâlâ dizlerim titriyor. O adama baktın mı hiç?"

"Hayır. Yunanlımdan başka hiçbir erkeği beğenmiyorum."

Gözlerimi deviriyorum. "Bütün bu tatlılık bana şeker hastalığına
yakalatacak, kardeşim," diye alay ediyorum.

O gülüyor. "Cidden, ben zaten biliyordum," diyor. "Ne
demek istiyorsun?"

"Sen komadayken seni ziyarete geldiğimde bile, onun sana farklı bir şekilde
baktığını fark ettim."

İsteğim dışında kalbimin hızla attığını hissediyorum. "Hayal görüyorsun,
Madison."

"Neden? Sence sana ilgi duyması mümkün değil mi?"

"İlgi duymadığından eminim. O adam, yakışıklı olmasının yanı sıra, saygın
bir beyin cerrahı, Madison, oysa ben... sadece benim."

"Kendini bu kadar küçümseme, Brooklyn. O pislik seni kandırdı diye tüm
erkekler aynı değildir."

"Nasıl bu kadar aptal olabildim, Madison? Babamızla yaşadığımız onca
şeyden sonra, nasıl kendimi bu şekilde kandırmaya izin verdim?"

Artık tüm hikayeyi biliyor ve ona benim

çocuklarımla doğum belgelerinde gerçek babalarının adı bile yazmadığını söylediğimde, o adamı lanetledi.

"Bir aile kurmayı çok istiyordum. Çocuklarıma bizim büyüdüğümüzden daha fazlasını vermek istiyordum. Ve şimdi, babalarının gerçekte kim olduğunu asla bilemeyecekler." Başını sallıyor. "O piç kurusu öldüğü için iyi oldu, yoksa onu kendi ellerimle öldürürdüm. Dr. Athanasios'a gelince, korktuğunu ve kafadaki karışıklığı gidermek için zamana ihtiyacın olduğunu anlıyorum, ama kapıyı tamamen kapatma Brooklyn. O bir çocuk değil, bir erkek. Ve senin Zeus'un baldızı olduğunu biliyor. Sadece bir kaçamak aradığını sanmıyorum."

"Çok abartıyorsun kardeşim. Tekrar söylüyorum, ona iyice bir bakmanı istiyorum. Biz tamamen farklı iki dünyada yaşıyoruz."

Benim argümanımı görmezden gelmeyi tercih ediyor ve ilgisini çeken şeye odaklanıyor. "Gerçekten senin peşinden geleceğini mi söyledi?"

"Evet."

"Peki bu seni nasıl hissettirdi?"

"Korku duymam gerekirdi, değil mi? Yaşadığım onca şeyden sonra, ihtiyacım olan son şey yine biriyle ilişkiye girmek."

"Ama korku hissetmedin, değil mi?"

"Hayır. Heyecan duydum. Kalbim kıpır kıpır oldu. Onun gibi bir erkeğin ilgisinden gurur duymamak için ölmüş olmam gerekirdi. Ama yine de, şu anda herhangi bir ilişkiye zamanım yok. Çocuklarıma odaklanmam lazım. Yeni bir başlangıç yapmam lazım."

"Zeus'un seni destekleyeceğini biliyorsun. Aslında tüm Kostanidou ailesi destekleyecek."

"Belki başlangıçta öyle olabilir, ama kendi ayaklarımla üzerinde durmak istiyorum. Komadayken Silas ve Soraya için yaptıklarına çok minnettarım, ama onlar benim sorumluluğumda. Kabul edeceğim tek şey, Zeus'un çocuklarımla doğum belgelerinden o yalancının sahte adını sildirmem için yardım etmeyi teklif ettiği avukat. Sahte bir isim yerine sadece benim adımın yazmasını tercih ederim."

"Büyüdüklerinde onlara gerçeği söyleyecek misin?"

"Evet, Madison. Hayatımızın büyük bir bölümünü babamızla bir yalan içinde geçirdik.

Çocuklarımla bir balonun içinde yetiştirmeyeceğim."

On üç gün sonra

"Artık evde olsanız da egzersizlere devam etmelisiniz, Bayan Foster," diyor fizyoterapist Paul.

"Daha ne kadar sürecek, Paul?" diye soruyorum. "Yanlış anlama, ama bu egzersizler çok sıkıcı."

O gülüyor. "Biliyorum, ama yürürken artık kaslarınızda gerginlik hissetmediğinizi söylediniz, bu da benim çalışmamın karşılığını aldığım anlamına geliyor."

"Egzersizlerin sıkıcı olduğunu söyleyerek kaba davrandıysam özür dilerim. Açıkçası işe yaradılar. Komadan uyandığım ilk birkaç gün, bir daha asla normal yürüyemeyeceğimi düşünmüştüm."

"Henüz %100 iyileşmedin, ama çok yaklaştın. Birkaç hafta daha geçince tamamen iyileştiğini söyleyebileceksin."

"Hepinize nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum. Harikaydınız." "Artık benim hastam olmadığınız için size bir şey söyleyebilir miyim?" "Tabii ki."

"Her hastama elimden gelenin en iyisini yaparım, ama hiç kimse için senin kadar iyileşmesini dilemedim. Başına gelenler bir kabustu, Bayan Foster. Annem ve ben her gece senin ve bebeklerin için dua ettik. Umarım bundan sonra Tanrı sana iyi bir hayat bahşeder."

"Teşekkürler, Paul. İncancım çok güçlü ve hayattaki her şeyin bir nedeni olduğuna inanıyorum. Belki de bu zorlu süreci yaşamam gerekiyordu. İyileşeceğim."

"Elbette iyi olacaksın," diyor Bayan Inara odaya girerken. "İyi bir hayat yaşa Brooklyn ve beni ziyaret etmeyi unutma. Seni özleyeceğim." Yaklaşıp bana sarılır ve burnunu çeker.

"Ben de seni özleyeceğim."

"Tanrım, vedalardan nefret ediyorum," diyor.

"Bu bir veda değil, gerçekten. Üvey annemin evi Manhattan'da. Seni görmeye geleceğim."

"Umarım. Sabırsızlıkla bekleyeceğim."

"Hazır mısınız?" diye soran ses, benim isteğim dışında hala kalbimi hızla attıran adamın sesidir.

Üçümüz arkamıza döndüğümüzde, Athanasios kapıda duruyor.

Hem Bayan Inara hem de Paul hızla ayrılırlar ve tekrar el sallayarak veda ederler. "Evet. Kız kardeşim ve Zeus'u bekliyorum."

"Seni götürürüm."

"Ne?"

"Seni taburcu ediyorum Brooklyn. Artık benim hastam değilsin. Durumunu takip etmeye devam edeceğim, ama en iyi nörologumu seninle ilgilenmesi için görevlendirdim."

Kalbim deli gibi çarpıyor. "Neden bunu yaptın?"

"Sana peşinden geleceğimi söylemiştim. Zamanı geldi."

"Ciddi olamazsın. Ben berbat durumdayım. İstedğin her kadını elde edebilirsin."

"Evet, alabilirim. Ama ben seni istiyorum." Bana yaklaşıyor ve ben titriyorum. "Korkuyor musun? Aramızda bir şey olmadığını, hepsinin benim kafamda olduğunu söyle, seni rahat bırakayım."

"Hiçbir şeyden korkmuyorum," diye cevap veriyorum, soruyu tamamen geçiştirerek.

Bana tavsiye edildiği gibi ona durmasını söylemeliyim, ama ya bir daha asla karnımda bu heyecanı hissetmezsem?

Cevabım üzerine ağzının köşesi yukarı kalkar ve yüzümdeki ikilemi görebildiğini düşündüğüm için utanırım.

Ama bunu bana karşı kullanmıyor.

"Hadi. Ailen seni görmek için sabırsızlanıyor olmalı."

Brooklyn

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

"Tamamen iyileştikten sonra ne yapacağın konusunda bir planın var mı?" diye sordu Manhattan sokaklarında araba sürerken.

Athanasios, tekerlekli sandalyemi arabasına kadar itmekte ısrar etti. Anladığım kadarıyla, park ettiği garaj özel bir alanın parçasıydı, bu da Madison'ın bana söylediği şeyi doğruluyordu: hastanenin sahibi oydu.

Şaşırdım. Neden bilmiyorum, ama onun emrinde bir şoförü olacağını düşünmüştüm. Gözlemlerime göre, Manhattan trafiğiyle uğraşacak sabrı olan birine benzemiyordu. Bunu ona söylediğimde, Athanasios genellikle şoför kullandığını, ama bugün kendisi sürmek istediğini söyledi. Daha fazla açıklama yapmadı, ama benimle yalnız kalmak istediğini anladım.

Hiç böyle bir şeyin hedefi olmamıştım — kasıtlı, amansız bir takip. Elbette, benimle flört edenler olmuştu, ama hiçbiri bu kadar kararlı değildi.

O sürerken profiline bakıyorum. Nefes kesici derecede yakışıklı, neredeyse haksızlık olacak kadar. Neden, onca insan arasından bu adam bana takıntılı hale geldi?

"Henüz somut bir planım yok," diye cevap verdim sonunda. "Ama tamamen iyileştiğimde işe geri döneceğim sanırım."

"Kuaför," diyor o, sanki bu çok normalmiş gibi. "Nereden biliyorsun?"

"Facebook'ta seni araştırdım."

Yarı inanmadan başımı salladım. "İnanılmazsın." "Sadece dürüstüm."

"Neden beni araştırdın?"

"Senin hakkında daha fazla şey bilmek istedim."

"Beni yatağa atmak için neden bu kadar zahmete girdin? Mesele bu, değil mi?"

"O da var," diye gizemli bir cevap verdi.

"Ya ben de aynısını istersem? Yani senin hakkında daha fazla şey bilmek istersem." "Bana sor, Brooklyn. Ben oyun oynamam. En azından yatak odasının dışında yatak odasının dışında."

Kalbim hızla atmaya başlar.

Tanrım, nasıl oluyor da sadece bir ima ile beni çözebiliyor?

"Ailen hayatta mı?"

Ellerinin direksiyonu sıkıldığını fark ettim. "Evlatlık ailem, evet. Ben doğduğumdan beri evliler."

"Yani kaç yıldır?"

"Kırk yıl. Yaşımı anlamaya çalışmanın ince bir yolu. Aramızdaki yaş farkı seni rahatsız ediyor mu?"

"Hayır, ama genellikle daha genç kadınlarla mı çıkıyorsun bilmek istiyorum." "Bu benim cinsel geçmişimle ilgili bir soru mu?"

"Hayır, sadece merak ettim."

"Genelde otuz yaşın altındaki kadınlarla çıkmam." "Oh! O zaman neden ben?"

"Beni çekiyorsun." Kısa bir süre yola bakmaktan vazgeçip bana baktı. "Beni çok çekiyorsun, Brooklyn."

Tanrım, henüz tam olarak iyileşmemişim galiba, çünkü aniden başım dönüyor ve ateşleniyorum. "Beni baştan çıkarmaya mı başladın?"

"Hayır. Öyle mi hissettim?"

"Uh... hayır, tabii ki hayır."

"Berbat bir yalancısın, Brooklyn Foster."

"Ben oyun oynamam. Moses benim ilk erkek arkadaşımdı." "İlk erkek arkadaşından hamile mi kaldın?"

Hiçbir fikri yok.

"Aslında, ilk seferimizde olduğundan eminim." "Korunma yöntemi kullanmadınız mı?" Şimdi şok olmuş görünüyor.

"Kullandım. Okulda cinsel eğitim aldım, teşekkürler. Bir kazaydı," diyorum ve sözlerimi hemen pişman oluyorum. "Yani, bebekler değil. Çocuklarımı seviyorum. Onların annesi olmayı dünyadaki hiçbir şeye değişmem. Ama bu kadar genç yaşta hamile kalmak... bir kazaydı."

"Anlıyorum." Şimdi ciddi görünüyor, çenesi gergin.

Ne oldu böyle?

"Bana kızgın mısın?"

"Hayır. Seni hamile bırakan ve çocuklarının doğum belgelerine gerçek adını bile yazmayan o aptala kızgınlım."

"Zeus bu konuda bana yardım ediyor. Bana bir avukat buldu. Sertifikalarında sadece benim adım yazacak." Gülümsayarak başımı sallıyorum.

"Nasıl oldu da çıktığın kadınların yaşından çocuklarımla babalığına geçtik?"

"Seninle ilgili her şey ilgimi çekiyor."

"Böyle şeyler söyleyemezsin."

"Neden?"

"Çünkü bu çok ciddi bir şey. Ne tür kadınlarla alışkın olduğunu bilmiyorum ama benim aynı hatayı iki kez yapacak naif bir kız olduğumu sanma. Geçmişte yanlış bir karar verdim ama beni kolayca kandıramazsın."

"Beni o pislikle mi karşılaştırıyorsun?"

"Hayır. Nasıl yapabilirim ki? Seni tanımıyorum bile." Hayal kırıklığıyla iç çekiyorum. "Gördün mü? İşte bu yüzden asla yürümezdi. Hastane dışında ilk kez konuşuyoruz ve şimdiden tartışıyoruz. Cidden, kim öpüşmeden önce kavga eder ki?"

Ağaçlıklı bir caddedeyiz, sanırım Zeus Eleanor'un çocuklarıyla birlikte yaşaması için burayı ayarlamıştı. Madison, ben komadayken, şüpheli bir sosyal hizmet görevlisinin Soraya ve Silas'ı evlatlık vermeye çalıştığını açıklamıştı. Zeus önce görevlinin taleplerini karşılamak için bir ev buldu, sonra da onları buraya taşıdı.

Sessiz kalıyor ve sanırım aramızda uyum olmadığını fark ederek beni ailemin yanına bırakıp olabildiğince çabuk ayrılmak niyetinde. Ama sonra, beni şaşırtarak, sinyal lambasını yakıp bir ağacın altına park ediyor.

"Ne yapıyorsun?"

"Haklısın, her şey doğru sırayla olmalı: önce öpücük, sonra tartışma."

Nefes almaya fırsat bulamadan, emniyet kemerimi çözüyor. Büyük eli ensemin arkasına kayıyor ve omurgamdan aşağı titreme geçiyor.

"Ne..."

"Durmamı söyle, Brooklyn. Söylemezsen, seni öpeceğim. O ağzını tatmak için can atıyorum."

Bir parça irade toplamaya çalışıyorum, ama diğer eli kalçama kayıyor, sahiplenircesine kavıyor ve zevk dolu bir inilti kaçıyor ağzımdan.

Gözlerindeki yoğunluğa kapılarak onun bakışlarına karşılık veriyorum. Artık gözlerinde soğukluk yok. Dokunuşu gibi, bakışları da beni eritiyor.

İki kez düşünmeden, elim yüzüne doğru hareket ediyor ve sert çenesini okşuyorum. Avucumun içindeki pürüzlü doku beni hafifçe inlemeye zorluyor, vücudum şaşırtıcı bir yoğunlukla tepki veriyor.

"Bunu planlamamıştım," diyor, sanki kendi kendine konuşuyormuş gibi.

"Yaptığın her şey planlarına uymak zorunda mı?" "Bu sefer değil. Seni öpmek için direnemeyeceğim kadar çok istiyorum."

Bakışları beni yakıyor. Vücudumdaki her hücre, onun yavaş baştan çıkarmasına hevesle tepki veriyor. Bekleyiş neredeyse acı verici, özellikle de birkaç dakika önce öpülmek istemediğimi düşündüğüm için.

Ve sonra, bu gerçekleştiğinde, buna hazırlıklı değildim.

Daha önce de erkekleri öpmüştüm, Moses'tan önce bile. Ama sıradan bir dudak teması ile Athanasios'un ağzımı ele geçirmesiyle karşılaştırılabilecek bir şey yok.

Onda hissettiğim erkeklik beni anında eritir, onun açgözlü talebine teslim olurum. Sıcak, sert dili ağzımı keşfeder, tadımı alır, daha fazlasını istememi sağlar.

İnlememi bastıramıyorum ve tepkim onu daha da heyecanlandırıyor gibi görünüyor. Eli saçlarıma dolanıyor, enseme okşuyor, şişmiş, hassas göğüslerime keskin bir acı gönderiyor.

O benim dilimi emdiğinde, diğer elim onun saçlarına uzanır ve onu yerinde tutar. Boğazından düşük bir homurtu çıkar ve beni kaldırır, muhtemelen kucağına çekmek niyetiyle. Ama tam o anda, geçen bir arabanın sesi beni ürkütür ve ben geri çekilirim.

Ona bakmaya cesaretim yok, bu kadar kolay pes ettiğim için utanıyorum.

Kendimi sakinleştirmek için birkaç kez derin nefes alıyorum ama işe yaramıyor. Tüm vücudum hala titriyor, zihnimin emirlerine uymayı reddediyor.

"İlk öpücüğümüzü ve ilk tartışmamızı yaşadık. Bunlar listeden silindi, Brooklyn," diyor kendini beğenmiş bir şekilde.

"Sadece bir öpücüktü."

"Gözlerime bak ve bunu bir daha söyle."

Yutkunup, bakışlarımı caddeden ayırmadım.

"Ben de öyle düşünmüştüm," diyor kibirli bir şekilde ve arabayı yeniden çalıştırıyor.

Athanasios

ON ALTINCI BÖLÜM

Ben tekrar sürmeye başladığımdan beri hiçbir şey söylemedi.

Kahretsin, onu öpmek planımın bir parçası değildi. Zeus'a onu kendim eve götüreceğimi söylediğimde, amacım Brooklyn'i benim yanımda olmaya alıştırmaktı, çünkü artık kartlar masada ve ben istediğim şeyin peşindeyim: onun.

"Bu aramızdaki hiçbir şeyi değiştirmez," diyor sonunda.

"Olanlar her şeyi değiştirir, bunu sen de biliyorsun. Artık ağzının tadını biliyorum, Brooklyn. Zevk dolu inlemelerini duydum. Daha fazlasını istiyorum. Hepsini istiyorum."

"Yapamayız. Yalan söylemeyeceğim... Ben de sana çekici geliyorum." Derin bir nefes alır. "Sana çok çekici geliyorum, ama ben senin çıkmaya alışık olduğun kadınlar gibi değilim."

Ailesinin evinin önüne park ediyorum. "Benimle konuşurken bana bak."

Yüzünü tekrar bana çevirir. "Beni geriyor."

"Bu gerginlik değil, arzu. Vücudun kimyasal bir reaksiyonu. Sen de beni istediğin kadar ben de seni istiyorum ve az önceki öpücük sadece ne kadar uyumlu olduğumuzu kanıtladı. Seni zorlamayacağım ama vazgeçmeyeceğim."

"Neden ben?"

Ön kapı açılıp Eleanor dışarı çıktığında cevap vermekten kurtuldum.

"Ailen seni bekliyor," diyorum.

Arkasını dönüp üvey annesine el salladı. "Konuşmamız bitmedi," dedi.

"Bunun için zamanımız olacak. Pes etmeyeceğim dediğime inan bana."

Yanakları kızardı. "Çok açık sözlüsün."

Saçının bir tutamını alıp parmaklarımın arasında yumuşaklığını hissediyorum. "Hayatında yeterince yalancı gördün. Bende ise her zaman dürüstlük bulacaksın."

Bana, doğruyu mu söylüyorum diye analiz etmeye çalışır gibi bakar.

"Üvey annen geliyor."

Eleanor'un yönüne hızlıca bakar. "Kapıya kadar yürüyebilir miyim sence? Tekerlekli sandalyeyle gitmek istemiyorum."

Arabanın camını indiriyorum ve Eleanor camın üzerine yaslanıyor. "Merhaba millet. Sizi bekliyorduk," diyor.

"Merhaba anne," diye cevaplar Brooklyn.

"Eleanor, nasılsın?" diye selam veriyorum. "Brooklyn eve yürüyerek girmek istiyor. Çocukları birkaç dakika daha içeride tutabilir misin?"

"Tabii ki. Sizi beklerim."

Arabanın etrafından dolaşıp Brooklyn'in kapısını açtım ve emniyet kemerini çözdüm.

Sonra onu kollarımın arasına

alıyorum. "Ne yapıyorsun?"

"Yürümek için çok uzak. Seni taşıyacağım. Verandaya indireceğim, istediğin gibi içeri girebilirsin."

Kollarını boynuma doladı. "Neden ben?" diye tekrar sordu. "Çünkü seni istiyorum," dedim, daha iyi bir cevap bulamadığım için.

Verandaya varırız ve onu yere indirmeden önce, "Hazır mısınız?" diye sorarım. "Evet. Yapabilirim."

"Biliyorum."

"Bana çok güveniyorsun."

"Kırılmış insanlar kırılmazdır, Brooklyn."

O kendi ayakları üzerinde durduğunda, kapı zilini çalıyorum. Kapı açıldığında, Silas karşımıza çıkıyor, kot pantolon, düğmeli gömlek ve kravat giymiş. Elinde küçük bir papatya buketi var.

Kahretsin, ben de ona çiçek almalı mıydım? Aklımın ucundan bile geçmemişti, ama şimdi, annesine çiçek sunan gülümseyen küçük çocuk karşısında kendimi aptal gibi hissediyorum.

Soraya da giyinmiş, kırmızı bir elbise giymiş ve küçük bir hediye çantası tutuyor.

Brooklyn bir adım geri çekilir, bana yaslanır ve bunun nedeninin bunu hissettiği içindir.

Kolumu onun omzuna atıp, onu sıkıca kendime doğru çekiyorum.

"Merhaba anne," diyor küçük çocuk.

"Merhaba anne," diye tekrarlıyor kız kardeşi.

"Aman Tanrım!" Titriyor ve ben onu bırakmıyorum.

"Başarabilirsin," kulağına fısıldıyorum.

Sonunda bırakıyor ve onlara doğru yürüyor. Kollarını açıyor ve iki çocuk da bacaklarına yapışıyor.

Bu manzara beni en kötü şekilde etkiliyor. Bir aile.

Brooklyn evinde, ailesiyle güvende. Her şeye sahip.

İyi seks ve maddi rahatlıktan başka ona ne sunabilirim ki? Boşum. Bir parçam yıllardır ölü.

"Merhaba, Athanasios," Madison beni selamlıyor. "Akşam yemeğine kalacak mısın?"

Zeus ve kardeşleri birazdan gelecek."

Bana sırtını dönmüş duran kadına bakıyorum. Brooklyn, çocukları yanındayken bulutların üzerindeymiş gibi görünüyor.

Mutlu. O, benim genellikle ilişki kurduğum türden bir kadın değil —bazıları, baştan çıkarma oyununun kurallarını bilen kadınlar.

"Hayır. Gitmem gerek," diyorum.

Brooklyn arkasını döner ve ne kadar şaşkın görüldüğünü fark ederim. İlk kez, gözlerimi kaçıran benim.

Silas yaklaşır ve pantolonumu çeker. Saçlarını okşarım, sonra Soraya'nın yanağına elimi geçiririm ve annelerinin valizlerini bagajdan almak için uzaklaşıyorum. Sonra vedalaşıyorum. "Herkes iyi geceler."

"Bekle," Brooklyn merdivenlerden inmeye başladığımda seslenir. "Neden gidiyorsun?"

"Ailenle vakit geçirmen için seni yalnız bırakacağım."

Bir şey söylemek ister gibi görünüyor, ama son anda duruşu sertleşiyor. "İyi geceler," diyor ve bana sırtını dönüyor.

Arkamı dönmeden uzaklaşıyorum.

Neyse, bugün ortaklarımla akşam yemeği yeme gecem, bu yüzden mesajla onayladıktan sonra, genellikle gittiğimiz restorana doğru yola çıkıyorum.

Elli dakika sonra, en sevdiğim Duke Rodrick MacQuoid'un damıtımhanesinden gelen ilk viski bardağımı yudumlarım.

"Zor bir gün müydü?" diye soruyor karşımda oturan L.J. "Brooklyn taburcu edildi."

"Duydum. Bu kutlama için bir neden değil mi?" diye sorar William. "Onu eve götürdüm. Ailesiyle birlikte gördüm."
"Ve?"

"O aşk istiyor. Akrabalarıyla yeniden bir araya geldiğinde bunu görebildim. Onun ihtiyacı olan şey bende yok."

"Bir kadın konusunda kendinden emin değil misin?" William alaycı bir şekilde sorar.

"Hayır. Onun ihtiyaçlarını benimkilerin önüne koymaya çalışıyorum. Eminim başka adaylar bulurum."

"Vay canına! Seni gerçekten etkilemiş."

"O çok güzel ve aramızda bir kimya var. Bu daha önce de oldu. Yeni bir şey değil," diyorum basitçe, kendime yalan söylediğimi bilsem de.

İkisi de bir şey söylemiyor ve bu beni sinirlendiriyor. "Siz ikiniz ne düşünüyorsunuz?" diye soruyorum.

"Belki de onunla bir şeyler kurmak için zaman ayırmalısın, Athanasios," diyor LJ.

"Neden yapayım ki?"

"Brooklyn, başka hiçbir kadının başaramadığı bir şeyi başardı: Senin hayatında kendinden daha öncelikli bir yer edindi."

Brooklyn

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Eleanor'un Zeus'un kardeşleri Hades, Ares ve Dionysus'a hizmet etmesini izlerken gülümsüyorum.

Tanrım, bir odada ne kadar çok testosteron var! Hepsi alfa erkekler, ama her birinin kendine özgü özellikleri var.

Zeus inanılmaz bir figür. Mantıklı ve analitik... Madison konuşana kadar. Kız kardeşim en ufak bir isteğini dile getirdiği anda, Zeus her kadının hayalindeki erkeğe dönüşüyor.

Madison'ın bana, Zeus'la tanıştığı ve çalıştığı SIN adlı gece kulübünü yönettiğini söylediği Ares, alaycı ve iğneleyici, ama sadece sıradan bir gözlemciye öyle görünüyor. Gözleri ciddi, inceleyici.

Silas ve Soraya'nın çok sevdiği küçük oğlu Joseph'i olan Dionysus, aralarından en "normal" olanıdır, ama konuştuğunda, kardeşlerinin kontrolcü mizacını paylaştığına şüphe yoktur. Bana, gelecekte ne yapmayı planladığımdan, saldırıya uğradığım geceyle ilgili ayrıntılara kadar milyonlarca soru sordu. O kabus gibi akşamı yeniden yaşamamı sağlamaktan hiç utanmadı. Athanasios ve Kostanidis kardeşler gibi erkekler için amacın araçları haklı çıkardığını fark ettim.

Akşam yemeği sırasında Ares, Joseph'in dadısının orada olmamasıyla ilgili bir şaka yaptı ve Dionysus'un keyfi bir anda kaçtı.

Klanın son üyesi Hades'e baktım, onun Athanasios'tan benim davamı üstlenmesini isteyen kişi olduğunu öğrendim.

Bana ürperti veriyor. Söylediği bir şeyden dolayı değil - kardeşleri gibi o da beni ailenin bir parçası olarak görüyor gibi - ama acı yaydığı için. O kadar yoğun bir acı ki, bana da ulaşıyor. Acıma uyandıran türden bir acı değil, daha çok öfkeyle körelmiş, ismine yakışan bir acı.

Tarihe her zaman ilgi duyduğum için Yunan mitolojisini inceledim. Ebeveynlerinin oğullarına Olimpos tanrılarının isimlerini vermesi ilginç. Zeus, gök gürültüsü tanrısı; Ares, savaş tanrısı; Dionysos, eğlence ve çılgınlık tanrısı; ve son olarak, Hades, ölümler tanrısı.

Daha önce ayrılan Yunanlıyı düşünüyorum, istememe rağmen dikkatimi ve düşüncelerimi çalan adamı.

Athanasios.

Adını araştırdım. Anlamı "ölümsüz" demek.

Tabii ki bu bir efsane, ama ona da çok yakışıyor: kibirli ve yenilmez.

Bugün neden erken ayrıldığını hiç anlamıyorum ve neredeyse kalmasını isteyecektim. Ama yıllarca süren hayal kırıklıklarından sonra babamdan öğrendiğim bir şey varsa, o da şudur: asla birinin ilgisini çekmek için yalvarmayın.

İşe yaramaz. Kimse isteği dışında seninle kalmaz ve rica etmek sadece özgüvenini parçalar.

"Eski işine geri dönmeyi düşünüyor musun, Brooklyn?" diye soruyor Dionysus, beni gerçeğe geri çekerek.

Neredeyse gülümsüyorum. Eski mesleğimi bilmeleri hiç de şaşırtıcı değil. Açıkçası, ayakkabı numaramı bile biliyor olsalar şaşırmazdım.

"Evet, ama Athana..." diye başlıyorum ve onun kaşlarını kaldırdığını görünce yüzümün kızardığını hissediyorum. "Dr. Athanasios bir süre beklemem gerektiğini söyledi. Tamamen iyileşene kadar eskisi gibi bütün gün ayakta duramam."

O başını sallar.

"Bu arada, doktorun neden akşam yemeğine kalmadı?" diye sorar Eleanor sorar.

"Hiçbir fikrim yok. Ve o benim doktorum değil. Artık değil. Beni başka bir nöroloğa yönlendirdi."

Üvey annem şaşkınlıkla kaşlarını çatıyor ve ben sessizce daha fazla açıklama istememesini diliyorum, çünkü Athanasios'un haklı olarak belirttiği gibi, ben berbat bir yalancıyım.

"Önemli değil," diye devam eder, muhtemelen benim rahatsızlığımı hissederek. "Başka fırsatlar da olacaktır. Onun ve ailesini burada akşam yemeğine davet etmek isterim. Bana, annesinin de benim gibi partileri sevdiğini söyledi."

Birkaç kez ağzımı açıp kapattıktan sonra bir cümle kurmayı başardım. "Öyle mi dedi? Ne zaman konuştu seninle?"

"Sen komadayken seni her ziyaret ettiğimde. İlk başta, buradaki çocuklar gibi daha sessizdi," diyor gülerek ve Kostanidis kardeşleri işaret ederek. Onların Eleanor'u tanıdıkları kısa süreye rağmen, hepsinin onu anne figürü gibi gördüklerini fark ettim. Madison, kardeşlerin anne babalarını kaybettiğini söyledi. "Ama beni bilirsin, etrafta kimse yoksa sokak lambalarıyla bile konuşurum. Sonunda o da pes etti."

Gülümseyerek başımı sallıyorum, çünkü bu tam ona göre: insanları bir araya getirmek, aileleri birleştirmek, benim ve kardeşim gibi kırılmış insanları bir arada tutan yapıştırıcı olmak. Karşılığında hiçbir şey beklemeden, koşulsuz sevgi vermek.

"Athanasios'un" —gösteriş yapmayı bırakıp ona ilk adıyla hitap ediyorum—"ailesini akşam yemeğine getirmek isteyeceğini bilmiyorum."

Onun hayal kırıklığına uğramasını istemiyorum, bu yüzden onu gerçeğe döndürmeye çalışıyorum. Pappakouris ailesi, Kostanidis kardeşler gibi, bizimkinden tamamen farklı bir dünyada yaşıyor. Paralel gerçeklikler. Bu akşam bu dört Yunan milyarderle aynı masada oturuyorsak, bu tamamen koşullar yüzünden — çünkü kardeşim onlardan biriyle evlendi. Aksi takdirde, hayatlarımız asla kesişmezdi.

"Göreceğiz," diyor gizemli bir gülümsemeyle.

"İş hakkında, Brooklyn," diyor Zeus bana, "kardeşlerim ve ben birçok sektörde iş yapıyoruz. İyileştiğinde, evde tam olarak iyileşmeyi beklemek istemiyorsan, sana bir iş bulabiliriz."

O gece ilk kez çocuklarıma yönelik olmayan, içten bir gülümsemeyle karşılık veriyorum. "Bunu yapar mısın?" diye soruyorum, yüzüm ıslık ıslık, ve Madison elini tutup elinin içini öptüğünde onun kızardığını gördüğüme yemin edebilirim.

"Önemli değil," dedi. "Sen ailemizden birisin. Biz birbirimizi koruruz."

Aile. Her şeyden sonra, sonunda gerçek bir ailemiz var.

Silas ve Soraya, Moses'ın çocukları olma talihsizliğine rağmen, kan bağı olmasa da kuzenleri, amcaları ve büyükbabalarıyla birlikte gelecekte daha büyük bir şeyin parçası olacaklar.

Eleanor ile yaşamak bana, yakınlığın biyolojik bağlardan çok daha güçlü olabileceğini gösterdi.

"Ne zaman olacağını bilmiyorum, ama evet, iyileştiğimde, benim için ne varsa kabul edeceğim."

"SIN'de çalışabilir," diyor Ares, ama eminim ki bunu sadece ağabeyini kışkırtmak için söylüyor.

Ama ona sinirli bir şekilde bakan Madison'dır. "Mümkün değil. O
çukurunda Foster kızlarından yeterince payını aldın, bayım. Şansını başka yerde
dene."

Brooklyn

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

"Bugün Athanasios'la aranızda ne oldu?" Kostanidis kardeşler gittikten ve Silas ile Soraya yataklarına yatırıldıktan sonra Madison sorar.

Kız kardeşimin çocuklarımın odasını dekore etmek için gösterdiği özen beni hayran bırakıyor. Onu zaten bu kadar sevmesem bile, üçümüz için yaptığı her şeyi ödeyebilmek için bir ömür boyu uğraşırđım.

Eleanor'un benim için hazırladığı odadaki yatakta oturuyoruz. Madison önceki evin biraz daha küçük olduğunu söyledi, ama bana göre bu ev bir malikane gibi.

Kocasına, eve döndüğüm ilk geceyi benimle ve Eleanor'la burada geçireceğini söyledi. Kontrolcü ve sadık kocası da kalmaya karar verdi. Misafir odasında, muhtemelen karısını kollarında tekrar hissetmek için sabırsızlıkla bekliyor.

"Dürüst olmak gerekirse, pek anlamadım," diye cevap verdim sonunda. "Buraya gelirken arabada öpüştük ve sonra, beni istediğini söyledikten birkaç dakika sonra gitti."

"Öpüştünüz mü?" diye sordu gülümseyerek. "Vay canına! Nasıldı?"

Gözlerimi kapatıp, onun tutkulu dudaklarının benim dudaklarımdaki izini yeniden yaşıyorum. "Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım. Sanki daha önce hiç öpülmemişim gibi. O çok yoğun, anlıyor musun? Elini ensemin arkasına koyuşu... Tanrım! Kendimi hiç tutkulu biri olarak görmemişim ama yemin ederim, onun kollarında resmen eridim."

"Zeus beni ilk kez öptüğünde de aynıydı. Bana hissettirdiklerinden çok korkmuştum, ama yine de, o ilk anda, anladım."

"Neyi anladım?"

"Ondan sonra kaç erkekle tanışırsam tanışayım, hiçbirinin onunla kıyaslanamayacağını anladım."

Onun ne demek istediğini anlayarak başımı sallıyorum, düşüncelerim çocuklarımın babasına yöneliyor. Moses ile benim de önemli bir yaş farkımız vardı. Athanasios'tan sadece iki yaş küçüktü, ama ikisini karşılaştırırsam, eski partnerim inanılmaz derecede olgunlaşmamış biri gibi geliyor.

Moses'ın değişken bir mizacı vardı, başkalarının fikirlerinden kolayca etkilenirdi

—restorana gitmek gibi basit bir konuda bile. Görünüşe çok önem veriyor gibiydi ve şimdi anlıyorum ki bunun nedeni, o kadar çok yalan söylemiş ve o kadar çok sahte kimlik kullanmış ki, muhtemelen gerçekte kim olduğunu kaybetmiş olmasıydı. Her ne olursa olsun, istikrarı seven biri olarak, onun davranışları bende çok fazla endişe yaratıyordu. Bir gün her şey yolundaydı, kendini yenilmez hissediyordu, ertesi gün ise benim bile anlayamadığım bir şekilde bana öfkesini çıkarıyor, bana soğuk davranıyordu.

Athanasios ise kendine güvenen biri ve başkalarının ne düşündüğünü hiç umursamıyor gibi görünüyor. Dünyadaki yerini tam olarak bildiği için onaylanmaya ihtiyacı yok.

"Korkuyorum."

"Korkmaman delilik olur. Ama tam olarak neden korkuyorsun?"

"Kendimi kandırmak istemiyorum, Madison. Athanasios'a aşık olursam, Moses'la olduğu gibi yüzme havuzuna dalmak gibi olmayacak. Uçuruma atlamak gibi olacak. Bir erkeğin beni yıkmasına izin veremem. Soraya ve Silas bana güveniyor."

"Sonuçlarını düşünmeden dalmalısın demiyorum, ama kendini tamamen kapatma da. Yaşadıklarının bir kabus olduğunu biliyorum Brooklyn, ama yeniden başlama, geçmişini geride bırakma şansın var."

"O adamlar mahkum edildiğinde geçmişim gerçekten geride kalacak."

"Biliyorum kardeşim. Hala tüm bu çılgınlığı anlamaya çalışıyorum:

Moses değil Moses, bebeklerin doğum sertifikaları sahte . . . Tanrım, sanki bir filmde çıkmış gibi."

"Bir de sözde kuzeni Enya var. O kadın kim, Madison? Şimdi düşündüm de, öğrendiğim onca şeyden sonra, onların akraba olduklarını bile sanmıyorum. Neden benim hamile olduğumu öğrendiğim gün onu bizimle yemeğe çıkarmayı kabul etti ki?"

Düşüncelere dalarak sessizleşir. "Hiçbir fikrim yok."

Şaşkınlıkla başımı sallıyorum.

Her zaman çocuk istemiştim, ama bu kadar erken değil, ve kesinlikle planlamadan, neredeyse hiç tanımadığım bir adamdan. Ama son birkaç günde öğrendiklerim, yeni erkek arkadaşımın hamile kalmaktan çok daha öte. Aylarca bir yalanın içinde yaşadım.

"Hamile olduğunu söylediğinde tepkisi ne oldu?"

Hatırlamaya alışıyorum. Sadece iki aydır birlikteydik, çok korkmuştum.

"Korkmuş görünmüyordu, mutlu görünüyordu, ki dedektifin ortaya çıkardığı şeyleri düşününce bu garip."

"Evet, bu tepki, ismi hakkında yalan söylediği gerçeğiyle uyuşmuyor. Söyleyeceğim şeyle seni incitmek istemem, ama bir düşün: seni gerçekten sevseydi, kim olduğu hakkında sana gerçeği söyledirdi."

"Hiç bu şekilde düşünmemiştim. Peki sence ne oldu?"

"Bence bu bir oyun olarak başladı. Seninle birlikte olmak istedi çünkü güzelsin, sonra da gerçekten sana bağlandı. Seni sevip sevmediğini bilmiyorum, ama hamile olduğunu öğrendiğinde seni ve bebekleri de istedi. Ama o zamana kadar gerçek kimliğini açıklamak için çok fazla yalan söylemişti."

"Hala ne kadar aptal olduğuma inanamıyorum, Madison."

"Sen suçlu değilsin. O pisliğin karakter eksikliği için kendini suçlama." Bir süre durduktan sonra bana sarıldı. "Polis soruşturması ne olursa olsun, Zeus'un eski sevgilinin geçmişini araştıracağını biliyorum. Bu hikayede ilk başta düşündüğümüzden daha fazlası var, kardeşim."

"Beni korkutuyorsun."

"Korkmanı istemiyorum, sadece tetikte olmanı istiyorum. Zeus, sana, Eleanor'a ve çocuklara korumaların göz kulak olacağını söyledi bile."

"Koruma mı?"

"Evet, komaya girdiğini söylediğim anda onları görevlendirdi."

"Tanrım, bir azizle evlenmişsin, Madison!"

"Hiç de öyle değil, Brooklyn. Sana onların ailesinin hikâyesini anlatmıştım. Kostanidis kardeşlerin hepsinin günahları var, ama her şeyden önce onurlu adamlar. Şimdi gitmem gerek, kardeşim, yoksa otoriter Yunanlı patronum sabırsız mağara adamı tarzıyla beni almaya gelecek."

Ağır bir konu olmasına rağmen, Zeus'un tam da bunu yapacağını hayal edebildiğim için gülüyorum.

Madison kapıya yaklaşmışken ona sesleniyorum.

Geri dönüyor. "Ne oldu?" "Ya o çoktan vazgeçtiyse?" "Athanasios mu?"

"Evet. Ya öpücük hiçbir şey ifade etmiyorsa?"

"Belli ki daha önce hiç Yunanlı bir erkekle ilgilenmedin, Brooklyn. Onlar istedikleri şeyden bu kadar kolay vazgeçmezler. Athanasios'un neden gittiğini bilmiyorum, ama kesin bir ayrılık olmadığına bahse girerim. Doktor ve hasta arasındaki etik çatışmaları önlemek için seni başka bir nöroloğa yönlendirdiğini söyledin. Bu, onun gibi bir erkeğin, bir ilişkiyi ciddiye almadıkça yapacağı bir şey gibi gelmiyor."

Brooklyn

ON DOKUZ

VEDA ETTİKTEN SONRA çocuklarımın odasına giriyorum. Eleanor'a göre ikisi de karanlıkta uyumayı sevmeyi için lamba açık. Bu fırsatı değerlendirip odayı dikkatlice inceliyorum.

Silas'ın yatağı Formula 1 arabası gibi tasarlanmış, Soraya'nınki ise prenses arabasına benziyor.

Tanrım, yataklar! Her şey olduğunda, onlar çok küçüktü, kendi başlarına oturmaya yeni başlamışlardı.

Evimizi işgal eden insanlar, çocuklarımla geçirdiğim değerli ayları benden çaldılar, bir daha geri alamayacağım zamanları.

Yataklarını düzgün örtülüp örtülmediğini kontrol etmek için yanlarına gidiyorum ve her birini öptükten sonra sallanan sandalyeye oturup düşünmeye başlıyorum. Kendimi tamamen bitkin hissetsem de, yakın zamanda uyuyamayacağımı biliyorum.

Bugün neredeyse hiç ayağa kalkmadım, ama sanki maraton koşmuşum gibi hissediyorum. Yorgunum ve korkuyorum da — hem geçmişten hem de gelecekte.

Çocuklarımın babası kimdi? Hiçbir fikrim yok, ama artık onun düşmanları olduğundan eminim. Kimse gece yarısı silahlı olarak bir eve girip öldürmek niyetinde olmadan girmez.

Ve kim rastgele insanları öldürür ki?

Hayır, dedektife katılıyorum. Bu rastgele bir suç değildi. Bu olayda, şu ana kadar keşfettiğimizden çok daha fazlası var. Dedektif, soruşturmanın durumu hakkında bize herhangi bir ipucu vermeyi reddetti, bu yüzden Zeus'un kendi başına cevapları bulmasını bekleyeceğim. Belki o zaman bu gizemi çözebiliriz.

Bunu bilmem gerekiyor, yoksa asla huzur bulamayacağım. Çocuklarımın güvende olduğuna asla gerçekten inanamayacağım.

Geçmişte pişmanlık duyan biri değilim. Hayatta "eğer"lerle takılıp kalmanın bir anlamı yok. Ama komadan uyandığımdan beri, Moses ile ilişkimizin bir yanılısına olduğunu anladığım anda ayrılıysaydım ne olurdu diye defalarca düşündüm.

Asla kesin olarak bilemeyeceğim, ama sanırım çocuklarla tek başıma yeniden başladım. Daha cesur olsaydım, onlar beni aylarca özlemenin acısını çekmek zorunda kalmazlardı.

İç çekip kalkıyorum. Onları tekrar öptükten sonra yavaşça yatak odama doğru yürüyorum. Dinlenmem lazım. Yarın kesinlikle oynamak isteyeceklerdir. Benim hala iyileşme sürecinde olduğumu anlayamayacak kadar küçükler.

Pijamalarımı giyip yatağa uzanıyorum, tavana bakarak bugün olanları düşünüyorum: hastaneden ayrılmandan arabada olanlara, sonra da yeni geniş ailemle yediğimiz akşam yemeğine kadar.

Keşke Athanasios kalsaydı. Benim şu anki durumumda, benim kalbimi hiç çaba harcamadan kırabilecek onun gibi bir adama yer açmak aptalca görünse de, onun burada olmaması yine de yanlış geliyordu.

Veda ederken sessiz kalmamın tek nedeni korkaktı — kalmasını istesem bile gideceğini söylemesinden korkuyordum.

Elimi uzatıp komodinden telefonumu aldım.

Günler önce, kişisel numarasını telefonuma kaydetmişti, ama ona hiç mesaj atmamıştım.

Saate bakıyorum: neredeyse on.

Eleanor'un bize her zaman öğrettiği gibi, saat dokuzdan sonra mesaj atmak veya telefon etmek pek kibar bir davranış değildir, ama iyi kız olmaktan bıktım.

Kendimi sorgulamadan önce hızlıca yazıyorum:

Keşke kalsaydın.

Mesajı göndermeli miydim, göndermemeli miydim diye kararsız bir şekilde telefonu bırakmak üzereyim ki ekran aydınlanıyor.

O kadar gerginim ki, bunun bir mesaj değil, gelen bir arama olduğunu anlamam biraz zaman alıyor.

"Alo?"

"Neden kalmamı istedin?" "Ben..."

"bilmiyorum..."

"İyi geceler, Brooklyn."

"Hayır."

"Hayır ne?"

"Henüz kapatma. Seni burada istememin nedenini biliyorum. Beni öptüğünde hoşuma gitti."

"Ama..."

"Korkuyorum."

"Benden mi?"

"Bana hissettirdiklerinden."

"Sen hala emin değilken senden yararlanmayacağım. Dinlen. Ailenin yanında ol."

"Peki sonra ne olacak?"

"İstediğimi elde edene kadar peşini bırakmayacağım." "Peki ne istiyorsun?"

"Ben sözde değil, eylemde olan bir adamım Brooklyn. Sana yeni rutinine alışman için bir hafta süre vereceğim, sonra seni yemeğe çıkaracağım."

"Ya hayır dersem?"

"Hayır demeyeceksin, yoksa beni aramazdın. Sen de bunu istiyorsun. Aramızdaki kimyayı inkar edemezsin."

"İnkâr etmiyorum, sadece dürüst davranıyorum. Tek istediğin beni yatağa atmaksa, başka birini bul, Athanasios."

"Ben de seni yatağıma istiyorum. Bundan bir an bile şüphe etme. Seni sert ve derinden alırken bacaklarının belimi sarmalamasını istiyorum. Ama bundan daha çok, seni daha iyi tanımak istiyorum. Söz veremem Brooklyn, ama asla yalan söylemem."

"Bir hafta mı?" Onun sözlerini tekrar ediyorum, kalbim o kadar hızlı atıyor ki panik atak geçireceğimden korkuyorum.

"Evet. Bu, yeniden yerleşmeye başlaman için yeterli bir süre."

"Sen çok..."

"Kibirli

misin?" "O

da var."

"Başka ne?" "Kontrolcü."

"Daha önce duymadığım bir şey yok. Daha çok çabalaman gerekecek, Brooklyn."

Cesaretimi toplamak için derin bir nefes alıyorum. "Hayatımın en güzel öpücüğüydü. Bitmesini istemedim. İyi geceler, Athanasios."

Bunu söylemeye cesaret ettiğime inanamadan hemen telefonu kapatıyorum, ama gülümsüyorum. İçimi sıcak ve hoş bir his kaplıyor.

Daha önce hiç flört etmemiştim ve kesinlikle bu kadar cesur olmadığımı söyleyebilirim. Şu anda onun yüzünü görmek için her şeyi verirdim.

Onu şaşırttım mı?

Umarım öyledir.

"Bir hafta," diye fısıldıyorum kendime, "sonra peşimden gelecektir."

Korku ve beklenti göğsümde eşit oranda karışıyor ve tatlı, sıcak bir his uyandırıyor.

Athanasios

YİRMİNCİ BÖLÜM

Günler Sonra

"ATHANASIOS, annen beni bu akşam yemeğe davet etti."

Arkamı dönüp baktığımda, hastanemdeki doktor ve ailemin arkadaşlarının kızı olan Febe'yi görüyorum.

Birbirimizi çocukluğumuzdan beri tanıyoruz. Benden yaklaşık altı yaş küçük ve sanırım her iki aile de bir gün birlikte olacağımızı düşünmüş.

Bu düşünce hiç aklıma gelmemişti. Febe'nin yetkin bir profesyonel olduğunu kabul etsem de, beni çekici bulmuyorum.

"Gerçekten mi? William ve L.J. de orada olacak."

"Oh!" Hayal kırıklığını gizlemiyor ve ben bu oyunlardan sıkılmaya başlıyorum.

"Başka bir şey var mı, Febe?"

Gözlerinde bir anlık öfke belirir, ama hemen her zamanki itaatkar tavrına geri döner, ki bunu inanılmaz derecede sinir bozucu buluyorum. Var oldukları için özür diler gibi görünen insanlardan daha çok nefret ettiğim bir şey yok.

Hemen, iş dışında tüm düşüncelerimi meşgul eden sarışının görüntüsü aklıma geliyor.

Onu hayatta kalan biri olarak nitelendirirken boş bir övgüde bulunmuyordum. İfadesinde duyduğum kadarıyla, Brooklyn ve Madison hızlı bir şekilde büyümek zorunda kalmışlar.

"Hayır, sadece bilmeni istedim."

"Neden bilmem gerekiyor ki? Sen benim değil, annemin misafirsin." O da başını sallar, sonra arkasını dönüp neredeyse koşarak uzaklaşır.

Kahretsin! O, aramızdaki ilişkiyi dayanılmaz hale getiriyor. Onu koridorlarda her gördüğümde, muhtaç bakışları beni başka bir yol almaya itiyor.

Saatime bakıyorum ve bir sonraki ameliyatıma bir saatim kaldığını görüyorum — dört yaşında, kötü huylu beyin tümörü olan bir çocuk. Benim için çalışan dedektifi arayıp, Moses'ın kuzeni olmadığına emin olduğum bu "Enya" hakkında bir şey bulup bulmadığını sormaya karar veriyorum.

"Dr. Pappakouris, nasılsınız?"

"Merhaba Terence. Haber var mı?"

"Tahmin ettiğimiz gibi, Moses Raines, Wren Floding ya da bu adamın kullandığı diğer kimlikler gerçek değil. 'Enya'ya gelince, New York eyaletinde bu isimde bir düzine kadın buldum. Yayıgın bir isim olmadığı için şansımız yaver gidebilir."

"Sence bu onun gerçek adı olabilir mi?"

"Her şey mümkün. Bana anlattıklarına göre, Bayan Foster bu durumda tamamen masumdu, öyleyse neden onun... sevgilisinin kimliğini gizlemeleri gereksin ki?"

"Sevgilisi mi? Neden böyle düşünüyorsun?"

"Zaten bildiğimiz gibi, adam bir yalancıydı. Onun gerçekten kuzeni olduğunu sanmıyorum, bu da bize iş arkadaşı, arkadaş veya sevgili seçeneklerini bırakıyor. Ben sonuncusuna bahse girerim. Kulağa çarpık gelebilir, biliyorum, ama onun dünyasında bu, diğer birçok yalanın arasında sadece bir yalan daha olurdu."

Nereye varmak istediğini anlıyorum. "Onu kuzeni olarak tanıtarak, onu yanında tutmak için geçerli bir nedeni vardı. Yine de, bu yapbozda eksik parçalar var. Brooklyn, üçünün akşam yemeğine çıktığı gün, kadının habersiz geldiğini söylemişti."

"Bu benim teorimi daha da güçlendiriyor: belki de sevgilisi, 'resmi partneri' hamile kaldığı için kıskançlık duymuştur. Reddedilen bir kadın çılgınca şeyler yapabilir. Bu tür suçlar çoktur."

"Yani ev baskını Brooklyn'i öldürmek için yapılmış bir girişim miydi? Kıskanç bir sevgilinin emriyle mi?"

"Öyle olmuşa şaşırمام. Hâlâ anlamadığım tek şey, adını sakladığı halde onunla uzun süreli bir ilişkiyi nasıl sürdürmeyi planladığı. Onu evine taşıdı ve teorimiz doğruysa, onu o kadar ciddiye aldı ki sevgilisini öfkелendirdi ve Bayan Foster'dan nefret etmesine neden oldu. Bu ilişkiyi nasıl sürdürmeyi planlıyordu? Bir noktada yalanları ortaya çıkacaktı."

"Sence o piç kurusu ona gerçekten değer miydi? Sence ona aşık mı oldu?"

"O kadar çok yalan söyleyen birinin sevgiye muktedir olup olmadığını bilmiyorum. Belki de tüm yalanların ortasında 'gerçek' bir hayat fikrini sevmiştir. Ama ona ve çocuklara değer verdiğini söyleyebilirim. Polis raporuna göre, partnerine yönelik kurşunların önüne atlayarak öldü." Bir an durdu.

"Her halükarda, bu kadının kim olduğunu bulmam lazım," diyorum. "Şu anda, Brooklyn'in çocuklarının babasından daha önemli olan, onun kimliği, çünkü o hala dışarıda bir yerde. Eğer teorin doğruysa, Enya rakibi olarak gördüğü kadını hor görüyor."

"Evet, haklısın. Gerçek adını kullanma ihtimali düşük olsa da, bulduğum on iki 'Enya'yı araştıracağım. Bu bir başlangıç."

"Peki ya biyolojik annemle ilgili durum? Herhangi bir gelişme var mı?"

"Henüz yok. Üzgünüm. Sanki beton duvara çarpmış gibiyim. Bunu yapanlar bunu yapan kişi izlerini iyi örtmüş."

Telefonu kapattıktan sonra, daha önce birçok kez yaptığım gibi, onun cevabının yarattığı hayal kırıklığıyla başa çıkmaya çalışıyorum. Ama onun için adalet sağlanmayacağını kabul etmiyorum. Onun intikamını almaya çalışmaktan asla vazgeçmeyeceğim.

Brooklyn'e yeniden odaklanıyorum çünkü annemin ölümünden sorumlu olanları cezalandırma takıntıma tekrar kapılırsam, nefret beni felç edecek.

Bunun yerine, şimdiki zamana odaklanıyorum. Kendi huzurum için Brooklyn'in güvende olduğundan emin olmam gerekiyor.

Telefonumu alıp Zeus'u arıyorum.

"Athanasios."

"Brooklyn ve çocukların güvenliğini ben sağlıyorum." "Hayır. O benim ailemin bir parçası. Benim olan şeyleri ben korurum." "O sadece senin baldızın."

"O sana ait değil." "Henüz değil, ama olacak."

O anda, başka bir aday istemediğimi nihayet kabul ediyorum.

Ona karşı, başka hiçbir kadının bana hissettirmedeği kadar güçlü bir şey hissediyorum: çılgın bir arzu, ama aynı zamanda onu koruma ihtiyacı.

Benim açımdan, kim olduğumu düşünürsek – bencil bir adam – bu iyi bir başlangıç gibi görünüyor.

Athanasios

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

O Gece

"Kaç çocuk sahibi olmayı planlıyorsun, Febe?" Üvey annem Medeia Pappakouris'in sorduğunu duyuyorum.

Akşam yemeği başladığından beri ilk kez, yemekten başka bir şeye dikkatimi veriyorum.

Açıkçası, ailemin onu neden davet ettiğini bilmiyorum. Yıllarca bizi birbirimize yakınlaştırmaya çalıştıktan sonra, bunun imkânsız olduğunu anlamış olmaları gerekirdi.

"Evleniyor musun?" diye soruyorum doktora, belki de artık hastanede her karşılaştığımızda onun iç çekişini duymam gerekmeyecek diye düşünüyorum.

"Ben... şey... hayır. Sanırım bu genel bir soruydu, değil mi Medeia?"

"Tabii ki, canım. Sadece, bu kadar güzel olduğun için, torunlarının da kesinlikle hiçbir eksiği olmayacağını düşünüyordum."

"Tanrım!" L.J. peçeteyle kahkahasını bastırarak haykırırken, William su bardağıyla boğuluyor.

"Bence Febe böyle bir şeyi düşünmeden önce bir nişanlıya ihtiyacı var, anne."

"Affedersiniz, Bay ve Bayan Pappakouris," L.J. ayağa kalkarken diyor. "Athanasios, bir dakika benimle gelir misin? Sana söylemem gereken bir şey var."

"Yemeğimi bitirmedim."

"Acil bir durum," diye ısrar ediyor ve ben kalkıyorum. "İzninizle."

Koridora çıktığımızda soruyorum, "Ne bu kadar önemli ki bekleyemiyor? Soğuk yemekten nefret ederim."

"Annenin ne yaptığını fark etmedin mi?" "Ne?"

"Bu bir ipucuydu dostum. İkiniz için bir plan yapıyor gibi." "Öyle bir şey olmayacak. Febe'yi yıllardır tanıyorum. Onda hiçbir şey hissetmiyorum."

"Neden onu hiç aday olarak düşünmedin?"

"O sıcakkanlı değil. Birimizin soğukkanlı olması yeter. Ve her şeye bu kadar kolayca katılması hoşuma gitmiyor, sanki tüm dünyayı memnun etmek için can atıyor gibi."

"Tavsiyemi istersen, annene durumu açıkça anlat. Burada üçüncü kez akşam yemeği yiyoruz ve o ikinizin arasında bir şey olduğunu ima etti. Bu gece daha da kötüydü çünkü bu Febe'nin önünde oldu. Ona ilgi duymadığını biliyorum ama hiçbir kadın bu tür bir aşağılanmayı hak etmez."

"Ona hiç umut vermedim, L.J. Ben böyle davranmam. Onu isteseydim, çoktan peşinden giderdim."

"Biliyorum, Athanasios, ama annenin senin kimi istediğini ilgilendiğini sanmıyorum. O sadece senin evlenip ona torunlar vermeni istiyor. Adayın kim olduğu onun için önemli bile değil bence. Neden bir kez olsun, o 'pozisyon' için aklında birisi olduğunu açıkça söylemiyorsun?"

"Hayatımı hiç kimseye açıklamadım ve şimdi de açıklamaya niyetim yok. Ancak bir konuda haklısın. Annemle aralarımızı düzeltmenin ve onun arkadaşının kızıyla evlenme ihtimalimin olmadığını açıklamanın zamanı geldi."

"Anne, akşam yemeğinde Febe'ye sorduğun sorunun amacı neydi?"

İş ortaklarım ve doktor çoktan ayrıldılar, ben de gitmeye hazırlanıyorum. Babam yatmaya gitti, sadece ikimiz kaldık.

"İkiniz de evlenme çağındasınız."

Saygıdan dolayı, sakın kalmaya çalışarak cevap vermeden önce derin bir nefes alıyorum. "Anne, hayatım boyunca, sen ve onun ailesinin bizi bir araya getirmek için ne kadar çaba sarf ettiğinizi fark ettim. Ben kırk yaşındayım. Febe biraz daha genç. Eğer ilgilenseydim, onunla birlikte olmak için her türlü fırsatım vardı. Ama bu hiç olmadı. Asla da olmayacak. O beni çekmiyor. Açıkçası, bende hiçbir şey uyandırmıyor. Ve senin ısrarın, onu sevmememi sağlıyor."

O, olduğu gibi, hiç tereddüt etmedi. "Senin iyiliğini düşünüyorum."

"Senin benim iyiliğimi düşündüğünü sandığın şeyi." "Evlenmeyi düşünmüyor musun?"

"Evet, evlenmeyi planlıyorum. Aslında aklımda bir aday bile var."

"Oh! Kim? Yunan mı? Umarım sadece güzel yüzüne kanmamışsındır. Dışarıda ailemizin servetinin peşinde olan birçok altın avcısı var."

"Öncelikle, benim kendi kişisel servetim var, bu yüzden senin ve babamın mal varlığı konusunda endişeleniyorsan, rahat olabilirsin."

"Demek istediğim o değil. Sadece, gençlerin 'fiziksel çekicilik' dediği şeye dayanarak seçim yapmaman gerektiğini söylüyorum. Aile adı her şeydir. Soy..."

Ayağa kalktım. "Peki ya kan bağı, anne? Ben senin evlatlık oğlunum."

"Kaderin bir cilvesi. Seni kendi karnımda taşımış olsam bile, şu anda olduğundan daha mükemmel olamazdın, oğlum."

"İyi geceler anne."

Başım dönerek evden çıkıyorum.

Aile kurmak beni doğrudan geçmişe götürüyor, her şeyi bir anda hatırlıyorum: kaçtığım günü. Onu benden aldıkları günü.

Manhattan'da arabayla ilerliyorum, nereye gittiğimi çok iyi biliyorum ve hastaneye vardığımda yoğun bakım ünitesine yöneliyorum.

Kıyafetlerimi değiştirdikten sonra odasına giriyorum.

Geçtiğimiz bir yıl boyunca yaptığım gibi tüm hayati belirtilerini kontrol ediyorum ve yapılabilecek her şeyin yapıldığını kendime kanıtlamak için geçirdiği testleri ve ameliyatları zihnimde gözden geçiriyorum.

Yatağa yaklaşıyorum, yüzünde herhangi bir bilinç belirtisi yakalamaya çalışıyorum, ama hiçbir şey olmuyor.

Bir yıl önce, neredeyse tüm yetişkin hayatım boyunca onu aradıktan sonra buldum.

Kim olduğunu kimse bilmiyor. Onu sahte bir kimlikle buraya yatırdım. Onu bu duruma düşüren herkesi bulana kadar gerçeği asla açıklamayacağım. Onu korumam gerekiyor.

"Senden asla vazgeçmeyeceğim anne. Ben senin şampiyonunum. Yenilmezim. Senin süper kahramanın olacağım."

Brooklyn

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

"ZEUS, Athanasios'un artık bizi koruyan güvenlik görevlilerinden sorumlu olduğunu söyledi," diyorum.

Çocuklar kreşe gittiler ve Eleanor kahvaltımızı hazırlarken ben mutfak masasında oturuyorum.

Ancak benim yorumumdan sonra, durup bana bakıyor. "Neden?"

Gülümsemeyi saklıyorum. "Belki de söylediği şey yüzünden: beni takip etmeye başlayacağını söyledi."

Kafasını sallıyor, ama gülümsediğini de fark ediyorum. "İstedğin bu mu, canım?"

"Bilmiyorum. Daha önce hiç takip edilmedim, bu yüzden bir şey söyleyemem." "Brooklyn Foster, ne sorduğumu çok iyi biliyorsun!"

"Elbette biliyorum, ama nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum. Moses'la... ya da gerçek adı her neyse, onunla ilişkiye girdiğimde her şey çok hızlı gelişti. Kur yapılmasına bile zaman kalmadı. Sadece bir kez çıktık ve sanırım yalnızlığım her şeyi silip süpürdü. Kendimi ona çok çabuk verdim ve geriye dönüp baktığımda, ona hiç aşık olmadığımı düşünüyorum anne."

"Ben de öyle düşünüyorum."

"Neden bana söylemedin?"

"Senin mutlu olduğunu sanıyordum Brooklyn. O alçağa karşı bu kadar yanıldığım için kendimi asla affetmeyeceğim. Onunla bu kadar uzun süre yaşamış olan ben, diğer herkesten daha fazla."

Babamdan bahsediyor ve onu savunamıyorum bile çünkü, dürüst olmak gerekirse, Eleanor çok cömert davranıyor. Bana ve Madison'a olan sevgisinden dolayı, başka hiçbir kadının dayanamayacağı kadar çok şey katlandı.

"Hamile olduğumu öğrendiğimde çok korktum, sonra Moses... o piç... bana bunun dünyadaki en iyi haber olduğunu söyledi. Sonunda geçmişte kaçırdığım her şeyi geri kazanacağımı düşündüm."

"Ama olmadı, değil mi?"

"Hayır. İlk fiziksel çekicilik bile uzun sürmedi. Artık bana dokunmasından hoşlanmıyordum. Şimdi anlıyorum ki, o dünyadaki en dürüst adam olsaydı bile, onu asla sevemezdim."

"Onu anlayamadığım için kendimi affedemiyorum, Brooklyn."

"Kendini suçlama. Onunla ilişkiye girdiğimde, ben zaten bir yetişkindim."

"Evet, ama ikinizin arasında önemli bir yaş farkı vardı."

"Athanasios ile benim aramda daha da büyük bir fark var."

"Biliyorum, ama o Kostanidis ailesinin bir arkadaşı. Zeus, onun niyetinin ciddi olduğundan emin olmasaydı, onun sana yaklaşmasına asla izin vermezdi."

"Vay canına, bu 'ciddi niyetler'den bahseden başka bir yüzyıldan kalma bir konuşma gibi geliyor."

"Gerçek şu ki, canım, hepimiz senin tekrar incinmenden korkuyoruz. Sanırım rahatlamamız zaman alacak."

"Bana aptal de, anne, ama ona güveniyorum. Ciddi bir şey istediğimi falan söylemiyorum, ama Athanasios'un dürüstlüğüne inanıyorum. Bana hiçbir şey vaat etmedi. Sadece beni istediğini söyledi."

"Peki yeni bir ilişkiye başlamak için yeterince güçlü hissediyor musun?"

"Kimse buna gerçekten hazır olabilir mi?" Kahvemi yudumlarken, "Fazla seçeneğim yoktu. Ona karşı hissettiğim çekim bir tsunami gibi geldi ve şu ana kadar tek bir öpücükten öteye geçemedik."

"Peki sana vereceğini söylediği zaman ne olacak?"

"Yarın sona eriyor, ama birazdan onu aramayı düşünüyorum."

Kaşlarını kaldırıyor. "Endişeli misin?" diye soruyor.

"O da var, ama onu aramak istememin asıl nedeni, sözünü tutup dediği gibi peşimden geleceğinden hiç şüphem olmaması. Aramızda ne olursa olsun, eşit şartlarda başlamasını istiyorum. Beni aramasını beklemediğini biliyorum, işte bu yüzden arayacağım."

"Ona çıkma teklif edecek misin? Ya da o sana teklif ederse, fiziksel olarak buna hazır mısın?"

"Ona çıkma teklif etmeyi henüz düşünmedim. O kadar cesur olduğumu sanmıyorum, ama yarından önce ona ulaşmak istiyorum. Fiziksel olarak hazır hissetme konusunda, dün gördüğüm yeni nörolog, ilerlememin

ortalamanın çok üzerinde olduğunu söyledi. Artık koşu bandında daha uzun süre yürüyebildiğimi fark ettin mi? Ayrıca sonrasında çok fazla ağrı hissetmeden ayakta durabiliyorum. Kaslarımın iyileşme yolunda olduğunu düşünüyorum."

"Genç olmanın güzelliği bu, canım. Her şey çabuk iyileşir." Telefonumu almak için kalkıyorum, ama sesi beni durduruyor.

"Brooklyn?"

"Evet?"

"Dikkatli ol. İçgüdülerim onun iyi bir adam olduğunu söylüyor, ama bu ilişkide var olandan fazlasını görme. Fiziksel çekim aşk değildir."

"Henüz bir karar vermedim anne. Sonuçta bu sadece benimle ilgili değil, Silas ve Soraya ile de ilgili. Onunla biraz konuşmak istiyorum. Athanasios bana yeniden hayat veriyor."

"Yeniden mi?"

"Evet. O korkunç geceden önce bile, çok mutsuzdum, yanlış bir ilişkide kaybolmuştum. Sonra trajedi yaşandı ve komaya girdim. Uyandığımda, ikinci bir şans verildiğini biliyordum. Bu şansı en iyi şekilde değerlendirmek istiyorum, ama bu sefer dikkatli davranacağım."

"Kalbinin sesini dinle, ama yine de incinmemeye çalış." "Planım da bu, anne."

Mutfaktan çıkıp yavaşça odama doğru yürüyorum. Adımlarım artık sağlam ve kendimle gurur duyuyorum. Egzersizlerimi disiplinli bir şekilde yapıyorum.

Odamın kapısını kapatıp içeri giriyorum. Komodinden telefonumu alıp yatağa oturuyorum ve kalbim hızla çarparak rehberimi kaydırıyorum.

İki kez çaldıktan sonra cevap

verdi. "Brooklyn?"

"Evet, benim."

Athanasios

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"BROOKLYN?"

"Evet, benim. Şimdi uygun mu?"

"Hayır, hastaneye yeni geldim."

Onun kahkahasını duyuyorum ve onu duymayı ne kadar özlediğimi ancak şimdi fark ediyorum. Beklemek alışık olduğum bir şey olmasa da, sözümü tutmaya ve ona zaman tanımaya zorladım kendimi.

"Uygun olmasaydı ya da rahatsızlık veriyorsam bana gerçekten söyler miydin?"

"Evet. Neden yalan söyleyeyim ki?"

"Bu özelliğini seviyorum, Dr. Athanasios." "Neyi seviyorsun?"

"Dürüstlüğü. Ne olursa olsun, her zaman dürüst olacağına söz verir misin?"

"Ben asla yalan söylemem."

"Ben de eksiklikleri sevmem."

"Söz veriyorum. Şimdi söyle, ne oluyor? Kendini iyi hissetmiyor musun?"

"Hayır. Sadece ilk arayan ben olmak istedim."

Ofisimin kapısını kapatıp kilitliyorum, böylece rahatsız edilmeyeceğim. Sonra masamın kenarına oturuyorum. Telefonla konuşmayı pek sevmem, ama sabahın ilk saatlerinde onun sesini duymak bana büyük bir mutluluk veriyor.

"Rekabet mi ediyoruz?" diye soruyorum, onun mantığına gülerek. "Sen söyle. Rekabet ediyor muyuz?"

"Hayır. Çünkü rekabet olsaydı, ben kazanırdım. Zaten bugün seni arayacaktım."

"Bir hafta demiştin sanırım. O zaman beni yarın aramalısın."

"Belki ben de seni şaşırtmayı seviyorumdur."

"Aslında plan yapmayı sevdiğini sanıyordum."

"O gün arabada, seninle ilgili planlarımın pek işe yaramadığı açıkça ortaya çıktı, Brooklyn."

"Neden hiç kontrolünü kaybetmiyorsun?"

Vücudumda bir heyecan dalgası hissediyorum. "Oynamak mı istiyorsun? Neye bulaştığını biliyor musun?"

"Hayır, ama duramıyorum." Yine yumuşak bir kahkaha. "Beni arayacağını söylemiştin."

Neden?"

"Seni ve çocukları yarın Hamptons'ta benimle vakit geçirmeye davet etmek için. Hatta bütün hafta sonu kalabiliriz."

"Silas ve Soraya'yı da davet ediyor musun?" "Evet. Tekneleri sevmezler mi?"

"Ben... şey... emin değilim."

"Önemli değil. Eleanor'a sor. Ama sevmeseler bile havuz başında kalabiliriz. Seni saat dokuzda alırım."

"Gideceğim demedim."

"Beni arayarak ilk adımı atan sensin, Brooklyn." "Zaten peşimden geleceğini söylemiştin."

"Evet. İnatçı olma. Gitmek istediğini biliyorsun."

"İstiyorum."

"O zaman neden tartışıyoruz? Plajda bir gün geçireceğiz. Orada kalıp pazar sabahı dönebiliriz."

"Hâlâ ikisini tek başıma idare edemem." "Eleanor'u da getir."

"Annemi de getirmemi mi istiyorsun?"

"Ne sandın Brooklyn? Seni ilk kez dışarı davet ettiğimde, sadece yatağa atmak için mi olduğunu mu sandın?"

"Evet."

"Sen de bunu mu istiyorsun?" "Buna cevap vermeyeceğim."

"Saat dokuzda seni alacağım. Hazır ol."

"Brooklyn, çocukların deniz tutacağından endişelendiğini söyledi, Athanasios, ama Zeus'un yatında bulundular ve çok sevdiler. Bebeklerimizin mideleri sağlamdır," diyor Eleanor arka koltukta, iki araba koltuğu arasında otururken. "Sakıncası yoksa, uyudukları için ben de biraz kestireceğim."

"Tabii ki," diye cevap veriyorum.

Yanımdaki kadına bakıyorum ve geçen hafta görüştüğümüzden bu yana ne kadar değiştiğine biraz şaşıyorum. Cildi, sarı saçlarıyla güzel bir kontrast oluşturan yumuşak altın rengi bir bronzluğa sahip. Brooklyn artık hayat ve sağlık dolu, aylar önce bakımına aldığım kırık kızla tam bir tezat oluşturuyor.

"Çok sessizsin," diyorum ona.

"Sadece düşünüyorum."

"Neyi?"

"Hayat hakkında. Senin hakkında. Seni daha iyi tanıyabilmem için bana bir şeyler anlat. Sorular sormakta pek iyi değilim çünkü mahremiyetine tecavüz etmekten korkuyorum."

"Ne bilmek istiyorsun?" "Her şeyi."

"Zaten sana evlatlık olduğumu söyledim."

"Evet. Ailenin başka çocukları var mı?"

"Ben tek çocuğum. Ailem hakkında söyleyecek pek bir şey yok." Bu yarı doğru, ama bu durumda biyolojik annemi korumak için. Tüm gerçeği ortaya çıkarana kadar kimse onu bilemez.

"Bir gün bana daha fazlasını anlatır mısın?"

diye soruyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Çocukluğundan bahsetmek istemiyorsun," diyor ve duyarlılığıyla beni şaşırtıyor. Brooklyn beni çok iyi anlıyor. "Sorun değil. Hepimizin sırları vardır."

"Sen de mi?"

"Evet. Benim de çocukluğumla ilgili. Aslında sır değil, sadece üzücü anılar."

"Mesela ne gibi?"

"Sessizliğimizi iç karartıcı hikayelerle doldurmak istemiyorum." "Ben kolay kolay içime kapanmam. Deneyin bakalım."

"Eleanor bizimle yaşamaya gelene kadar, Madison ve ben Noel'de veya doğum günlerinde hiç bir yetişkinin yanında olmadık. Yani, belki annem bizimle birlikteyken vardı, ama çok küçüktüm, hatırlamıyorum."

"Baban neredeydi?"

Omuzlarını silkiyor. "Burada ve orada. Önemli tarihleri umursamıyordu. Sözler veriyordu ama tutmuyordu. Sonunda, onun evde olup olmadığı bizim için önemli değildi. Madison ve ben birbirimize sahiptik. Noel ya da doğum günü olsun, bulabildiğimiz malzemelerle kendi küçük partilerimizi verirdik."

Kahretsin.

"Aç mıydım, Brooklyn?"

"Hayır. Apartmanımızın yakınındaki küçük bir markette hesabı vardı. Her cuma teslimat geliyordu. Bizim için sorun yoktu." Şüpheliyim. "Kaç yaşından itibaren?"

Yine omuz silkti. "Sanırım dört ya da beş yaşından beri. Madison iki ya da üç yaşındaydı. Sonra bir gün, Eleanor'la eve geldi ve her şey değişti. İlişkileri uzun sürmedi - babamın kompulsif bir yalancı olması nedeniyle nasıl sürebilirdi ki - ama Eleanor bizi hiç terk etmedi. Anne sevgisi hakkında bildiğimiz her şeyi ondan öğrendik."

"Sen ve Madison çok yakınızdır, değil mi?"

"Çok. Onun için her şeyi yaparım ve onun da benim için aynısını yapacağını biliyorum." "Hamile olduğunu öğrendiğinde, neden bir erkekle, neredeyse bir yabancıyla yaşamak yerine

"Farklı şeyler yapmak istedim. Dünyanın en iyi annesi olmak istedim. Bunun yerine, bebeklerime yalancı bir baba verdim. Sonunda, tıpkı o

"Farklı şeyler yapmak istedim. Dünyanın en iyi annesi olmak istedim. Bunun yerine, bebeklerime yalancı bir baba verdim. Sonunda, nefret ettiğim adamın aynısı biriyle birlikte olmam ironik değil mi? Beni yetiştiren adam kadar dürüst olmayan bir adamla."

"Bilmiyordun." Konuşmaya devam etmeden önce dikkatlice düşünüyorum çünkü incelik benim güçlü yanımdır değil ve itirafından sonra zaten üzgün görünen onu daha fazla üzmem istemiyorum. "Sana söylemem gereken bir şey var."

"Dinliyorum. Neymiş?"

"Enya'yı araştırması için özel bir dedektif tuttum. New York'ta bu isimde on iki kadın buldu ve her birini kontrol ederek senin tanıdığın kadınla eşleşen var mı diye bakıyor. Bugün içinde fotoğraflarının olduğu bir dosya alacağım."

En azından o zaman olasılıkları daraltmaya başlayabiliriz. Ama bilmen gereken bir şey var."

"Ne?"

"Benim için çalışan özel dedektifin bir teorisi var: Bebeğinizin babası ile bu kadının akraba olduklarına inanmıyor."

"Ben de bunu zaten tahmin etmiştim."

"Dahası var. O, bu Enya'nın eski partnerinin sevgilisi olduğunu düşünüyor."

Brooklyn

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"SEVGİLİSİ mi? Ben hamileyken beni aldatıyor muydu? Tanrım!"

"Henüz bilmiyoruz ve kesin olarak öğrenebileceğimizden de emin değilim. Aslında, dedektifin teorisi, bu Enya'nın muhtemelen eski sevgilisi olduğu yönünde. Senin hamile kaldıktan sonra, çocuklarının babasının onu reddettiğini ve belki de tüm bu trajedinin tetikleyicisinin bu olduğunu düşünüyor."

"Şimdiki ya da eski sevgilisi, onu bizimle akşam yemeğine getirdi! Bu iğrenç.

Sanki mutluluğumuzu onun yüzüne vurmak gibi. Hiç mantıklı değil!"

"Davetsiz geldiğini söyledin. Belki de bunu kasten yaptı ve bir olay çıkmasını ya da senin onların geçmişteki ilişkisini keşfetmeni önlemek için o yalanı sürdürdü."

"Belki de öyledir. O akşam yemeğinden sonra Moses bana, aralarında bir anlaşmazlık olduğunu ve onu evimize almamamı söyledi. Bu yüzden bebek kıyafetleri almaya davetini reddettim. Tanrım, bunu nasıl unutabildim?"

"Bu önemli bir bilgi," diyor.

"Evet, muhtemelen. Hatta bu konuda onunla tartıştım. Ona aile kavgalarının doğal olduğunu, ancak başka akrabası olmadığı için bu konuyu yeniden düşünmesi gerektiğini söyledim. Çocuklarımız doğduğunda, onun ailesinden kimse ziyarete gelmedi. Ve Moses... gergin görünüyordu. Tanrım, dedektife pek çok ayrıntıyı anlatmayı unuttum! Ama şimdi anılarım geri geliyor!"

"Sorun değil. Sahil evime varır varmaz polis dedektifini arayacağız. Özel dedektifime de haber vereceğim."

Aniden, daha önce söylediği bir şey aklıma geldi.

Eleanor ve ikizlerin hala uyuyor olup olmadığını kontrol etmek için arkamıza baktım ve uyuyor olsalar da sesimi alçaltarak konuştum. "Bir dakika, bu konuşmanın başında

"Aslında, bence o seni öldürmek istedi."

"Aslında, bence o *seni* öldürmek istedi."

Bütün vücudum titriyor ve sanırım o da bunu fark ediyor çünkü elimi tutup sıkıyor.

"Haklısın. Benden kurtulmak istedi. Moses araya girince planları suya düştü."

"Bu en mantıklı sonuç gibi görünüyor. İnsanlar, genellikle seks veya parayla ilgili duyguların etkisiyle çılgınca şeyler yaparlar. Yani evet, bu teori çok mantıklı. Her halükarda, sana veya ikizlere bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

"Biz senin sorumluluğunda değiliz."

Cevap vermez, sadece yola odaklanır.

Yorgunluktan gözlerimi kapatıp bu yeni bilgiyi sindirmeye çalışıyorum, ama uykuya dalmış olmalıyım, çünkü arabanın park etme sesi ve Silas'ın kıkırdamasıyla uyanıyorum.

Gözlerimi tekrar açtığımda, evi görünce ağzım açık kalır.

Zeus ve Madison'ın evine gitmiştim, o da çok büyüktü, ama burası bir sahil evi, Tanrı aşkına!

"Ne oldu?" diye soruyor.

"Sanırım *sahil evi* kavramına *ilişkin* tanımlarımız tamamen farklı."

O cevap veremedi, personel arabaya yaklaşır ve Eleanor'un bebekleri dışarı çıkarmaya yardım etmek için kapıyı açar.

"İkizleri ben alırım, Eleanor," diyor Athanasios.

"Hayır, biraz daha kal. Konuşmanı bitir. Burada bir sürü personel var, onlar halleder," diye cevaplar ve omzuna hafifçe vurur.

Ben donmuş halde, ellerimi kucağımda sıkıca tutarak, burada ne işim olduğunu merak ediyorum. Bu adamların dünyasına ait değilim.

Rahatsızlığımı fark etmiş gibi görünüyor, çünkü elimi tutup parmaklarımızı birbirine doluyor. "Bu sadece bir ev, Brooklyn."

"Burası saray gibi görünüyor."

"Zamanla alışırsın."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun? Sen zenginsin."

"Her zaman zengin değildim. Evlatlık olduğumu unuttun mu? Dokuz yaşına kadar çok fakirdim. Ailem beni evlat edindikten sonra lüks bir hayat yaşamaya başladım."

"Bunu garip buldun mu?"

"Zenginlik mi?" Omuzlarını silkiyor. "Eskiden mutluydum çünkü annem vardı." Elini kapı koluna koyuyor, çıkmak üzere, ama ben kolunu tutuyorum.

"Ona ne oldu?"

"Onu benden aldılar," der gizemli bir şekilde.

"Anneeeee... wa-wa!" Silas, hayatında hiç banyo yapmamış gibi havuzda yüzerken bağırır.

"Seni görüyorum, canım! Çok iyi yüzüyorsun! Annen seninle gurur duyuyor!"

"Yayyyy!" Soraya alkışlar, ama eminim az önce ne dediğimi anlamamıştır. söylediğimi bilmediğinden eminim.

Üvey annem ve ben havuzun kenarında oturuyoruz, ayaklarımız suda.

Athanasios, ikizlerim

kollarında yüzme kollukları takılı.

Onlara yüzmeyi öğretmeye inanılmaz derecede odaklanmış görünüyor. Derslere dikkatimi verdiğimi söyleyebilmeyi isterdim, ama dürüst olmak gerekirse, doktorun fiziği beni biraz hipnotize etmiş gibi hissediyorum.

İnce yapılı ama vücudunun her yerinde belirgin kasları var. Kimsenin bana spor yaptığını söylemesine gerek yok, çünkü uylukları heykel gibi ve göğsü ve kolları o kadar çekici bir şekilde sıkı ki, ellerimle onları okşamak için bir dürtü hissediyorum.

Arada sırada, sanki benim arzumu da hissedebiliyormuş gibi, düşüncelerini saklamadan bana bakıyor ve ben de heyecanımı gizlemek için çaba sarf etmek zorunda kalıyorum.

"Çok eğleniyorlar. Athanasios'un o soğuk tavırlarıyla çocuklarla iyi geçinebileceğini hiç düşünmemiştim," diyor Eleanor gülümseyerek.

Arabada onunla yaptığım konuşmayı ona anlatmadım, çünkü hafta sonunu mahvetmek istemiyorum, özellikle de Pazar gününe kadar kalmaya karar verdiğimiz için. Bu çılgınlık yüzünden zihnim tek başına işkence çekiyor.

"Belki Silas ilk gün onu kendine hayran bırakmıştır," diye cevap veriyorum sonunda.

"Evet, oğlumuz hakkında söylenebilecek bir şey varsa, o da onun çok çekici olduğu." Personel tarafından daha önce servis edilen portakal suyundan bir yudum alır. "Tekne gezisini yarına ertelemek iyi bir fikirdi. Bugünkü yolculuktan sonra yorgun düşecekler. Rutinlerini bozan her şey günün sonunda onları yorar."

"Evet."

"Neden bu kadar sessizsin?"

"Bana daha sonra onunla yatla denize açılıp gün batımını izlememi istedi."

"Ve gitmek istemiyor musun?"

"İstiyorum, ama gitmeli miyim?"

"Git, Brooklyn. Tanrı biliyor ki hayatta yeterince acı çektin."

Artık mutlu olma zamanı."

"Ya mutluluk değil de daha fazla acı bulursam?"

"Denemeden asla bilemezsin, canım."

Eleanor suya girerek bebekleri devralmayı teklif etti. Tedavi gördüğü bir sırt problemi var, ama havuzda ikizlerin ağırlığı daha kolay idare edilebiliyor.

Athanasios'un yerini alır almaz, bana doğru yürür ve hafifçe açılmış bacaklarımın önüne geçer, ama bana dokunmaz.

Bakışları bacaklarımdan yukarı doğru kayar, bikini altımın üçgenine, sonra karnıma ve göğsüme durur. Yüzüme ulaştığında, içim yanıyor gibi hissedirim.

"Daha sonra tekne gezisine benimle gel, Brooklyn," diye tekrar sorar.

Söylediği şeyden çok, söyleme şekli beni bayılmak üzere hissettiriyor.

Kabul ederek başımı sallıyorum ve sanırım o bunu beklemiyordu. "Korkmuyor musun?"

"Korkuyorum, ama seninle gitmek istiyorum."

Athanasios

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

NIYETİM, öğle yemeğinden hemen sonra onu tekne gezisine çıkarmaktı.

Aramızdaki arzu her geçen saniye kontrol edilmesi daha zor hale geliyor ve onunla baş başa kalmak istiyorum.

Ancak, öğle yemeğini bitirir bitirmez telefonum çalıyor. Zeus, benimle özel olarak konuşmak istediğini söylüyor.

Bu sabah vardığımızda, Enya hakkında yeni bilgiler ve özel dedektifimin Moses ile Enya'nın sevgili olabileceğine dair görüşünü paylaşmak için onu aradım.

Brooklyn'in arabada bana anlattıklarını ona aktardım: çocuklarının babası, Enya'nın ona veya ikizlere yaklaşmasına izin vermemesi konusunda onu uyarmıştı.

Zeus, kendi paralel soruşturmasını yürüttüğünü açıkladı, bu beni hiç şaşırtmadı. Madison'ı endişelendirebilecek veya mutluluğunun önünde engel teşkil edebilecek her şeyi ortadan kaldıracağını biliyorum.

Pazartesi günü yüz yüze görüşüp sonraki adımları tartışmaya karar verdik, çünkü ikimiz de Brooklyn'in katillerin hedefi olduğundan şüphe duymuyorduk. Onu ve ailenin geri kalanını korumak için bir plan yapmamız gerekiyordu. Artık başarısızlığa yer yoktu.

Her şey hallolduğu için, onun beni tekrar arayacağını beklemiyordum.

Üçüncü kattaki ofisime girip kapıyı kilitliyorum. "Video görüşmesi başlatıyorum," diyor Zeus.

Bağlanıyorum ve birkaç saniye içinde diğer Kostanidis kardeşler ile birlikte, ilk görüşte tanıdığım beşinci bir adam, kuzenleri Odin Lykaeos da ekranda beliriyor.

"Athanasios, sanırım kuzenimizle tanışmışsındır," diyor Zeus.

"Evet. Nasılsın Odin?"

"Şikâyetim yok. Artık formaliteleri hallettiğimize göre, sadede gelelim. Moses Raines'in gerçek kimliğini ortaya çıkardım ve bu da beni Enya'nın kimliğine de ulaştırdı."

En iyi poker suratımı takınmaya çalışıyorum, hiçbir duygu göstermiyorum, ama tamamen şok olmuş durumdayım.

Elbette, Odin'in bilgi teknolojisinin imparatoru olarak kabul edildiğini biliyorum, ama o, kolluk kuvvetlerinin aylarca uğraştığı bir işi sadece birkaç günde başardı.

"Kim bu adam?" diye soruyorum.

"Bunu telefonda konuşmak güvenli değil, bu yüzden önümüzdeki Pazartesi Kostanidis ofisinde bir toplantı ayarlamayı öneriyorum. Ya da benim şirketimin merkezine gelebilirsin. İkisi de olur. Hepimiz izlenemeyen cihazlar kullanıyoruz, ama sen kullanmıyorsun Athanasios. Ama bunu senin için yakında halledebilirim."

Kabul ederek başımı sallıyorum, ama açıkçası umurumda bile değil. Şu anda tek endişem Brooklyn. "En azından bir ipucu verin. Bilgisiz kalmak beni delirtiyor," diyorum.

Hepsi gülüyor ve nedenini biliyorum: hiçbirimiz kontrolden çıkan durumlarla iyi başa çıkamıyoruz.

Ben endişeli bir adam değilim. Aslında, beni tanıyan herkes beni anormal derecede soğuk biri olarak tanırlar. Ama Brooklyn ile vakit geçirdikten sonra, onun söz konusu olduğunda bu argümanın geçerliliğini yitirdiğini fark ettim.

Onu güvende tutmak için mümkün olan her şeyi yaptığımdan emin olmalıyım.

"Daha önce de söylediğim gibi," Zeus'un kuzeni devam ediyor, "bunu burada konuşmak güvenli değil. Ama şunu söyleyebilirim: Moses Raines olarak tanıdığın adam aslında hiçbir suç örgütüne ait değildi. Şimdi gitmem gerek. Pazartesi görüşürüz, Athanasios. Beyler," diyor ve kuzenlerine veda edip ekrandan kayboluyor.

Artık sadece beşimiz kaldık.

"Onun ifadesinin ne anlama geldiğini biliyor musun?" diye soruyorum.

"Hayır," diye cevaplar Zeus. "Sana saygımızdan, Odin'in ortaya çıkardıklarını seninle paylaşmadan önce senin de aramıza katılmanı beklemek istedik."

"Bu da Brooklyn ve çocuklarının güvenliğinin sorumluluğunu seninle paylaşıyoruz demek," diye ekliyor Ares.

"Ve bunu söylememize gerek yok: Brooklyn aileden biri," diye bitirir Dionysus.

Sinirim patlar. "Hepiniz cehenneme gidin! Sanki biz ergenmişiz gibi davranıyorsunuz. Onu küçümsemeyin. Brooklyn sandığınızdan çok daha güçlüdür."

Öfkemden hiç etkilenmediler.

"Evet, o çok güçlü. Ve çok da güzel," diyor Hades. "Ama emrinde bir sürü kadın var. Neden özellikle onu istiyorsun?"

Zeus'a dönüyorum. "Sen neden Madison'ı istedin?"

Tereddüt etmeden cevap veriyor. "Çünkü beni onun etkilediği gibi etkileyen başka bir kadınla hiç tanışmadım."

"Bu cevap benim için de geçerli. Ben çocuk değilim ve Brooklyn'le birlikte olmak için kimsenin onayını istemiyorum. Ama haklısın, istediğim herhangi bir kadını elde edebilirim. Mesele şu: Ben onu istiyorum. Başka kimseyi istemiyorum ve ne dersiniz deyin fikrimi değiştirmeyeceğim."

Telefonu kapattıktan sonra pencereye doğru yürüdüm, onların sorularına öfkelenmiş ama aynı zamanda Odin'in Brooklyn'in eski sevgilisi hakkında söylediklerinden endişelenmiştim.

Moses Raines başlangıçta herhangi bir suç örgütüne üye değildi.

Sen kimsin, orospu çocuğu, ve nasıl masum bir kadını ve çocuklarını bu karmaşaya sürükleyebildin?

Aşağıya baktığımda, Brooklyn'in ikizleri ve üvey annesiyle havuzun etrafında yürüdüğünü görüyorum.

Gülümsüyor ve küçükler de gülüyor. Soraya küçük ellerini sallıyor, açıkça çok ifade dolu.

Onları koruyacağım, kendime söz veriyorum.

Kimse onlara zarar vermeyecek. Ben bu lanet gezegende nefes aldığım sürece.

Merdivenlerden aşağı inerken, az önce yaptığımız konuşmayı ona anlatmalı mıyım diye düşünürüm. Ama sonunda anlatmamaya karar veririm.

Hâlâ somut bir şey bilmiyorum ve buraya gelirken yaptığımız konuşma onu yeterince sarsmış durumda.

Ona huzurlu bir hafta sonu yaşatacağım. Brooklyn, yaşadığı onca kötü şeye göre çok küçük.

Endişelenmeyi kendime saklayacağım. Zamanı geldiğinde ona her şeyi anlatacağım. Ama şimdilik ikimizin de istediği şeyi yapacağım: dünyanın geri kalanını unutmak ve birbirimize verebileceğimiz zevke odaklanmak.

Athanasios

YİRMİ ALTI.

"GÜZEL Mİ?" diye soruyorum, o yataın korkuluğuna yaslanırken arkadan ona yaklaşıyorum.

Brooklyn, bana sırtını dönük halde başını sallar. "Denizi hep sevmişimdir, ama daha önce buraya hiç gelmemiştim. Eleanor'la New Jersey'deki plaja giderdik."

Henüz tenlerimizin temas etmemesi için dikkatli bir şekilde, kollarımı vücudunun iki yanına yerleştiriyorum. "Hayatın boyunca orada mı yaşadın?"

"Kulağıma fısıldadığın için düzgün düşünemiyorum." Bana dönüyor ve çıplak ayakla, sadece şort ve kazak giymiş Brooklyn, bir oyuncak bebek gibi narin ve büyüleyici.

Bebeklerle oynamak için daha önce suya girmiştim, çünkü onlar sonsuz eğlence kaynağıdır. Ama o, sadece tişört ve bikini giymiş olarak evden çıktığında, havuzda olduğum için içimden sessizce kendimi tebrik ettim, aksi takdirde herkesin önünde kendimi utandırmış olabilirdim.

Brooklyn'in vücudu yumuşak, dengeli kıvrımlara sahip. İnce ama geniş kalçaları var, onu tutup kalçasından kaldırıp bacaklarını belime dolmasını istiyorum.

Göğüsleri dolgun ve bikinisiyle daha önce gördüğüm kadarıyla meme uçları büyük.

Arzu, erimiş lav gibi içimi kapladı ve aynı arzu, onu hemen yatak odalarından birine götürüp tamamen yutmak istememe neden oluyor.

"Seni tedirgin etmiyorum. Bu şehvet. Birbirimizde bu duyguyu ateşliyoruz."

Yüzüne odaklanıyorum — onu ne kadar çok sikmek istediğime odaklanmaktansa, melek gibi güzelliğine odaklanmak daha güvenli.

Geniş mavi gözleri bana bakıyor ve bunda gördüğümün korku olmadığını biliyorum — bu arzu.

Doğal kırmızı dudakları aralanmış ve yanaklarında, daha önce güneşte bronzlaştığı için olmadığına emin olduğum pembe bir renk var.

Brooklyn tahrik olmuş. Parmaklarımı bacaklarının arasına sokarsam, benim için ıslanmışlığı göreceğime hiç şüphem yok.

Kaçmalı, uzaklaşmalı, çünkü içimde uyandırdığı açlık neredeyse korkutucu, ama bunun yerine orada duruyor, bakışlarımı tutuyor. Belki de sessizce ne istediğinin farkında bile değildir.

Brooklyn beni hiç başka bir kadının yapamadığı gibi çözüyor ve bunun bir evlilik için doğru özellik olup olmadığını merak ediyorum. Bir aile kuracağım ve harika seksin tadını çıkaracağım biri.

Aşkın olmadığı, ama belki tutkunun kabul edilebilir olduğu bir ilişki.

"Yanılıyor muyum?"

Gözlerini indirip başını sallıyor.

Onu öyle istemiyorum, yüzeyin hemen altında görebildiğim vahşi kızı istiyorum.

Bir adım geri çekiliyorum. "Aç mısın?"

"Ne?" Şaşkın bir ifadeyle bana bakar.

"Aşçı bizim için yemek hazırladı. Gün batımını izlerken yiyebiliriz."

"Bunu sık sık yapar mısın?"

"Yemek mi? Her zaman."

Gülümser, yüzü ıslıl ıslıl olur. Kahretsin. Bu kadın çok güzel.

"Buraya gelip gün batımını izlerken yemek yemeyi kastettim." Kollarını göğsünün önünde kavuşturur, göğüslerini yukarı doğru iter ve onları daha da çekici hale getirir. "Bu ikinci şakanız, Dr. Athanasios."

"Ben asla şaka yapmam."

Bu sefer, bir adım daha yaklaşır.

İşte bu, Brooklyn. Bana gerçekte kim olduğunu göster. O melek yüzünün altında yaramaz bir kız olduğunu biliyorum.

"Asla yalan söylemediğini söylemiştin. Ya da bir şeyleri atlamadığını."

"Yalan söylemiyorum. Ve saklamaya gelince, inan bana, şu anda düşündüklerimi duymaya hazır değilsin."

"Deneyin bakalım," diye alay etti.

Yüzüne bakarak, ne istediğinin farkında olup olmadığını kontrol ettim.

Elimi beline, süveterinin altına koyup onu kendime çekiyorum. Dudaklarım kulak memesini okşuyor. "Seni beklemek istemiyorum. Yaşadıklarına saygı duyduğum ve yaşın nedeniyle kendimi tutuyorum. Ama içgüdülerimi takip etseydim Brooklyn, şu anda aşağıdaki süitimde olurduk. Seni çıplak ve açık görmek istiyorum. Seni tatmak ve dilimin üzerinde boşaldığında çığlıklarını duymak istiyorum. Daha fazlasını istemek için yalvaracaksın."

Şu anda titriyor, elleri ön kollarımı sıkıca kavıyor. "Daha ne? Ne için yalvaracağım?" Sesi kısık, muhtaç ve benim aletim acı verici bir şekilde sertleşiyor.

"Daha derine.

Daha sert."

"Ben..."

Sözünü bitirmesine izin vermiyorum. Onu denize doğru çeviriyorum, bu sefer vücudumu onun vücuduna bastırıyorum, hafifçe eğilip kalın, şişmiş penisimi kalçalarının arasına yerleştiriyorum.

"Oh, yapacaksın. Boşalırken çığlık atacak ve daha fazlasını isteyeceksin. Seni o kadar çok kez alacağım ki, seni tamamen doldurmadan önce nasıl hissettiğini hatırlamayacaksın."

Eli, beline doladığım kolumu sıkıca kavrar, kısa tırnakları derime batar.

Onun her yerini hissetmek için çaresizce, azgın bir ergen gibi ona sürtünüyorum. Kalçaları geriye doğru itiyor ve ben kulağına inliyorum. "Seni görüyorum, Brooklyn. Sen de benim seni yutmak istediğim kadar bana açsın. Ama ihtiyacın olanı itiraf edene kadar hiçbir şey olmayacak."

"Peki neye ihtiyacım var?"

"Kontrolüm. Beni sikmemi istiyorsun, ama aynı zamanda yatakta kontrolü ele almamı da istiyorsun. Boyun eğmek istiyorsun ama bunu itiraf etmekten korkuyorsun."

O, ereksiyonuma karşı yumuşak bir şekilde sürtünmeye devam ediyor. "Sadece yatakta mı? Seninle olmak sadece bu mu demek?"

"Cevabı zaten biliyorsun. Yatakta da yatak dışında da aynı adamım. Şimdi, kabul et."

Saçlarını kaldırıp boynunu ısıriyorum. Yüksek sesle inliyor, ama tam o anda ayak sesleri duyuyoruz.

"Dr. Athanasios, böldüğüm için özür dilerim, ama hazır olduğunuzda akşam yemeği hazır," diye duyurur şefim Juneau.

Onu kollarımın arasına alıyorum. "Ne istersin?"

"Yemek yiyip gün batımını izleyelim," diyor.

Onun kaçamak cevabından rahatsız olmam gerekirdi, ama istediğini itiraf etmedeki inatçılığı beni daha da heyecanlandırıyor.

"Bize sen servis yapabilirsin, Juneau," diyorum şefime, gözlerimi ondan ayırmadan. "Bayan Foster açlıktan ölüyor, henüz farkında olmasa da."

Athanasios

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

"ZEUS bana, işe geri dönmek istersem, onun şirketlerinden birini veya hatta kardeşlerinin şirketlerinden birini seçebileceğimi söyledi," diyor, ağzına bir çilek atarken. Bu hareketi, biraz büyülenmiş bir şekilde izliyorum.

Personel güvertede bir masa kurdu ve biz yemek yerken güneşin suya batışını izledik.

Brooklyn'in gergin olduğunu, sessizliği konuşarak doldurmaya çalıştığını anlayabiliyorum. Onu huzursuz ve endişeli görmek hoşuma gidiyor. Vücudunun gerçekte ne istediği konusunda yalan söylemeyi bırakması gereken biri için uygun bir ders.

"Eski mesleğini sevdiğini söylediğini sanıyordum," diye cevap veriyorum sonunda, kendimi sohbete dahil etmeye zorlayarak, ama şu anda aklımdaki son şey sıradan bir sohbet.

"Gerçekten seviyorum. Ama ne kadar iyileşirsem iyileşeyim, henüz bütün gün koşturup durmayı kaldıramayacağımı biliyorum. Salonda çalışmak kolay değil. Sürekli koşturmanın ötesinde, bütün gün makas ve fön makinesi kullanmanın fiziksel yorgunluğu da var."

"Neden bu mesleği seçtin?"

"Söylersem duygusal olduğumu düşüneceksin."

"Ben insanları yargılamayı alışkanlık haline getirmediğim Brooklyn. Gerçekleri analiz edip sonuçlara varırım."

"Tamam. Küçükken, Madison ve benim pek arkadaşımız yoktu, ama çok sevdiğimiz bir kız vardı, Lorine. Ailemizle aynı binada yaşıyordu. Madison ve benim hayatımız zor olsa da, onunki bin kat daha kötüydü. Ailesi alkolikti. O zamanlar alkolizmi anlayacak kadar büyük değildik, ama kollarındaki morlukları görüyorduk. Onu incitiyorlardı."

"Kimse fark etmedi mi?"

"Bilmiyorum. Artık bir yetişkin olarak, bazı insanların yanlış olduğunu bildikleri ama kendi sorunları olmadığını düşündükleri bir şeyi durdurmak için müdahale etmek yerine görmezden gelmeyi tercih ettiklerini anlıyorum. Her neyse, Madison ve ben güçlüydük. Öyle olmak zorundaydık. Kız kardeşim benden daha da güçlüydü. O canavarların Lorine'e zarar vermesine dayanamazdık. Bir öğretmene söyledik. Geriye dönüp baktığımda, öğretmenin bildiğini ama görmezden gelmeyi tercih ettiğini düşünüyorum."

"Neden böyle düşünüyorsun?"

"Ben öğretmen olsaydım ve öğrencilerimden birinin kötü muamele gördüğünden şüphelenseydim, bunu yapanları arayıp doğru olup olmadığını sormazdım. Yetkilileri arayıp soruşturmalarını isterdim."

"Kızın ailesini mi aradı?"

"Evet. O telefonun ardından onu o kadar kötü dövdüler ki, Lorine neredeyse bir hafta okula gidemedi. İronik olan ise, kimse onu kontrol etmedi. Ne okul müdürü ne de öğretmen, neden okula gelmediğini öğrenmek için bir şey yapmadı. Sanki söylediğimiz her şey unutulmuş gibiydi. Madison ve ben çok öfkelenedik ve kendimiz polise gitmeye karar verdik." Üzüntülü bir gülümsemeyle başını sallıyor.

"Ne?"

"Çok safmısz. Çocuk olmanın trajedisi, her şeyi düzeltebileceğini düşünmektir."

"Ne oldu?"

"Lorine bize yapmamamız için yalvardı. Bunun işleri daha da kötüleştireceğini söyledi. Durumu çok kötüydü, Athanasios. Çok yaralanmıştı. Ben de onu mutlu etmek için bir fikir buldum: Ailesi evden çıkar çıkmaz gizlice evine girip her gün kıvrıcık saçlarını farklı şekillerde tarayacaktım. O da mutlu bir şekilde gülümseyecekti. Yüzü şişmişti ve eminim acı çekiyordu, ama yine de biraz neşe bulmayı başardı."

Çenemin sıkıldığını hissediyorum. Beni gerçekten duygulandıran çok az şey vardır. Çocuk istismarcıları öfkemi ateşler. "Şimdi nerede?"

"Bilmiyorum. Kısa süre sonra taşındılar ve onu bulmak için çok küçüktük. Yetişkin olduğumda bile onu aradım ama hiçbir sosyal medyada bulamadım. Yine de onu ve saç stillerimle onu nasıl mutlu ettiğimi düşünmekten hiç vazgeçmedim. Kadınlar hakkında öğrendiğim bir şey var: Ne kadar güçlü veya sert olursak olalım, güzel bir saç stili ve yeni bir kıyafet her zaman harikalar yaratır."

Ağzımın köşesi yukarı doğru kıvrılıyor. Ona kayıtsız kalmak imkansız. Brooklyn sadece güzel bir yüze ve inanılmaz bir vücuda sahip değil. Onun içinde gördüklerimi de hayranlıkla izliyorum.

"Kendi salonunu açmayı hiç düşündün mü?"

"Tabii ki. Hamile kalmadan önce planım buydu. Madison dans okumak için üniversiteye başlayacaktı, ben de ünlülerin stilistliğini yaparak zengin olacaktım. Hatta hastanelerde ve huzurevlerinde gönüllü olarak çalışmayı, uzun süreli hastalar veya aileleri tarafından unutulmuş yaşlılar için güzellik günleri düzenlemeyi bile düşünmüştüm."

"Bu fikir nasıl aklına geldi?"

Omuzlarını silkiyor. "Dünya bizden bir şeyler isteyen insanlarla dolu. Ben onlara 'alanlar' diyorum. Karşılığında bir şey beklemeden vermek isteyen çok az insan var."

"Öyle bir şey yok," diyorum kararlı bir şekilde. "Ne yok?"

"Karşılığında bir şey beklemeden vermek."

"Gerçekten mi? Peki gönüllü çalışarak ben ne kazanacağım?"

"Huzur. Bence bu, arkadaşına karşı hissettiğin borçla da bağlantılı olabilir."

Ağzını açıp kapatıyor, sanki kızgınmış gibi. Sonra ifadesi yumuşuyor ve gülümsüyor. "Beni sinirlendiriyorsun, ama aynı zamanda düşünmemi de sağlıyorsun, Athanasios. Ve bunu seviyorum."

"Gerçek bazen sinir bozucu olabilir, ama bu onu daha az gerçek yapmaz. Her eylemin arkasında bir neden vardır, Brooklyn. Bu mutlaka kötü bir şey değildir, sadece bir gerçektir."

Yumuşak bir kahkaha atar. "Ben de kendimi son saç teline kadar nazik bir azize sanıyordum," diye alay eder. Ayağa kalkar.

"Nereye gidiyorsun?"

"Tuvalete gitmem lazım. Nerede olduğunu gösterir misin?"

Elini tutup onu güverte altına götürürüm. Koridordaki tuvaleti göstermek yerine, onu süitime götürürüm.

Athanasios

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Odaya girip onu beklememeliyim, ama bekliyorum. Brooklyn tuvaleti kullanırken ben yatağa oturup, geri dönmesini dikkatle dinliyorum.

İki dakikadan fazla sürmüyor, ama beni gördüğünde sanki nefesini kesmiş gibi oluyor. Bana karşı gösterdiği her tepki beni ona daha da çekiyor.

Ona, baştan çıkarma konusunda her türlü numarayı bilen yaşlı kadınlara alışkın olduğumu söylerken yalan söylemiyordum. Brooklyn ise ham, her şeyi spontan: korku, öfke, sevinç ya da şu anda olduğu gibi arzu.

Gözlerim yine vücudunu tarıyor, ama bu sefer onu yavaşça inceliyorum. Ben tek kelime etmeden, bana doğru yürüyor ve bacaklarımın arasında duruyor.

"Dışarı çıkmamız gerek," diyor.

Kabul ederek başımı sallıyorum ama kıpırdamıyorum. Bunun yerine, parmağımı dizinden başlayarak şortunun başladığı yere kadar bacağına doğru kaydırıyorum.

Nefesi hızlanır ve ellerini omuzlarıma koyarak kendini dengeler.

Onu kendime çekip kucağıma oturmasını sağlıyorum. Yüzlerimiz birbirine sadece birkaç santim uzaklıkta, nefeslerimiz karışıyor ama onu öpmüyorum, henüz değil.

Kalçalarını kavrayarak, onu sertliğime doğru bastırıyorum, şortunun ince kumaşı ve benim mayom aramızdaki tek engel.

İnliyor ve bana sürtünüyor, hareketleri giderek daha ısrarcı hale geliyor. Göz teması kurmadan kalçalarını sallıyor.

"Çok seksi." Onu daha sıkı tutuyorum, hareketlerini hızlandırıyorum, ona ihtiyacı olanı veriyorum. Başını geriye atıyor, ona verdiğim zevke teslim oluyor.

zevkine teslim oluyor.

Elimi süveterinin altına kaydırıp parmaklarımı omurgası boyunca gezdiriyorum ve o bacaklarını belime doluyor.

"Ne istiyorsun?"

"Bilmiyorum."

"Biliyorsun, ama söylemeye utanıyorsun. Sana yatakta istediğin her şeyi nasıl isteyeceğini öğreteceğim, Brooklyn."

Gözlerini indirir. "Bana dokun," diye fısıldar. "Her yerim senin dokunuşunu bekliyor."

Polo gömleğimi çıkarmak için onu bırakıyorum ve sonra onun süveterini de çıkarmaya başlıyorum.

"Ben..."

"Seni görmek istiyorum. İstedığın kadar yavaş gidebiliriz, ama o muhteşem göğüsleri görmem lazım."

Ellerini gevşetir, süveterini çıkarmama izin verir, ama sütyenini çıkarmam. Brooklyn bu konuda hala acemi, anne olmasına rağmen deneyimsiz.

"Ellerimin üzerinde olmasını ister

misin?" Başını salladı.

"Nereye?"

Elimi tutup göğüslerinin hemen altındaki karnına bastırıyor.

Ağzını ele geçiriyorum, dilimle ona sahip olmama izin vermesi için onu ikna ediyorum, ona vermek istediğim zevkin yavaş, derin ritmini yansıtarak. O da göğsümü tırmalayarak ve yüksek sesle inleyerek karşılık veriyor. Neredeyse bir savaş gibi, ikimiz de birbirimizden alabileceğimiz her şeyi almaya çalışıyoruz.

Parmakları saçlarıma dolanıyor, sertçe çekiyor ve ben onun arzularının ham yoğunluğunu seviyorum.

Sütyenini çıkarıyorum ve sert meme uçları göğsüme bastırırken inliyorum. İnce belini kavrayarak, onu hafifçe kaldırıyorum, dişlerimle iz bırakma içgüdüsüyle hareket ediyorum.

Göğsünü ağzıma alıyorum, dilimi bir meme ucunda, sonra diğerinde gezdiriyorum, ama bu yetmiyor. Her ikisini de ellerimle kavıyorum, cildinin sıcaklığını ve yumuşaklığını tadını çıkarıyorum.

O inliyor ve bu ses, sahip olduğum son kontrolü de paramparça ediyor.

Şortunun fermuarını açtım ve uyluklarına yapışacak kadar indirdim. Hareketlerim kasıtlıydı, isterse beni durdurması için ona bir şans veriyordum.

isterse beni durdurması için bir şans veriyorum.

Ama beni durdurmuyor. Bunun yerine saçımı daha sıkı tutuyor, bunu ne kadar istediğini gösteriyor, beni teşvik ediyor.

Elimi tereddüt etmeden, uyarıda bulunmadan külotunun içine kaydırıyorum.

Parmaklarım ıslaklığını okşuyor ve ıslak çekirdeğini bulduğumda, onu tatma isteği ile ağzım sulanıyor.

"Benim için çok ıslaksın. Benim sikimin seni gerdiğini hissetmek istiyorsun, değil mi? Beni derinlerinde istiyorsun?"

"Ahhh . . ."

İlk kez, sert ve arzuyla şişmiş klitorisine dokunurken gözlerimi kapatıyorum. Kollarımda titriyor, çaresiz ve muhtaç.

Hassas düğümünün üzerinde yavaşça dairesel hareketler yapıyorum ve inlemeleri giderek yükseliyor. Brooklyn tırnaklarını omuzlarıma geçiriyor, ama sonra, pişman olmuş gibi, nazik dokunuşlarla çizikleri yatıştırmaya başlar.

"Hayır. Durma. Isır beni. İstersen tırmalayın beni. İyi kızı istemiyorum, vahşi kadını istiyorum. Parmaklarımla, sikimin ve dilimin üzerinde boşalacaksınız. Bana vücudunla bunun ne kadar hoşuna gittiğini göstereceksin."

Başparmağımı klitorisine bastırıp yavaş, sert dairesel hareketler yaparken, parmağımı onun sıcaklığının derinliklerine kaydırıyorum.

Siktir, çok dar.

Parmağımı sonuna kadar sokuyorum ve o çığlık atıyor, kalçaları içgüdüsel olarak sallanıyor.

"Daha fazlasını istiyorsun, değil mi? Dolu hissetmek istiyorsun, parmaklarımla seni benim sikime hazırlamasını istiyorsun?"

Bir parmak daha ekliyorum, daha hızlı ve daha derine giriyorum, klitorisine ritmi hiç bozmadan.

Brooklyn çok duyarlı, çok hassas ve çok geçmeden onun boşalmanın eşiğinde olduğunu hissediyorum.

Elime biniyor, çekinmeden ve vahşice, uzun, titrek bir orgazma ulaşana kadar zevkini kovalıyor.

Onun şortunu çıkarıp dilimle orgazm olmasını ne kadar istesem de, bir kez başlarsam duramayacağımı biliyorum. Bunun yerine, şortunu tekrar giydirip fermuarını çekip nazikçe bağlarım.

Yüzü kızarmış ve orgazmın etkisiyle parıldayan bir şekilde bana yaslanıyor.

Hâlâ onun uyarılmasından ıslak olan parmaklarımı dudaklarında gezdiriyorum, sonra onu derin bir öpücükle sahipleniyorum, tadını çıkarıyorum.

"Sen mükemmelsin,

Brooklyn." "Hmmm . . ."

"Daha önce hiç bağımlılık yaşamadım, ama sanırım senin çıkardığın seslere bağımlı hale gelebilirim."

Yüzünü göğsüme gömer, açıkça utanmıştır.

Yatağa uzanıp onu üstüme çekerim. "Dinlen. Seni yakında eve götüreceğim."

"Peki ya sen?" diye mırıldanır, dudakları meme ucuma değiyor. "Ben... biz..."

"Bir kez boşalmak beni tatmin etmez. Bütün gece seni sıklamak istiyorum. Şimdi başlarsam, bu odadan çıkamayız."

Sessiz kalır ve kafasından neler geçtiğini hiç bilmiyorum. Bugün olanlar gibi bir şeyi daha önce hiç yaşamadım. Geçmişteki sevgililerim her zaman nereye gittiğimizi tam olarak bilirlerdi ve istediklerini alırlardı. Brooklyn'in masumiyeti benim için yeni, keşfedilmemiş bir bölge.

Bu yüzden, daha sonra arabaya binip sahil evine dönerken, ben sürerken elini uyluğuma koyduğunda tamamen hazırlıksız yakalandım.

Başka bir kadın olsaydı, bunu seks için bir davet olarak algıladım, ama onunla birlikteyken, daha derin bir şey gibi geliyor. Bağlantı kurmak istiyor.

"Bugün harikaydı," diyor ve ona baktığımda utangaç bir şekilde gülümsüyor.

"Her şeyi

mi?" "Evet."

"Seni korkuttum

mu?" "Teknede mi?"

"Evet."

"Ben çocuk değilim. Ben... Hoşuma gitti. Bana yaptığın her şeyi sevdim."

"Sen bir oyuncak bebek değilsin Brooklyn. Mesele sadece sana yapmak istediklerim değil, senin de kendi vücudunu keşfetmen. Orada oturup sadece kabul etmeyeceksin. Beni sertçe süreceksin, klitorisini yalamamı veya emmemi istediğinde bana söyleyeceksin, arkadan aldığımda o seksi kıcıını tokatlamam için bana yalvaracaksın."

Eli uyluğumu daha sıkı kavradı, nefesi hızlandı. "Yatakta çok pis birisin."

Bu bir soru değil, ama yine de ona her şeyi açıkça anlatıyorum, neye bulaştığını tam olarak bildiğinden emin olmak için. "İnkâr etmeyeceğim. Yumuşak sevişmem."

Elini daha da sıkılaştırır, tırnakları bacağıma batar.

"Böyle devam edersen, kenara çekip seni burada, arabada beceririm. Kontrolümü kaybetmeme çok az kaldı, Brooklyn."

"Bana öğret," diye fısıldadı ve onun yalvarışını duymak kanımı kaynatıyordu. "Kendimi sana teslim etmekten korkuyorum, ama buna bir şans vermemekten ve hayatımın geri kalanını bunun nasıl olabileceğini merak ederek geçirmekten daha çok korkuyorum."

Brooklyn

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

"TEŞEKKÜR EDERİM... ŞEY... HER ŞEY İÇİN," diyorum, utanmış gibi görünmemeye çalışarak.

utangaç görünmemeye çalışıyorum.

Ben küçük bir kız değilim; yetişkin bir kadıyım. İkimiz de özgürüz, öyleyse biraz eğlenmemizi engelleyen ne var?

Bu, modern Brooklyn'in konuşmaya çalıştığı şey, ama gerçek ben, gerçek Brooklyn, gündelik bir ilişkiyi nasıl yürüteceğimi bilmiyorum.

"Neden utanıyorsun?" diye soruyor.

Eleanor ve çocuklar, tüm hafta sonu bize eşlik eden güvenlik ekibi tarafından içeriye götürülmüşlerdi. Athanasios, şoförü yanında olmadığına genellikle arabasını takip eden iki gizli korumadan fazlasını kullanmadığını söyledi. Ama beni ve çocuklarımı korumak için en az yarım düzine koruma tutmuştu.

"Bu tür durumlarla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum," diye itiraf ediyorum.

"Gündelik ilişkilere uygun biri olduğumu sanmıyorum."

Arabanın farlarını yakıyor ve ben yüzümü ellerimle gizleme dürtüsüyle mücadele ediyorum.

Saçmalama Brooklyn Foster. Kendine gel!

"Seninle rahat davranmıyorum," diyor ve aptal kalbim hızla atmaya başlıyor. "Değil misin?"

"Hayır. Seni evime aldım. Kişisel alanımı rahatça paylaşmam."

Bu beni biraz sakinleştirir. İçten içe, hala masalsı bir aşk hayal ediyorum. Ona karşı hissettiğim fiziksel çekim o kadar yoğun ki, karar verme yeteneğimi gölgeliyor, ama ben sadece bunu istemiyorum. Çünkü, dürüst olmak gerekirse, Athanasios'u sadece görünüşünden çok daha fazlası için sevmeye başlıyorum.

"Senden bir taahhüt istemiyorum, ama senin küçük kara defterindeki bir isim olmadığımı bilmek beni rahatlatmadı dersem yalan söylemiş olurum."

Kaşlarını çattı. "Sana öyle bir izlenim mi verdim?"

"Hayır. Yani, bilemem. Tek gerçek erkek arkadaşım oldu ve o da ilk gün bana kız arkadaşı olmamı teklif etti."

"Bu kadar kararsız hissetmemek için ne söylemem veya ne yapmam gerekiyor?" "Sadece duymak istediğim şeyleri mi söylüyorsun?"

"Hayır. Daha önce de söylediğim gibi, yalan söylemem. Sadece anlamaya çalışıyorum. Ben fiziksel olanın ötesinde duygular veya hisler hakkında çok şey bilen, pürüzsüz bir adam değilim, ama seni sadece sikmek istediğimi düşünerek incitmek istemiyorum."

Kafamı sallıyorum, hiç çaba sarf etmeden hem açık sözlü hem de inanılmaz derecede şehvetli olmayı başarmasına hayret ediyorum. Bu sarhoş edici bir kombinasyon. "Sanırım anlıyorum. Sorun değil."

Arabadan iner ve benim kapımı açmak için arabayı dolaşır. Bana yardım ettikten sonra, beni arabaya doğru iter. "Bir şey istediğimde buldozer gibiyim, Brooklyn. Seni korkutmamaya çalışıyorum."

"Senin yoğunluğundan korkmuyorum."

"Bu sadece yoğunluk değil, kontrol. Ben doğuştan bir kontrolcüyüm."

"Ve beni kontrol etmek mi istiyorsun?"

"*Seni* istiyorum. Kontrol de bunun bir parçası."

Heyecanlanarak, zorlukla yutkunuyorum. "Ne kadar kontrol? Dün yaşadıklarımız sadece bir ön izleme miydi?"

Cevap vermek yerine, çene hattımı ısıırıyor. "Yarın benimle akşam yemeği ye," diyor, geri çekilip gözlerime bakmak için duraklıyor. "Benim evimde."

"Sadece ikimiz mi?"

O başını sallar ve ayak parmaklarımdan kulaklarımdan ucuna kadar bir sıcaklık yayılır. Utanç içinde kollarımı boynuna dolayarak onu kendime çekip öperim.

İlk kez bir öpücüğü ben başlatıyorum ve biraz beceriksizim, ama arzum o kadar güçlü ki, utangaçlığımı bastırıyor.

Dilimi dudaklarının kenarından gezdiriyorum ve kolları beni sıkıca sarıp kaslı vücuduna çekiyor. Dudakları benimkileri yutarken ben onun içinde eriyip kıvranıyor ve inliyorum. Sonunda nefes almak için ayrıldığımızda, bakışları beni yakıyor.

Çenemi avuçlar ve dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurur. "İlişkimizin bir isme ihtiyacı var," der, içimde dönen kafa karışıklığını hissederek.

"Ben..." diye başlıyorum, ama yalan söyleyemem, bu yüzden sözlerimi yarım bırakıyorum.

İki parmağını dudaklarımın üzerine koyar. "Çıkıyoruz," der. "Bu senin için daha kolay mı?"

Bir anlık sinirlenirim. İhtiyacım varmış gibi görünmekten nefret ederim, ama içten içe muhtemelen öyleyimdir. "Bana patronluk taslama."

"Öyle yapmıyorum. Sadece istediğini veriyorum. Etiketler umurumda değil, ama birlikteyken sahip olduğumuz şey umurumda. Ben senin içine girerken benim kız arkadaşım olarak anılmayı tercih ediyorsan, benim için sorun yok, sadece benim olduğunun farkında ol."

Titreyerek birkaç nefes alıyorum, sesindeki sahiplenici tavır beni derinden heyecanlandırıyor.

Yalan söyleyip inkar edebilirim, ama gururumu incitse de dürüstlüğü seçiyorum.

"Evet, bir etiket tercih ederim," diye itiraf ettim, yumuşak bir sesle ama ona kendi ilacını tattırmaya kararlıydım. "Sen de öyle tercih etmez miydin? Beni aldığımda, kulağına inleyerek daha fazlasını istediğimde, senin kız arkadaşın olacağımı bilerek?"

Düşük bir homurtu çıkarır ve kulağıma fısıldar, "Yarın, şoförümü saat sekizde seni almaya göndereceğim. Hazır ol."

"Ee, nasıl gitti?" diye soruyor Madison telefonda.

"Vay canına, şimdi de beni mi gözetliyorsun? Az önce bebekleri yıkadım ve yatırdım. Sen aradığında tam odama giriyordum."

O gülüyor. "Merakımdan ölüyordum. Daha önce aramadım çünkü seni 'tanrının' önünde utandırmak istemedim."

"İçeri girmedi. Onun bu yönünü çok seviyorum, Madison. Athanasios beni neredeyse sınırlarıma kadar zorluyor. Aklından geçenleri olduğu gibi söylüyor, hiçbir şeyi güzelleştirmiyor, dizlerimi titretiyor, ama ne zaman durması gerektiğini çok iyi biliyor; şu anda kaldırılabileceğimden fazlasını yapmamayı biliyor."

"Bir erkekle çıkmakla bir adamla çıkmak arasındaki fark budur, kardeşim. Deneyim."

Kaşlarımı çattım. "Bunu düşünmek hoşuma gitmiyor. Kırk yaşında, bolca deneyimi olmalı. Kıskandığımı fark ettim."

"Sakın başlama! Benim kocaman karnıma rağmen, kadınlar hala benim önümde Zeus'a kendilerini atıyorlar. İğrenç, bundan nefret ediyorum!"

Şimdi gülme sırası bende. Genelde kendine çok güvenen Madison'ı bu kadar sahiplenici bir tavırda görmek gerçekten ilginç. "Bana 'çıkıyoruz' dedi. Bunun benim ihtiyacım olan şey olduğunu söyledi."

"Öyle mi?"

"Bu aptalca gelebilir, ama evet. Yirmi bir yaşında olabilirim, ama artık bir kız değilim. Ben bir anneyim. Sıradan bir ilişki fikri bana çekici gelmiyor."

"Hiç çekici gelmedi, değil mi? O ezikle ne kadar çabuk çıkmaya başladığına bak." "Aynen. Ben modern değilim. Sıradan ilişkiler bana yakışmıyor."

"Ne düşünüyorsun?"

"Athanasios, benim ona ait olduğumu bildiğim sürece, bize ne ad verdiğimin önemi olmadığını söyledi."

Gülüyor. "Erkeklerimiz hala Orta Çağ'da yaşıyor."

"Bu alfa erkek olayı gerçek dışı. Benim feminist tarafım, sahiplenme, kontrol etme kavramına karşı çıkıyor..."

"Ama bir kısmı da buna tamamen kapılıyor, değil mi?" "Evet."

"Kulübe hoş geldin kardeşim. Şimdi bana hafta sonunu anlat."

"Eğer beklediğin buysa, sana özel detayları anlatmayacağım." "İğrenç!"

Hayır, teşekkürler. Ama durun, siz 'oyunu bitirdiniz' mi?"

"Vay canına, Madison, bu çok kötü bir benzetme."

"Ne dememi istiyorsun? İkiniz tavşanlar gibi seviştiniz mi?"

Arka planda derin bir kahkaha duyuyorum. "Aman Tanrım! Zeus orada mı?"

"Evet, orada. Şimdi çabuk cevap ver, işim başımdan aşkın. Kocam 'F' kelimesini söylediğimi duyduğunda beni 'disiplin etmek' istiyor."

"Çok fazla bilgi verdin kardeşim. Soruna gelince, ona ait olmanın ne demek olduğunu harika bir giriş dersi aldığımı söyleyelim."

Athanasios

OTUZUNCU BÖLÜM

"GEÇİKMEM İÇİN ÖZÜR DİLERİM BEYLER," diyor Odin Zeus'un konferans odasına girerken. Ares'in yanındaki boş sandalyeye oturmadan önce hepimizin elini sıkıyor.

Günüm arka arkaya gelen sorumluluklarla neredeyse doldu ve buraya gelmek için Manhattan'daki cehennem gibi trafiğe katlandım. Ama hiçbir şey bu toplantıya katılmamı engelleyemezdi. Brooklyn'i aldatan piç kurusu hakkındaki gerçeği nihayet ortaya çıkarmaya takıntılıyım.

"Programım çok yoğun," diyorum. "Üç saat sonra ameliyatım var." Onların programlarının da yoğun olduğundan şüphem yok, ama benim durumumda, birinin hayatı benim zamanında orada olmama bağlı.

"Buraya arabayla mı geldin?" diye soruyor Dionysus.

"Evet, ve çok pişman oldum. Helikopter pistinizin müsait olup olmadığından emin değildim."

"Pilotun sizi geri götürmesini ayarlayacağım," diye teklifte bulunur Zeus.

Normalde iyilik kabul etmem, ama yine saatlerce trafikte kalma riskini göze alamam. "Teşekkür ederim."

"Hepimizin zamanı kısıtlı olduğu için, hemen konuya gireceğim," kuzenleri konuşmaya başladı. "Moses Raines—ya da Wren Floding, Dean Cornell veya kullandığı diğer yarım düzine takma adlardan herhangi biri—geçmişte, insan kaçakçılığıyla uğraşan bir suç örgütü içine sızmış bir FBI ajanıydı."

"Ne?" diye sorar Zeus ve ben de şokumu gizleyemem.

Cumartesi günü yaptığımız video görüşmesinden bu yana, onlarca teori kurdum. Bu kesinlikle onlardan biri değildi.

"FBI ajanı mı?" diye tekrar ediyorum, şaşkınlıkla.

"Eski ajan. Gerçek adı Jordan Rogers'dı, ama yıllar önce bu adı kullanmayı bıraktı, nedenini açıklayacağım."

"Vay canına!" Ares ayağa kalkarak haykırır. "O piçin mafya ile bağlantısı olduğunu sanıyordum, sıradan bir suçlu olduğunu, eski bir ajan olduğunu değil."

"Sonunda sıradan bir suçlu oldu. Anladığım kadarıyla Jordan yıllarca mafya içinde çalıştı. O ve ortağı, meslektaşısı ajan Shelley Edward."

"Enya!" diye bağıyorum.

"Aynen öyle. Ama çok ileri gidiyoruz. Zaman çizelgesini anlatayım. Hikaye, hayal edebileceğinden çok daha karmaşık. Jordan ve Shelley, zamanlarının en iyi ajanlarından ikisiydi. Anladığım kadarıyla, aynı zamanda sevgililerdi. İkisi de Çin mafyasına sızmakla görevlendirilmişti."

"Çin mafyasına mı? Ama gördüğüm fotoğrafa göre sarışındı," diyorum

"Evet, Amerikalıları kullanıyorlar, aslında çeşitli milletlerden insanları. Mesele şu ki, hem Jordan hem de Shelley rollerini mükemmel bir şekilde yerine getirdiler. Jordan, örgüt içinde güvenilir bir adam olarak yükseldi, Shelley ise mafya patronunun oğlunun sevgilisi olarak.

"Ne kadar süre gizli görevdeydiler?" diye soruyorum.

"Yıllarca. En az beş yıl, benim bulabildiğim kadarıyla. Sonunda, operasyonu çökertmeyi başardılar. Ancak, hayatları mahvolmuştu. Kendilerini yeniden yaratmak zorundaydılar, yoksa öldürülürlerdi. Tanık koruma programına girdiler, geçmişlerini ve ailelerini geride bıraktılar."

"Yani, sahte kimlikler... bu hikayeye bağlantılı mı?" diye sorar Zeus.

"Hayır. Açıklayayım. Buradan itibaren, hayatlarında yaklaşık bir yıllık bir boşluk var, bu yüzden söyleyeceklerim benim tahminim. Ortadan kayboldular, yeni kimlikler verildi, tanık koruma programında olan her şey oldu. Ama bence suç dünyasına çok fazla dalmışlardı ve bu onları değiştirdi."

"Eğer bir uçuruma yeterince uzun süre bakarsan, uçurum da sana bakar," diyor Hades, Nietzsche'den alıntı yaparak.

"Aynen öyle," diye devam eder Odin. "Kanunsuz bir hayata, kolay paraya, uyuşturucuya alıştılar ve kendi başlarına suç faaliyetlerine başladılar. Sevgililer olarak ve Çin mafyası ile FBI'da edindikleri bilgilerle, kısa sürede zengin oldular. Ama o andan itibaren, intikam peşinde olan Triad'dan değil, FBI'ın tanık koruma programından da kaçmak zorunda kaldılar."

"Bu yüzden bu kadar çok sahte kimliğe ihtiyaç duydular,"
diye sonuçlandırıyorum. "Aynen öyle."

Siktir, sanki bir korku filminin konusunu dinliyormuşum gibi hissediyorum.
Brooklyn, gerçekte kiminle birlikte olduğunu hiç bilmiyordu.

"Peki ne tür işler yapıyorlar?" diye ısrar ediyorum.

"Her şeyden biraz, örneğin diğer mafyalara serbest çalışan olarak hizmet
sunuyorlardı."

"Mesela?" diye sordu Ares.

Odin omuz silkiyor. "Çoğunlukla suikastlar. Ama Shelley açgözlü davrandı
ve bir zamanlar savaştığı işe girmeye karar verdi: insan kaçakçılığı."

"Hâlâ birlikte miydiler?"

"Sanırım öyle, en azından Brooklyn'le tanışana kadar. Jordan'ın onunla
tesadüfen ilişkiye girdiğini düşünüyorum, belki normal bir hayat sürmek için
zayıf bir girişimdi, ya da belki de masum bir kadını tehlikeye atmayı
umursamayan sorumsuz bir piç olduğu içindi."

Vücudumda gerginlik yayılır. Bir doktor olarak, hiç kimseyi öldürmek
istememedim — benim işim hayat kurtarmak. Ama bu şimdi değişti. Eğer o hala bu
lanet gezegende olsaydı, onu çıplak ellerimle boğabilirdim.

"Devam et," diyorum.

"Her neyse, bence Brooklyn'e gerçekten aşık oldu, ya da belki hamile
olduğunu öğrenince kaderini değiştirmek istedi. Tabii ki çok geçti. Ne olduğunu
tam olarak bilmiyorum, ama tahmin etmek gerekirse, bir aile babası olmak için
partnerinden ayrıldığını söyleyebilirim."

"Aile babasıymış, hadi oradan!" diye bağırır Hades. "O piç kurusu, onun ve
bebeklerinin başına bela açtı."

"Evet, bence aynen öyle oldu. Shelley'nin öfkesini hafife aldı; daha genç,
güzel ve saf bir kadınla değiştirilmenin acısını. Artık sahip olmadığı her şeyi."

"Yani Brooklyn gerçekten de hedefti," diyor Zeus ve ben öfkeyle
koltuğumun kollarına sıkıca tutunuyorum.

"Evet. Shelley onu öldürmezdi. Onu geri istiyordu, eskisi gibi olmasını
istiyordu."

"O nerede?" diye soruyorum.

"Amerika Birleşik Devletleri'nde değil, yoksa onu çoktan
bulmuştum." "Neden tetikçiler onu ihbar etmedi?"

"Bence onu gerçekte kim olduğunu bilmeden işe almışlar. Jordan'ın silah
kullanmada ne kadar yetenekli olduğunu bilselerdi, o gece asla

"Onu bulmalıyız," diye ısrar ediyorum.

"Bulacağız," diye söz verdi Odin. "Artık kimliğini bildiğimize göre, dünyada saklanabileceği hiçbir yer yok."

"Interpol'ü de işin içine katacak mıyız?" diye soruyorum.

"Hayır. Çok daha etkili biri var: kuzenim Christos'un uzun süredir ortağı olan biri. Ben onu takip edeceğim, Beau LeBlanc da onu ülkemize geri getirecek."

"Sonra ne olacak?" diye sorar Zeus.

"Adalet sisteminin onunla ilgilenmesine izin vereceğiz. Shelley Edward'ın başına, hem eski hükümet işverenleri hem de Triad tarafından ödül kondu. Hapse girer girmez cezası hızla uygulanacak. Bahse girerim duruşmaya bile çıkamayacak."

Aklım karışık, ama en azından artık bir başlangıç noktamız var.

"Gitmem gerek," diyerek ayağa kalkıyorum.

"Pilota mesaj attım bile. Helikopter pistinde seni bekliyor olacak," diyor Zeus, o da ayağa kalkarak. "Seni asansöre kadar geçireyim."

Ailesine hızlıca veda ettim, ama koridorda beni durdurdu. "Bu konuşmayı şimdilik gizli tutalım," dedi.

"Neden? Brooklyn bunu bilmeye hakkı var."

"Hak ediyor, ama öğrendiğinde Shelley zaten gözaltında olsa daha iyi olur, yoksa senin..."

"Kız arkadaşım," diye onun yerine cümleyi tamamlarım.

Bana şaşkınlıkla bakar. "Doğru, kız arkadaşın. Her şey çözülene ve o sefil kadınla ilgilenilene kadar bekleyelim, yoksa Brooklyn o zamana kadar korku içinde yaşayacak."

"Hayır. Hepiniz ona bebek muamelesi yapmayı bırakmalısınız. Ona yalan söylemeyeceğime ve ondan hiçbir şeyi saklamayacağıma söz verdim. Sözümden dönmeyeceğim."

Brooklyn

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

"ÇOK GERGİNİM," diyorum telefonda kız kardeşim Madison'a.

"Hoparlörü aç, yoksa geç kalacaksın."

Onun tavsiyesine uyuyorum çünkü, dürüst olmak gerekirse, zamanım çok az. Duş aldım ama hala ipek bornozumun içindeyim. "Makyaj yapmalı mıyım?"

"Bir tavsiye ister misin? Kendin ol, Brooklyn."

"O güzel kadınlarla birlikte olmuş. İnternette araştırdım."

"Sen de güzelsin. Ayrıca, hiçbiri 'kız arkadaş' statüsüne ulaşamadı."

"Bu sadece beklentilerimi artırıyor, Madison." "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Tabii," diye cevap veriyorum ve yıllar önce aldığım ama hiç giyme fırsatı bulamadığım siyah bir slip elbise çıkarıyorum.

"Bundan emin misin?"

"Eminim. Yani, biraz korkmamak için deli olmam gerekirdi, değil mi? Athanasios... her anlamda çok şey ifade ediyor: yoğun, muhteşem, seksi... ama bu çekiciliğe sırtımı dönemem. İçgüdülerime güveniyorum ve içgüdülerim bana bunu yapmamı söylüyor."

"O zaman git. Şüphelerini beslemeyi bırak. Değerli olan her şey sana heyecan verir."

"Moses'la hiç kelebekler hissetmedim." "Hiç mi?"

"Hayır. Onunla vakit geçirmeyi seviyordum, onu çekici buluyordum ve yaşlı bir erkeğin ilgisinden gurur duyuyordum, ama en başından beri kalbimi hızla attırmadı. Athanasios bana baktığında... Tanrım, tüm vücudum ısınır."

"Bu fiziksel çekim."

"Evet, biliyorum, ama bu sadece şehvet değil. Açıklayamıyorum... Ya da belki de henüz bunu düşünmeye hazır değilim."

"Bence bu ikimizin de ortak bir kusuru: fazla düşünmek. Git hadi. Keyfine bak, eğlen ve sonra bana her şeyi anlat."

"Her şeyi mi? Hayır, olmaz." Gülererek cevap verdim.

"Seks kısmını değil, aptal. Ama sana bir prenses gibi davrandı mı bilmek istiyorum."

Kapıda bir vuruş duyuyorum. "Gitmem gerek, Madison. Eleanor'un benimle konuşması gerekiyor galiba. Ben iyiyim. Söz veriyorum."

"Seni seviyorum
kardeşim." "Ben de
seni seviyorum."

Telefonu kapatıp kapıya yöneliyorum. Kapıyı açtığımda Silas ve Soraya orada duruyorlar.

"Anne... iyi geceler," diyorlar, neredeyse aynı anda.

"Yatmadan önce sana öpücük vermek istediler," diye açıklıyor Eleanor.

Onlarla konuşmak için çömeliyorum. "İyi geceler, canlarım. Anne sizi çok seviyor."

Küçük kollarını boynuma doluyorlar ve bir an için, onların sıcaklığını hissedip tatlı bebek kokularını koklarken, ne yaptığımı sorguluyorum.

Ellerini tutup odalarına götürüyorum. Onları yatırdıktan sonra anneme veda ediyorum.

"Brooklyn?" diye seslenir, tam odadan çıkmak üzereyken.

"Evet?"

"Bunu fazla düşünme."

"Madison da benzer bir şey söyledi."

"Gitmekten emin değilsen, arayıp iptal et."

"Hayır. Gerçekten gitmek istiyorum. Bana ihtiyacın olursa arar mısın?"

"Tabii ki, ama biz iyi olacağız. Geri dönmeyeceksen, bana haber ver."

"Geri dönmeyeceğim..." diye başlıyorum, yanaklarımın kızardığını hissederek, ama o sözümü kesiyor: "Endişelenmemem için bana mesaj at, Brooklyn."

"Tamam," diye cevap verip, neredeyse koşarak dışarı çıktım.

Hazırlanmamı tam da Athanasios'un şoförün dışarıda beklediğini söyleyen mesajıyla telefonumun ışığının yanmasıyla bitiriyorum.

Titrek bacaklarla dışarı çıktım, elleri, yaklaşık otuz dakika sonra onu göreceğim için gerginlikten soğuktu. Ama arabaya yakın duran onu gördüğümde hiçbir şey beni buna hazırlayamadı.

"Merhaba," diyorum.

Bana doğru yürüdü ve hiçbir uyarıda bulunmadan, etrafımızdaki insanlara tamamen kayıtsız bir şekilde beni kollarına çekti ve öptü.

Bu, önceki öpücüklerimize hiç benzemiyor; bu öpücük sahiplenici, sanki beni işaretliyormuş gibi.

Direnış göstermeden teslim oluyorum. Direnmek istemiyorum, ayaklarımın yere basmadığını hissettirmeye devam etmesini istiyorum.

Kalbim göğsümde çarpıyor ve gün boyunca hissettiğim tüm korku ve şüphe, onun şehvetli ağzı beni tahrik ederken ve sert dili beni kendine ait ilan ederken sihir gibi yok oluyor.

Inleyerek vücudumu onun sağlam göğsüne bastırıyorum ve sanırım bu, sonunda onun izleyicilerimizin farkına varmasını sağlıyor.

"Konuşmamız gerek," diyor.

Ona bakmak için geri çekiliyorum, birkaç saniye önceki büyülenme endişeye dönüşüyor. "Bir şey mi oldu?"

"Evet. Geçmişinle ilgili bazı şeyler ortaya çıkardık." "Biz mi?"

"Kostanidis kardeşler, kuzenleri ve ben."

"Anlamıyorum."

"Şu anda bunun hakkında konuşmak istemiyorum, Brooklyn. Seni evime götürüp kendimi sana kaptırmak istiyorum, ama yalan söylemeyeceğime ve gerçeği saklamayacağıma söz verdim. Sözümü tutarım."

"Bana söyleyeceğin şey... canımı yakacak mı?"

"Evet."

"Çocuklarımın hayatı tehlikeye girebilir mi?"

"Kesinlikle hayır. Onlar güvende. Onları koruyacağım." "Ama tehlike var mı?"

"Belki senin için, ama az önce bir düzine daha koruma ayarladım. Sadece evi korumakla kalmayacaklar, çevredeki sokakları da devriye gezecekler. Ailen güvende."

"O zaman konuşmamız gerekenler bekleyebilir. Şu anda hissettiğim şeylerin geçmişte olanlarla lekelenmesini istemiyorum. Ve bence Moses hakkında konuşursak, gecemizi mahvederiz. Yeterince acı çektim. Bu gece rüyayı istiyorum, Athanasios. Sadece rüyayı."

Athanasios

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

BROOKLYN BENİ ŞAŞIRTTI.

Kostanidou'lar ona kırılğan bir oyuncak bebek gibi davrandıklarında çok sinirleniyorum, ama sanırım bir şekilde bu düşünceyi benimsedim, ona vermem gereken haberi nasıl karşılayacağından korktum.

Onun ne kadar güçlü olduğunu unutmuşum, ve bu sadece komadan kurtulmasıyla ilgili değil. Birlikte yaşadığı adamın, çocuklarının babasının, gözlerinin önünde öldürülmesini gördü. Gecenin bir yarısı iki adam evine girip ona silah doğrulttu. Partneriyle yaşadığı her şeyin yalan olduğunu öğrendi, ama yine de bunların hiçbiri onu yıkamadı.

Sonra bana babası hakkında anlattıklarını hatırladım. Brooklyn, kendisi ve Madison için küçük yaşlardan itibaren korkusuz olmak zorundaydı. Şimdi ise ikizleri için korkularını yenmesi gerekiyor.

Kırılğan görünüşlü, narin uzuvları ve güneşin dokunduğu gibi sarı saçları olan bu kadın, bir kale gibidir.

Tüm bunlar onu daha da takdir etmemi sağlıyor, ama nihayetinde elimde ne olduğunu anlamamı sağlayan son kararı oldu.

Geçmiş bir kenara bırakıp, şimdiki zamana, aramızda başlayan şeye kendini adadı — korkmadığı için değil, çok cesur olduğu için.

Şoför binamın önüne park ediyor ve ben arabadan inip ona inmesine yardım ediyorum.

"Bu akşam izinlisin," diyorum ve Brooklyn bana bakıyor, mükemmel yüzünde açık bir soru var.

Onunla birlikte doğrudan penthouse'uma çıkan özel asansöre doğru yürüdüm ve içeri girer girmez, panelden katımı seçtikten sonra

panelde katımı seçer seçmez, onun karşısındaki duvara yaslanıp, vücuduna yapışan küçük siyah elbisesini izlerim, kumaşın altında gizlenen her kıvrımı tahmin etmeme izin verir. "Çok güzelsin."

Kalp şeklindeki dudaklarında küçük bir gülümseme belirir. "Sana iltifat etmeyeceğim, bu adil olmaz," der ve ne söyleyeceğinden emin değilmiş gibi alt dudağını ısırır.

Ona doğru yürüdüm ve başparmağımla dişlerinin arasında sıkışmış dudağını serbest bıraktım. "Konuş."

"Bodyguardları kovdun." "Evet, kovdum."

"Neden?"

"Neden bütün gece bekletsinler ki?"

Yutkunduğunda boğazının hareket ettiğini görüyorum ve elimi o bölgeye kaydırıyorum, açık avucumla tüm boynunu kavırıyor, ona neyi sevdiğimi biraz olsun gösterecek kadar bastırıyorum.

"Seni aldığımda, bütün gece süreceğini söylemiştim. Benim sözümün eri bir adam olduğumu hala öğrenmedin mi, Brooklyn?"

Gözleri parıltıyor ve pembe dili nemli dudaklarını ıslatmak için dışarı çıkıyor. "Sözlerin bedenin gibi beni etkiliyor," diyor.

"Daha başlamadım bile."

Asansörün durma sesi bizi birbirimizden ayırmadı. Bakışlarımız birbirine kilitlendi.

Parmaklarım onun uyluğunun arkasını okşadı, ipeksi cildinin dokusunu hissetti ve o titredi.

Brooklyn'in vücudu ateşli, hazır ve o kadar istekli ki, içimi saf bir şehvet dalgası kaplar.

Normalde berrak olan mavi gözleri, fırtınanın ortasındaki deniz gibi fırtınalı.

Kokusu içime işlemiş, koku hafızama kazınmış, öyle ki, ayrı olduğumuzda bile, onun şampuanından geldiğini düşündüğüm, kadınsı çekicilik ve çiçeklerin karışımı olan yumuşak kokuyu hissedebiliyorum.

Parmaklarım onun uyluklarının arkasını okşuyor ve ben sormadan bile bacaklarını açtığını hissettiğimde aklımı kaybediyorum.

Bacaklarından birini kaldırıp belime getiriyorum, ama bu yetmiyor, bu yüzden onu yerden tamamen kaldırıyorum. "Uyluklarını bana dolaştır."

O itaat eder ve daha da ileri gider, elleri gömleğimin yakasına uzanır ve düğmelerini açar. Sonra dudaklarını tenimde hissedirim.

"Tadının nasıl olduğunu çok merak ediyordum," diyor.

"Bu gece sona erdiğinde öğreneceksin. Söz veriyorum, Brooklyn."

Gözleri dudaklarımın hareketini takip ediyor. "Sen de benim tadımı alacak mısın?" diye soruyor.

Asansörden çıktığımızda, kapıyı açmak için şifreyi giriyorum. Ayağımla kapıyı kapatıyorum ve hala kollarımda olan vücudunu kapıya bastırıyorum. "Dilimin dokunmayacağı tek bir santim bile olmayacak," diye söz veriyorum.

Nefesini keser, ama bir sonraki nefesini almaya vakit kalmaz, çünkü ağzım onun ağzını ele geçirir.

Brooklyn, uyluklarının tepesinde sertleşmiş penisimi hissettiğinde yüksek sesle inliyor, o kadar ince kumaştan yapılmış iç çamaşırıyla zar zor örtülüyor ki, takım elbise pantolonumun içinden bile ıslak vajinasının mükemmel hatlarını hissedebiliyorum.

Giysilerimizi yırtıp atmak ve ön sevişme olmadan, tek bir hızlı hareketle onu burada almak istiyorum. Derinlemesine girip, ıslak cinsel organının bana yol açmak için gerilirken çığlıklarını duymak istiyorum.

Elim aramızda hareket eder ve hala külotuyla korunan merkezini okşar.

Beni ısıyor. "Athanasios..."

Alt dudağını dişlerimle yakalayıp, yumuşak etini emiyorum ve sonra günlerdir fantezilerimi süsleyen seksi ağzına dilimi derinlemesine daldırıyorum.

Bu sert bir öpücük, bir tanışma öpücüğü değil, daha çok bir yeniden birleşme gibi, sanki bunu sonsuza kadar yapıyormuşuz gibi.

Vücudunu bana bastırıyor, tırmanıyor, kendini sunuyor ve ellerim sertçe kalçalarının etini sıkıyor.

Ona ihtiyacım var, onun içinde olmak istiyorum ve bu ihtiyacın keşfi beni şaşırtıyor
beni şaşırtıyor.

Vücutlarımız birbirine sürtünürken, karşılıklı işkence içinde inliyoruz karşılıklı işkence içinde birbirine sürtünürken, zevki geciktirir.

Titrek elleri gömleğimin düğmelerini açıyor, dişleri ve dili göğsüme geliyor, ısıyor ve emiyor.

"Siktir, Brooklyn."

Parmaklarım külotunun içine kayıyor ve sonunda onun arzulu ıslaklığını hissediyorum. Klitorisi başparmağıma karşı zonkluyor ve ben acımasızca o zevk noktasına saldırırken o da anlamsız sözler mırıldanıyor.

Brooklyn çenemi ve boynumu ısıyor, yalıyor, elinden geldiğince okşamaları karşılıyor. Nefesi cildime ağır ve sıcak geliyor.

Dudaklarını tekrar dudaklarımla yakalıyorum ve elleri karnıma kayıyor.

"Sert olmanı seviyorum," diye inleyerek söylüyor. "Sert vücudunun benimkiyle ne kadar zıt olduğunu."

Bir parmağımı ıslak merkezine batırıyorum, sonra bir tane daha, onu yavaşça sikiyorum. Onu yatak odasına götürüp çıplak bırakmak istiyorum, ama aynı zamanda onu burada, ayakta, giyinik halde sikmek de istiyorum, çünkü açlığım kontrol edilemez.

Sertleşmiş klitorisine dokunuyorum, düğüm başparmağıma karşı titriyor ve inlemeleri artırıyor, sonunda tatmin edilmesini yalvarıyor.

Artık utanmıyor, çünkü tek istediği, ona söz verdiğim zevki vermem. İkimizin de arzuladığı zevki.

Parmaklarım her vücuduna girdiğinde, inliyor ve durmazsam bana her şeyi vereceğine söz veriyor. Kontrolünü kaybetmesi beni çıldırıyor. Sağlıklı bir kadından vahşi bir kediye dönüşmesini izlemek vücudumdaki her siniri titretiyor.

Onu kollarımda masaya taşıyorum, masif ahşaptan yapılmış yemek masasına, ve onu masanın üzerine yatırıyorum. Bacaklarını kapatmasına izin vermiyorum, ayaklarını masanın üzerine koyuyorum.

Hızlı bir hareketle, cinsel organını gizleyen küçük ipek parçayı bir paçavraya dönüştürüyorum. Kumaşın yırtılma sesi, kendimi kontrol etme yeteneğimin tamamen kaybolduğunun bir işareti.

Onu masanın üzerine yatırıyorum ve geri çekilip manzarayı hayranlıkla izliyorum.

Brooklyn, utanmaz teslimiyetiyle büyüleyici. Elbisesi beline kadar sıyrılmış. Ayakları hala ince bantlı topuklu ayakkabılarla kaplı, ağzı zevkten aralanmış.

"Elbisenin askılarını benim için indir," emrediyorum. "Bana benim olanı göster."

O tereddüt ediyor ve bu bile son derece seksi—beni bekletmesi, ikimizin de istediğini bildiğimiz şeyi geciktirmesi.

Sonunda itaat ettiğinde, her iki bacağına da tutup omuzlarıma yerleştiriyorum ve yüzümü, yutmak için can attığım amına daldırıyorum.

Bir elim yükselir, göğsünün yumuşak etini yoğurur, meme ucunu çimdiklerken, dilim ona hiç rahat vermez, ıslak kıvrımlarını yalar, klitorisini emer, sıkı duvarlarının derinliklerine dalar.

Orgazm, hiçbir uyarı olmadan içinde patlar ve o kadar tatlı bir şekilde boşalır ki, zevki çenemden aşağı damlar.

Durmadım, çünkü açgözlüyüm. Bacaklarının gevşediğini hissedene kadar emmeye devam ettim.

Athanasios

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Yatak odama kadar olan yol boyunca onu öpmeyi bırakmıyorum.

Bir kadınla sevişmeden önce hiç endişeli hissettiğimi hatırlamıyorum, ama sanırım hiç hissetmedim. Brooklyn'i arzuladığım gibi kimseyi arzulamadım.

Onu ayağa kaldırıp duvara yaslayıp geri çekildim ve beni büyüleyen her şeyi incelediğim gibi onu inceledim.

Elbise yol boyunca atılmış ve geriye sadece yüksek topuklu sandaletleri kalmış.

Yüzü kızarmış, tanıştığımızda taktığı topuz saçları dağılmış ve şaşırtıcı bir şekilde kendini örtmeye çalışmıyor.

Çıplak ve büyüleyici.

Benim.

Seni bu kadar büyüleyici kılan nedir? Sessizce soruyorum.

Hayatım boyunca birlikte olduğum kadınların sofistike tavırlarına sahip değil, ama onu, şimdiye kadar ilişkilerimde yaşadığım her şeyi alt üst eden rahatsız edici, şiddetli bir yoğunlukla istiyorum.

Tek bildiğim, onu benim olarak işaretlemem, cildinin her santimini ısıırıp emmem, az önce yaptığı gibi adımı haykırmasını duymam ve yumuşak, sıcak vücuduna tekrar tekrar dalmam gerektiği.

Blazerimi ve zaten düğmeleri açılmış gömleğimi çıkarıyorum, gözlerimi ondan hiç ayırmadan.

Derin nefesler alıyor, cömert göğüsleri yükselip alçalıyor, beni baştan çıkarıyor.

İnce beli, müstehcen düşüncelere davet ediyor. Tek düşünebildiğim, onu kavramak, narin tenini sıkmak ve onu sertçe sikime kaydırmak.

Teknede ona söylediğim şeyi tekrarlıyorum. "Sen mükemmelsin."

Alt dudağını diliyle yalıyor ve içgüdüsel olarak bunun beni baştan çıkarmak için bir girişim olmadığını biliyorum.

Brooklyn doğal olarak karşı konulmaz.

"Bacaklarını aç." Onu yatağa götürebilirdim, ama onu böyle istiyorum: açık, istekli, itaatkar.

O benim emrimi yerine getiriyor ve gözlerim bacaklarının arasındaki düzgün kesilmiş üçgen şeklindeki kıllara kayıyor.

"Bana tekrar dokun. Ellerinin dokunuşunu seviyorum," diye yalvarır.

"Nereye dokunmamı istersin, Brooklyn?" diye soruyorum, ona yaklaşıyor.

Elimi tutup, saç çizgisinin hemen üstündeki karnının altına koyar.

"Parmaklarımla bu amcığı sıkımsam ister misin?" O

huzursuzca kıvranıyor ama cevap vermiyor.

Diğer elimi kaldırıp parmaklarımı dudaklarına sürtüyorum. Dudaklarını ayırıp bir parmağımın ucunu emiyor, sonra ikinci parmağımı da yakalıyor.

O emmeyi arttırırken ben homurdanırım.

Bana bakar ve utangaç görünmesine rağmen masum baştan çıkarma çabasına devam eder.

Onun beni tatlı ağzına almasını izlerim ve onun içine girme arzusu acı verici hale gelir. "Daha derine al."

O itaat eder ve bu itaatkârlığıyla beni çıldırtır. Brooklyn, bu eylemin şehvetine kapılmış, kendi cesaretinden keyif alıyor gibi görünür.

"Bana bak," emrediyorum, bacağına kaldırıp ön koluma koyuyorum. Boy farkımız önemli ve bir eliyle duvara dayanarak dengede kalması gerekiyor, ama çekilmeye çalışmıyor. Kontrolü bana bırakıyor, bana güveniyor.

Nazik davranmadan, iki parmağımı sıkı amına sonuna kadar sokuyorum. O çılgılık atıyor.

"Siktir!" diye bağıriyorum.

Beni zorlukla içine çekiyor, ama her geri çekilip tekrar soktuğumda, çok sıkı olduğu için zorlamam gerekse de, hepsini alıyor.

"Seni hazırlamam lazım çünkü seni derinden sikeceğim."

Elini göğsüme koyar, cildimi tırmalar ve parmaklarımla onu ele geçirme sesi, samimi bir melodi gibi odayı doldurur.

Ayakta, dengesiz, kirli bir şekilde elime biner.

Daha fazlasını isteyen, şehvetle bulanıklaşmış gözlerle yalvaran inlemeler çıkarır. "Oh!" "Boşalırken bana bak."

Islak duvarları dokunuşumla sıkılaşıyor. "Lütfen." "Aynen öyle, yalvar, ben de istediğini vereyim."

Kırılmanın eşiğindeyim, sikim fermuarın içinde gerginleşiyor ve sanki benim ıstırabımı hissedebiliyormuş gibi, beni şaşırtarak pantolonumun fermuarını açıyor ve boxerımın kumaşı üzerinden sikimi okşuyor.

Parmaklarıma sürtünmeyi bırakmıyor, aynı anda sertleşmiş, ön sıvıyla kaplı penisimi serbest bırakıyor ve yavaşça okşamaya başlıyor.

Kendini tamamen teslim etmiş, tutkulu, ama şu anda onu yönlendiren şeyin arzu olduğunu biliyorum, çünkü bana çekinerek bakıyor, sanki yaptığı şeye inanamıyormuş gibi.

Deneyimsizlik ve cesaretin karışımı beni dengesizleştiriyor. Dokunuşu emin değil ama yine de beni çılgına çeviriyor.

Elimi onun elinin üzerine koyuyorum. "Daha sert sık. Elini daha hızlı kaydır."

O emrimi yerine getirip bana kendini bırakınca gözlerimi kapatıyorum. Okşamalarımız senkronize olup kendi ritmini yaratırken ikimiz de inliyoruz.

Kahretsin, o inanılmaz.

Serbest elimle saçlarına dokunuyorum, bir avuç dolusu saçını büküp başını geriye eğiyorum

. Onu tekrar boşaltabilirim, ama onu ilk kez aldığımda çaresiz olmasını istiyorum.

Parmaklarımı onun cinsel organından çekip geri çekiliyorum, her birini temizlemek için emiyorum.

Göz bebekleri büyür ve bana tekrar dokunmaya çalışır, ama ben bir adım daha geri çekilirim.

"Ağzını sikmek istiyorum. Hiç yaptın mı?" Yanakları kızarır.

"Beni emmeyeceksin. Seni amının içindeymişim gibi sikeceğim."

Titrer ve dudaklarını yalar. "Bana öğret."

Kahretsin, Brooklyn tereddüt etmeden kontrolü bana teslim ediyor. Benim lezzetli, pervasız cazibem.

"Diz çök." Emrimi yerine getirdiğinde, onu uyarırım, "Senin ağzını sikerken, sen bana sürekli bakacaksın."

Başını sallar, melek gibi yüzü benim ahlaksızlığımınla yozlaşmayı bekler.

Gözlerinde beni heyecanlandıran bir şey var. Bana ilk kez baktığı andan itibaren, sanki beni kendi dünyasına dalmaya davet ediyordu.

Onun yanağını parmak eklemlerimle okşayarak, biraz mantıklı davranmaya çalışıyorum. "Eğer bunu istemiyorsan, sadece söyle, ben de dururum, Brooklyn."

Cevap vermek yerine, öne eğildi ve ıslak penisimin ucu dudaklarına değdi.

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum, bundan sonra geri dönüşün olmadığını biliyorum.

Ayaklarımın dibindeki kadına bakıyorum. İstediğim şey için boyu yetmiyor, bu yüzden diz çöküp onu kollarımın arasına alıyorum. Onu yatağın kenarına, ellerinin ve dizlerinin üzerine koyuyorum.

Onun önünde durdum ve bir elimle başının arkasını kavradım, diğer elimle ise çenesini sabit tuttum. "Ağzını aç."

Bana bakar ve bir saniye sonra dudaklarını aralar.

Boğazımın derinliklerinden kaba bir ses çıkar, acı dolu bir hırıltı ile bana vereceği zevki beklediğim için çıkardığım inilti karışımı bir ses.

Penisimin tabanını tutarak, kalın ucunu dudaklarına sürttüm. O inleyerek, beni içine almak için dudaklarını daha da açtı.

"Yala."

Bana doğrudan bakarak, emrimi yerine getirir ama daha da ileri gider, şişmiş penisimin başını emer.

Her anlamda iri bir adamım ve dudaklarının narinliği ile olan kontrastı saf bir coşku.

Benim talimatım doğrultusunda gözlerini benden ayırmadan çekingen bir şekilde emiyor. Göğüs ucuna dokunup çimdiklediğimde, nefesini tutuyor.

Yarisına kadar içeri giriyorum. O boğulur ve şaşkınlıkla bana bakar. "Ağzını gevşet. Seni sikeceğim."

Yüzünün iki yanını kavrar, tamamen çıkar ve tekrar içeri sokarak kontrolü ele alırım.

Teknede ona söylediğim gibi, bence onun istediği şey bu. Brooklyn yatakta itaatkar, çünkü onu sikmeye başladığım andan itibaren, her seferinde beni daha derine almaya zorladığımda, o da teslim oluyor.

Dakikalar geçiyor ve ben acımasızca itiyorum. Birkaç kez öğürüyor ama aç ve istekli görünüyor.

Kalçalarımı öne doğru itiyorum, boğazının arkasına vuruyorum ve o utanmadan inliyor.

Hâlâ kendimi tutuyorum. Bu ilk seferinde onu korkutmak istemiyorum, ama beni emirken çıkardığı sesler aklımı başımdan alıyor.

akıl sağlığını çalıyor.

Beni tamamen sıcak ağzına alıyor ve ben boşalmaya o kadar yakınım ki kendimi durdurmaya zorluyorum.

Onun düşünmesine izin vermiyorum. Yatağa uzanıyorum ve onu yüzüme çekiyorum. Vücudumuz terden kaygan, seks kokusu havayı dolduruyor.

"Dilimin üzerinde sürün. Bu amcıkla beni besle."

Belini kavrar ve birkaç kez aşığı doğru yönlendiririm, onu boşaltana kadar onun özünü içime çekerim.

Ben otururken o hala sersemlemiş görünüyor ve bacaklarını bacaklarımın üzerine atmışken, kendimi onun girişine yönlendiriyorum.

Onun ağzını derin bir öpücükle ele geçiriyorum ve elleri yüzümü tutuyor, beni sabitliyor, benim ona duyduğum açlıkla beni yutuyor.

Onu yavaşça sert sikime indirirken dilimle ağzını sikiyorum.

Acı dolu bir inilti çıkarır, omuzlarımı sıkıca tutar — beni itmek mi yoksa kendine çekmek mi istediğinden emin olamadığını düşünüyorum.

Onun içine girmenin verdiği zevk vahşı, neredeyse acı verici. Yavaş yavaş,

Brooklyn üstüme çıkıyor, güzel vücudunu kıvrım kıvrım hareket ettirerek beni sıkı, ıslak amına alıyor.

"Ben temizim. Hiç korunmadan sevişmedim." Tıbbi raporu bende ve onun da sağlıklı olduğunu biliyorum. "İçine korunmadan gireyim."

Gözleri büyüdü ve ben hareketsiz kaldım, kararını bekledim.

Kafasını hafifçe sallaması neredeyse fark edilmez. Daha fazla beklemiyorum ve kalçalarını sıkıca kavrayarak onu tamamen içeriye doğru yönlendiriyorum.

Beni sıkıca kavrayan hissi o kadar muhteşem ki gözlerimi kapatmak zorunda kalıyorum.

Hareket etmiyor, tamamen dolmuş, benim sikime saplanmış durumda.

Nefesi düzensiz ve cinsel organı küçük spazmlarla sıkışıyor. Daha yeni başladım ve o zaten tekrar boşalmaya yakın.

Taşınmadan önce, saçını tutup bana bakmasını sağlıyorum ve fısıldıyorum:

"Benim."

Athanasios

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

SEKS Beni almaya çalışıyor ve onu üstüme bindirdiğimde inliyor.

Onu tekrar tamamen üzerime oturtup elimle vücutlarımızı birbirine yaklaştırırm. "Şşş... Acele etme."

Klitorisini okşarken dudaklarını öpüyorum.

"Sana deli oluyorum Brooklyn. Sana zarar vermeyeceğim. Bu tamamen zevk için, *aggele mou*. Beni almanı öğreteceğim. Sırılsıklamsın. Vücudun sahiplenilmeyi arzuluyor."

Titriyor ve omuzlarımı destek olarak kullanarak kalçalarını kaldırıyor, tereddütle yükselip alçalıyor.

Sertleşmiş küçük düğmeyi ovmaya devam ediyorum ve o, yüksek sesle inlememek için dudaklarını ısıriyor.

"Seni duymak istiyorum," diyorum, ama istediğimi yapmak yerine, yüzümü tutup beni öpüyor.

Amcığı içten içe sıcak ve kaygan, ve hayatımda hiç bu kadar kendimi tutmak zorunda kalmamıştım, şu anda onun hızını belirlemesine izin veriyorum, oysa tek istediğim onu sertçe sikmek.

Onu sabit bir ritme yönlendiriyorum, kaldırabileceğinden fazlasını yapmaması için onu kontrol ediyorum.

Yavaş yavaş gevşemeye başlıyor, duvarları beni almak için geriliyor ve o muhtaç gözlerle bana baktığında, hızımı artırıyorum.

Kendimi onun vücuduna derinlemesine gömmek için büyük bir mücadele veriyorum, çünkü aklımı en pis düşünceler dolduruyor. Onun çığlıklarını duyana kadar ona vurmak, daha fazlasını istemesini sağlamak istiyorum, ama bunun yerine, ağzımı onun ağzına yavaşça bastırarak, dilim ve sikimle onu tadını çıkarıyorum.

Pozisyon değiştiriyorum, onu altıma yatırıyorum, bir kolumu güzel yüzünün her iki yanına koyuyorum ve daha şiddetli bir şekilde itmeye başlarken tepkilerini inceliyorum.

Her girişimde ıslak buklelerinin pelvisime sşrtündüğünü hissettiğimde inliyorum.

Onun inlemeleri giderek daha çaresiz hale gelip zevk dolu inlemelere dönüşene kadar acele etmeden onu sikiyorum.

Hızımı artırıyorum, bacaklarından birini göğsümün üzerine çapraz olarak kaldırıp omzumun üzerine, makas gibi koyuyorum. Bu pozisyonda o savunmasız, açık, ama ben kim olduğumu ya da neyi sevdiğimi saklayamıyorum.

"Ben seni sikerken o küçük amcığı okşa."

O itaat eder ve ben aşağıya baktığımda, onun küçük elinin hassas noktayı okşadığını görünce çılgına dönerim.

Brooklyn şimdi yüksek sesle inliyor, ama ben daha fazlasını istiyorum — onun zevkinin benimkine eşit olmasını istiyorum.

Göğüslerini emiyorum, meme uçlarını ısıriyorum ve o benim sikimi sıkıca kavradığında ve kalçalarını yukarı doğru ittiğinde, tatlı noktayı bulduğumu anlıyorum.

"Daha sert istiyorum," diyorum ona.

"Seni istiyorum. Her şeyini. Bana karşı kendini tutma."

"Böyle şeyler söyleme. Beni delirtiyorsun, Brooklyn." Kontrolümü kaybederek sertçe itiyorum ve o çığlık atıp bana tırnaklarını geçiriyor.

Aşağıya bakıp sikimin onun uyarılmasından kaplandığını gördüğümde, kükrerim.

Vücudumuz birbirine sşrtünüyor ve bu sikişte nazik olan hiçbir şey yok. Bu aç bir tutku, amcığın sikimi yutması, erkeğin kadını sahiplenmesi.

şehvet, dizginlenemeyen arzu.

Brooklyn'in lezzetli olacağını biliyordum, ama benim için bu kadar mükemmel olacağını beklemiyordum.

Ateşli, seksi, müstehcen... O yaşayan, nefes alan bir fantezi.

Kasları beni sıkmaya başlar ve sıklığı artar, onun yaklaştığını anlarım.

Sikim, boşalmak için çaresizce zonkluyor ve o beni sıkarken, beni çıldırttığı için onu cezalandırmak için meme ucunu emiyorum.

"Bu amcığı benimle doldurmam hoşuna gidiyor mu?" Titriyor, dudakları nefes nefese açılıyor. "Tabii ki hoşuna gidiyor. Beni içinde istiyorsun, seni genişletmemi, derinlemesine girip çıkmamı istiyorsun."

Müstehcen sözlerim onu doruğa ulaştırıyor gibi görünüyor, çünkü kaskatı kesiliyor ve son bir nefesle bana orgazmını yaşatıyor.

İçimde orgazmın yükseldiğini hissediyorum, ama hala daha fazlasını istiyorum. Ondan çıkıp topuklarımın üzerine oturuyorum, onu tekrar bana doğru çekip vücuduna giriyorum. "Yüzünü bana dön. O ağzını bana ver."

O inleyerek geriye uzanıp boynumu kavradı ve istediğim gibi vücudunu çevirdi.

Dudaklarını emiyorum ve alt dudağını sertçe ısıyorum. Amcığı sıklaşıyor.

Onu belinden tek kolumla kaldırıp tekrar sikimin üzerine oturtuyorum, parmaklarımla meme ucunu sertçe çekiştiriyorum. "Üzerimde sürtün Brooklyn. Yapabilirsin. Bana yaramaz tarafını göster."

Onun cinsel organını tamamen avuçlarım, açık avucum onun ıslaklığıyla sırlıslıklam olur.

O çömelir, ayaklarını destek için yatağa dayar ve üzerimde gittikçe daha hızlı zıplar.

İyi ama daha derine girmek istiyorum, bu yüzden onu dört ayak üstüne getirip sonuna kadar içine giriyorum.

Kalçalarımı döndürerek, ona en fazla zevk veren noktaları arıyorum. Mükemmel açığı bulduğumda, neredeyse tamamen dışarı çekip tekrar içeri giriyorum.

Sıkı deliğini ikiye ayıran sikimin görüntüsü beni çıldırttı ve ona acımasızca girip çıkmaya başladım.

"Ahhh..." Elimi saçlarına doluyorum ve sertçe itiyorum, kalçalarım onun yumuşak kalçalarına çarpıyor.

Sikiş vahşi, dizginlenemez bir doruğa ulaşır ve Brooklyn inleyerek beni onu tatmin etmem için yalvarır.

Ona istediğini veriyorum, onu akılsızca sikiyorum ve amcığı kasıldığında, "Üzerime boşal" emrediyorum.

Bir, iki, üç kez titrer ve sonra uzun bir inilti çıkarır, yüzü yorgunluktan yatağa düşer.

Yükseltilmiş kичını görmek beni çıldırttı.

Eğilip daha derine girerken kulağına fısıldarım, "Senin her yerini alacağım. Amını, ağzını ve kичını sikeceğim."

Kendi sözlerim beni çıldırtıyor. İtmelerim neredeyse vahşi, öfkeli hale geliyor ve sonunda içinden çıkıp boşalıyorum.

Sıcak tohumlarımın fişkırması onun kalçalarını ve uyluklarını ıslatıyor ve Brooklyn nefesini tutuyor. Onu yukarı çekip dudaklarından öpmek istiyorum.

Elimi kalbinin üzerine koyuyorum, kalbinin hızla attığını hissediyorum. Benimki de öyle.

Nefeslerimiz düzensiz, vücutlarımız tatmin olmuş, teslimiyetimizin gücüyle uyumuş durumda.

"Bu...", diyor.

Onu bana doğru çeviriyorum. "Ne oldu?" Bilmek istiyorum çünkü az önce ne olduğunu bile anlamıyorum.

"Bilmiyorum. Bir şey söyleyip her şeyi mahvetmekten korkuyorum. Sadece hissetmeyi tercih ederim."

Yatağa uzanıp onu üzerime çekiyorum.

Cevap vermek yerine onu öpüyorum, çünkü bunu mahvedecek biri varsa, o da

benim.

Seks benim için her zaman fiziksel bir ihtiyaç olmuştur, bu yüzden yanlış bir şey söylemek

ve onu kendimden uzaklaştırmak

istemiyorum. "Biraz uyu. Sonra sana yemek vereceğim."

Brooklyn

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

"Bütün bunlar olmadan önce sana yemek yedirmeliydim," diyor ve beni uykunun sisinden çıkarıyor.

Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum çünkü sanırım onun üzerinde uyuyakalmışım, vücudum en iyi şekilde yorgun düşmüş.

Başımı göğsünden kaldırıyorum. "Hmmm... Şimdi bir şeyler yiyebilirim çünkü açlıktan ölüyorum, ama sırayı tersine çevirdiğim için pişman değilim."

Şaka olarak söylemiştim, ama o bana ciddi ciddi bakıyor. Bu beni saniyeler içinde uyandırıyor.

Benim dünyamdan ışık yılları uzaklıkta olan, yakışıklı ve güçlü bir Yunan erkeğinin yatağında çıplak uzandığımı fark edince garip bir his kaplar beni.

Dün bana kız arkadaşı dedi, ama bu, bir etiket ihtiyacım olduğunu itiraf ettiğim için değil miydi?

Aniden, rüya gibi atmosfer dağıldı ve utanç beni kapladı.

Athanasios her hafta benim gibi kadınlara alışkın olmalı ve yaptıklarımız onun için hiçbir şey ifade etmiyor olmalı.

Her türlü duygusal mesafeye karşı son derece duyarlıyım, belki de çocukluğumda ve Moses ile yaşadığım bir yılı aşkın sürede bunu çok fazla deneyimlediğim içindir. Bu yetersizlik hissi, yerimde olmama hissi, içimde bir tür zehir gibi etki ediyor.

Ne yapacağımı düşünüyorum. Kalkıp kıyafetlerimi aramalı mıyım? Hatırladığım kadarıyla, elbise oturma odası ile koridor arasında bir yerde kalmıştı.

Genelde vücudumla ilgili bir sorunum yoktur, ama kendimi ona tamamen teslim ettikten sonra şimdi yüzündeki okunaksız ifadeyi görmek

kendimi savunmasız hissediyorum.

"Sanırım duş alacağım," diyorum, ona sırtımı dönerek otururken, ayaklarım zaten yere değiyor. "İzin verir misin?"

"Bana bak."

Yavaşça dönerek, göğüslerimi örtmemek için tüm irademi topluyorum; ona nasıl hissettiğimi göstermeyeceğim.

"Ne oldu?"

"Hiçbir şey. Sadece duş almak istiyorum," diyorum, duygularımı kontrol altında tutmak için yanağımın içini ısıırıyorum. Bu Yunan tanrısının önünde çıplak olmak büyük bir mesele değilmiş gibi başımı dik tutarak ayağa kalkıyorum. "Banyo nerede?" diye ısrar ediyorum.

O da ayağa kalkar, vücuduna tamamen rahat bir şekilde, ve önümde durur. "Benden hissettiklerini saklayamazsın," der, beni şaşırtarak.

"Şu anda hissettiğim tek şey duş alma ihtiyacı."

Gözleri vücudumda dolaşıyor, gözlerinde şakacı bir ışıltı var ve ağzının bir köşesi neredeyse gülümsemeye benzeyen bir şekilde kalkıyor. "İçinde benim spermimin olması fikri hoşuma gidiyor."

"Bu bir mağara adamının söyleyeceği bir şey."

"Evet, öyle, ama savunmam gerekirse, daha önce hiç bir kadının içine boşalmak istemedim."

Aptalca bir şey yapmaktan korktuğum için aramıza biraz mesafe koydum. Onun başka bir kadınla birlikte olduğu düşüncesi beni delirtiyor.

"Tuvalet, lütfen," diye tekrarlıyorum.

Kolumu tuttu. "Seni kırdım mı? Nasıl? Ne yaptım?" "Beni kırmadın. Umurumda bile değil."

"Yalan söylüyorsun, ama hala ne olduğunu bilmiyorum. Sözlerinle her şeyi mahvetmekten korktuğunu söyledin, ama görünüşe göre bunu yapan benim."

"Hayır, ben iyiyim. Kaç tane cinsel partnerin olduğu umurumda değil."

Bana kaşlarını çatarak bakar. "Bu yüzden mi üzgünsün?"

"Hayır, sana söylediğim gibi, ben geçici ilişkilere ilgi duymuyorum ve sen beni sadece bir kaçamakmışım gibi davranıyorsun."

"Sen geçici bir ilişki değilsin ve ben öyle davranmıyorum. Sana hayatımda ne kadar özel olduğunu göstermeye çalışıyorum. Kim olduğumu bilmiyorsun Brooklyn. Seks yaptıktan sonra kadınlarla yatakta yatmam."

"Dur, yoksa büyük bir kavga çıkar."

"Neden?" Gerçekten kafası karışmış görünüyor.

"Tamam. Neden onurla uğraşalım ki, değil mi?" diye soruyorum, daha çok kendime değil, ona. "Geçmişteki partnerlerin hakkında konuşmanı sevmiyorum."

"*Partnerlerimden* bahsetmedim. Genel olarak, daha önce hiçbir kadının içine girmek istemediğimi ve seks yaptıktan sonra yatağımı paylaşmadığımı söyledim."

"Tamam. Konu kapandı. Anladım. Şimdi gidiyorum."

"Hayatta gitmezsin. Demek istediğim, başka kimseyle yatakta paylaşmadım. Bizim durumumuz farklı. Bana kalsaydı, seni bu odada çıplak ve bacaklarını açmış halde bağlardım, böylece her gece seni sikebilirdim."

Onun sözlerinin bende yarattığı şok, bir erkeğin merhametine kalma korkusuyla hiçbir ilgisi yok. Bu konuda, söz konusu erkek o olduğu için, inanılmaz derecede tahrik edici.

Beni suskun bırakan şey, beni o kadar çok istediğini ve aklından böyle düşünceler geçtiğini itiraf etmesi. Bu sadece seksle ilgili değil, birine ihtiyaç duymakla ilgili.

"Seks yapmaktan öteye hiç gitmedim, ama seni bir şekilde incittiğim için hayatımdan çıkmanı istemiyorum. Ve içimden bir his, tam da bunu yaptığımı söylüyor."

"Neden beni önemsiyorsun?"

"Seni istiyorum. Birlikte olmamızı istiyorum, ama görünüşe göre, kelimenin tam anlamıyla nasıl bir erkek arkadaş olunacağını bilmiyorum. Dün de söylediğim gibi, benim için bu sadece bir etiket. Bana neye ihtiyacın olduğunu göstermelisin, Brooklyn."

Athanasios her şeye kadir gibi görünüyor. Benim için davranışını değiştireceğini itiraf ettiğini duyunca, nutkum tutuldu.

"Tam olarak ne demek istiyorsun?" diye soruyorum. "Samimiyet. Bunu hiç kimseyle paylaşmadım." Yavaşça ona yaklaşıyorum ve gözlerine bakıyorum.

O çok yakışıklı, seksi ve nefesimi kesiyor, ama birdenbire bu odada daha deneyimli olanın ben olduğumu hissediyorum.

"Benimle yakınlaşmak mı istiyorsun?"

"Zaten bunu yapıyoruz sanıyordum."

"Uyandığımda bana tuhaf bir şekilde bakıyordun," diyorum, bir adım öne çıkıp alnımı göğsüne yaslayarak.

Kollarını bana doladı. "Hayatımdaki her şeyi yaptığım gibi, bizi de analiz ediyordum Brooklyn, çünkü ben böyle çalışırım."

"Kendimi yarı yarıya veremem. Eğer bu bir ilişkiyse, her şeyi istiyorum, yoksa sadece senin seks partnerinmişim gibi hissedeceğim."

"Değilsin."

Başımı kaldırıp ona bakıyorum. "Hiç kimseyle samimi olmadığını söylemiştin? Biriyle ne kadar samimi oldun?"

"Seks. Uyumadan. Sarılmadan." "Duş?"

"Hayır."

"Gel buraya," diyorum, elini tutarak. "Hadi duş alalım."

Brooklyn

OTUZ ALTI.

O, ilişkilerde gerçek samimiyet konusunda deneyimsiz olduğunu söylediğinde ve ben ortak bir duşla başlamayı önerdiğimde, ona rehberlik etmem gerekeceğini düşündüğüm kısa bir yanılsama yaşadım.

Kiminle uğraştığımı unutmuştum.

Athanasios'un ilişkisi olmayabilir, ama kendisinin de söylediği gibi, o bir kontrol manyağı. Banyoya girdiğimiz anda, ne yapmaya çalıştığımı hemen anladı: fiziksel olanın ötesine geçmek.

Beni lavabonun üzerine oturttu, duşu açtı ve su sıcaklığını ayarladı. Tatmin edici olduğunu düşündüğünde, beni kucağına aldı ve duşa taşıdı. Tahminimce, duş yaklaşık on iki kişiye rahatlıkla sığabilirdi.

"Seni yıkayacağım," dedi, sanki hayır demem için beni kışkırtıyormuş gibi. O büyük ellerin vücuduma dokunmasını engellemem mümkün değildi.

Eline sıvı sabun sıkıp ellerini ovuşturduktan sonra kollarımı ve karnımı ovuşturmasını izledim.

Duvara yaslanıp gözlerimi kapatarak bu hissin tadını çıkardım. "Hoşuna gitti mi?" diye sordu.

"Mmm-hmm."

"Ne düşünüyorsun?"

"Seni kafamda nasıl sınıflandırdığımı yeniden düşünmem gerek. Sen sadece kontrol delisi değilsin, aynı zamanda bir hakimiyetçi de."

O durur, elleri hareketsiz kalır ve ben gözlerimi açarım. "Bu sonuca nasıl vardın?"

Seks sonrası sohbetimiz başladığından beri ilk kez gülümsüyorum. "Basit bir duşun kontrolünü bile bırakamıyorsun."

"Bana bak," diyor ve ben itaat ediyorum. "İstediğin bu mu? Kontrolü paylaşmak mı? Çünkü ben öyle olduğunu sanmıyorum."

Onun beni bu kadar iyi okuyabilmesi beni ne kadar şok ettiğini gizlemek için zorlukla yutkunuyorum.

Hayatının kurallarını belirlemeye alışkın ve şimdi ben de onun hayatının bir parçası olduğum için, onun kuralları altında yaşayacağımızı varsayıyor gibi görünüyor.

Gerçek şu ki, ben de bunu istiyorum.

Ne kadar ödün vereceğimi henüz bilmiyorum, ama dürüst olmak gerekirse, bazen benim için kararlar alan birinin olması iyi geliyor. Bir yük olmak istemiyorum, ama dayanacak bir omuz olması rahatlatıcı. Her zaman güçlü olmak yorucu.

"Sana güveniyorum" diyorum, daha kesin bir cevap vermekten kaçınıyorum.

Umarım bu sözün benim için ne kadar önemli olduğunu anlar. Umarım, yaşadığım onca şeyden sonra tekrar güvenmenin ne kadar korkutucu olduğunu anlar.

Hiçbir şey söylemiyor ama beni öpmeye başlıyor. Sonra beni duvara döndürüyor ve sırtımı yıkıyor, ellerini göğüslerim, kalçalarım ve popomun üzerinde gezdiriyor.

İnlemelerimi bastırmaya çalışıyorum ama başaramıyorum ve o bunu fark ediyor.

Saçlarımı kenara çekip kulak mememi ısıtıyor. "Sana zarar vermeyeceğim, güvenini boşa çıkarmayacağım."

Ve sonra, düşünmeme zaman vermeden, ayaklarıyla bacaklarımı ayırıp içime giriyor.

Onun derin ve şiddetli hareketleri karşısında kendimi tutmak için ellerimi duvara dayadım. Bunun yavaş bir seks olmayacağını biliyordum; vahşi bir seksti ve onu daha fazla içime almak için vücudumu kavisledim.

Boynuma doğru homurdanıyor ve kalçalarımı kavrayarak beni öne doğru eğiyor. Eli karnıma kayıyor ve zevk noktamı buluyor.

Kısa sürede boşalırım ve o da benim boşaldığımı hissedince kendini bırakır.

Elleri duş duvarındaki ellerimi kapattı ve birkaç dakika boyunca hareket etmeden, bu bağı tadını çıkardık.

Sonunda ona dönüp, "Sıra bende" diyorum. Kafası

karişık görünüyor, ama ben ne istediğimi biliyorum.

Ellerime sabun sürmek yerine, sabunu doğrudan onun kaslı vücuduna sıkıyorum, o benimkini yaptığı gibi onun cildini ovuşturup masaj yapıyorum. Her hareketimi deşifre etmeye çalışır gibi beni izlediğine değil, yaptığım işe odaklanmaya çalışıyorum.

"İnsanlara öyle bakmak kabalıktır," diye şaka yapıyorum. "Sana bakmaktan kendimi alamıyorum."

Başımı kaldırıp onun bakışlarıyla karşılaşıyorum. Başka bir erkek olsaydı, onun flört ettiğini düşünürdüm, ama Athanasios öyle biri değil. O acımasızca dürüst.

Gerginliğime rağmen gülümsüyorum. "Devam edin, Dr. Pappakouris. Dikkatinizi çeken kişi olmak hoşuma gidiyor."

Birkaç dakika duşta kalarak suyun sıcaklığının tadını çıkarıyoruz. Bir ara gözlerimi kapatıp, beni sıkıca sararken göğsüne yaslanıyorum.

Duşu kapattığını neredeyse fark etmiyorum. Beline bir havlu sardıktan sonra, beni kurulamak için geri dönüyor.

Bakılma hissi bana yabancı ama çok da korkutucu değil. Buna alışabilirim.

Beni yatak odasına taşıyor ve büyük, kabarık bir bornoz giydirir.

Yatağa oturuyorum, bacaklarım titriyor, onun havlusunu rahatça yere düşürmesini izliyorum.

Nötr bir ifade takınmaya çalışıyorum, ama onun vücudunu sadece bir izleyici olarak tam anlamıyla takdir etme fırsatını ilk kez yakaladım ve ağzımın bir daha kapanacağından şüpheliyim.

O sadece yakışıklı değil, vahşi, dizginlenmemiş sekse davet ediyor.

Bronzlaşmış, her yeri sıkı, güçlü göğüsleri ve kolları var. Ama bakışlarım beline doğru kayınca, hormonlarım çılgına dönüyor.

Kalın, kaslı uylukları mükemmel bir şekilde şekillenmiş ve aralarında, devasa ereksiyonu bir kez daha dik duruyor.

"Brooklyn, bana böyle bakmaya devam edersen, bu gece yemek yiyemeyeceğiz. Seni sorunsuzca yiyip bitirebilirim, ama tüm ihtiyaçlarını karşıladığımdan emin olmam gerek. Her birini."

Derin bir nefes alıp bakışlarımı başka yöne çeviriyorum, çünkü aksi takdirde doğrudan ona gideceğim. Athanasios haklı, şu anda bedenim kontrolü ele geçirmiş durumda, zihnim değil, yemek yemem gerekiyor.

"Kontrol delisi olduğun için tüm ihtiyaçlarımın karşılanmasını sağlamak zorunda mısın?" diye soruyorum, onun argümanına yanıt vererek.

"O da var, ama esas olarak bir dahaki sefere seni becerdiğimde zayıflıktan bayılmayacağımdan emin olmak istiyorum."

Vücudumun her santimetresini titretiren bu açıklamadan sonra, bir çift boxer şort giyer, sertleşmiş penisini içine sığdırmaya çalışır

içine sığdırmaya çalışır, yanıma gelir, alnımı öper ve gider.

Beynimdeki nöronların tekrar çalışmaya başlaması için yaklaşık beş dakika uğraşıyorum, kendi arzumun yoğunluğuna şok olmuş durumdayım.

Sonunda dünyaya geri döndüğümde, telefonumu alıp Eleanor'a bir mesaj gönderiyorum.

Burada yatıyorum. Her şey yolunda.

Bir dakikadan az bir sürede cevap veriyor.

Anne: İyi mi?

Ben: Hayır. Harika. Bebekler hala uyuyor mu?

Anne: Evet. Merak etme. Keyfine bak.

Ben: Yarın görüşürüz. Seni seviyorum.

Athanasios

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

"ELEANOR ve ben bir köpek almayı düşünüyoruz," diyor, bir yudum maden suyu içip ağzını peçeteyle silerek.

Personelim tarafından hazırlanan bol miktarda dondurulmuş yemek var, ama ona odaklanmaktan yemeklerime (kuşkonmazlı risotto) neredeyse hiç dokunmadım. Ancak, sözleri sonunda beni takıntımdan kurtarıyor.

"Koruma köpeği mi?" diye soruyorum, kaşlarımı çatarak.

Gülümsüyor. "Hayır, evcil hayvan. Aslında, satın almayacağız; bir hayvan barınağından evlat edinmeyi planlıyoruz."

"Köpekler çok uğraştırır."

Omuz silkiyor. "Çocuklar da öyle, ama yine de bebeklerimi hiçbir şeye değişmem."

"Bu farklı."

"Hayır, değil. Her şey bağlılıkla ilgili," diyor, göz teması kurmaktan kaçınarak. Bu, zihnimde bir alarmı tetikliyor.

İlişkiler konusunda çok deneyimli olmayabilirim, ama çabuk öğrenirim. Yatak odasında, duş almadan önce olanlardan sonra, samimiyet konusunda rollerimizin tersine döndüğünü fark ettim. Brooklyn vermek ve teslim olmak konusunda her şeyi anlıyor, ama ben hedefime ulaşmak için bu yolu nasıl izleyeceğimi bilmiyorum: onu karım yapmak.

Evet, çünkü seks yapmadan önce onu istiyorsam, şimdi hiç şüphem yok ki o benim gelecek planlarım için mükemmel.

"Bağlanmakla bir sorunum yok," diye kendimi savunuyorum. "Ya da canlılara bakmakla. Sayamayacağım kadar çok hayat kurtardım."

Sürpriz bir şekilde, gülümseyerek ayağa kalkar ve bana doğru gelir. Sandalyeyi geri çekmemi işaret eder ve sonra kucağıma oturur. "Onlar senin hastaların. Fazla seçeneğin yok," der ve yanağıma öper. "Hatırladığım kadarıyla, doktorlar hayat kurtarmak için yemin ederler."

"Evet, ettim. Ama demek istediğim, bir şeye bağlı olmanın ne demek olduğunu biliyorum."

"Bağlılık ya da sorumluluklar gibi şeyleri konuşmamıza gerek yok."

Onu zorlamamaya karar verdim. Belki de bir gecede bu kadar çok şey konuşmak fazla olur. "Bana köpekten biraz daha bahset."

"Safkan bir köpek istemiyoruz. Herhangi bir köpek olur. Aslında, Madison ve benim çocukken sahip olduğumuz gibi bir melez köpek tercih ederim. Eleanor onu bir barınaktan evlat edinmişti ve bir bakıma, ona açılmamıza yardımcı olan şey oydu."

"Sizin her zaman yakın olduğunuzu sanıyordum."

"Hayır. İlk başta Madison ve ben onu kabul etmedik. O bir azize gibiydi, bize sonsuz sabır gösterdi."

"Neden onu kabul etmediniz?"

"İkimiz de sözlere güvenmekte iyi değiliz. Babamız sürekli sözlerini tutmazdı, bu yüzden bize asla terk etmeyeceğini söylediğinde, yalan söylediğini düşündüğümüz için kızdık. Sonra bize köpeği getirdiğinde, yavaş yavaş gerçek bir aile olduğumuzu fark etmeye başladık, sadece kendi başlarına yaşayan iki çocuk değil."

"Babanı sevmiyorum."

Omuz silkiyor. "O uzun zaman önce öldü. Nadiren geçmişi düşünürüm."

"Ben öyle değilim. Birini sevmezsem, o kişi öldü diye bu durum değişmez."

"Hastanedeki bazı kişiler, genel olarak insanları sevmediğini söylediler."

"Bu doğru. Sadece birkaç kişiyi önemsiyorum, ama demek istediğim bu değil."

. Babanı hor görüyorum, o burada olup bunu bilemese de." "O tamamen kötü biri değildi."

"Tabii ki kötüydü, Brooklyn! Sen ve kız kardeşin neredeyse kendi başınıza büyüdünüz. Size daha kötü bir şey olmaması bir mucize."

Bir an düşünceli göründü, sonra başını salladı. "Bazen Moses'la bu kadar çabuk ilişkiye girmiş olmamın sebebinin bu olduğunu düşünüyorum," diye itiraf etti, kızarak. "İhtiyaçtan."

Onun o piç kurusu hakkında konuşmasını dinlemek, bir zamanlar ona ait olduğunu hatırlamak, içimi kötü, hoş olmayan bir hisle dolduruyor. İlk kez, yatak odasında ne demek istediğini anlıyorum; eski sevgililerim hakkında konuşmaktan hoşlanmadığını.

Kıskançlığı ve takıntılı düşünceleri kafamdan atmaya çalışarak, tartışmamız gereken asıl konuya geçmeye karar veriyorum. "Yemeğini bitirdin mi?" diye soruyorum.

"Evet. Ne oldu?" Ses tonumdaki değişikliği fark etti.

Brooklyn çok sezgiseldir.

"Bugün seni almaya geldiğimde ne dediğimi hatırlıyor musun?"

"Evet. Geçmişimle ilgili bir şey öğrendiğini söylemiştin."

"Aslında, bundan biraz daha fazlası var." Onu kollarımın arasına alıp, ana salondaki en sevdiğim koltuğa taşıyorum.

"Beni geri çekil," dedi, yüz yüze gelmemiz için bacaklarını bana dolayarak.

"Ben diplomat değilim Brooklyn ve bunu sana

"Lütfen söyle. Bu belirsizlikten daha iyi her şey olur."

"Lütfen söyle. Bu belirsizlikten daha iyi her şey olur."

Sonraki birkaç dakikayı, Jordan hakkında öğrendiğim her şeyi ona anlatarak geçiriyorum — onun Moses olarak tanıdığı adam ve onun hem suç ortağı hem de sevgilisi olan kadın.

Bitirdiğimde, Brooklyn kucağımdan inip endişeyle ileri geri yürümeye başladı. "Bu gerçek gibi gelmiyor; kurgu gibi geliyor, Athanasios."

Aynı fikirdeyim ama bu düşüncemi kendime saklıyorum, o piç ne kadar kızgın olduğumu göstermek bir işe yaramaz.

"O yakalanana kadar tehlikeye değiliz, değil mi?"

"Buraya gel, Brooklyn," diyorum, elimi uzatarak.

Birkaç saniye tereddüt ettikten sonra elimi tutar ve ben de onu kucağıma yan otururum.

"Sana bunu daha da zorlaştırmak istemiyorum, çünkü daha önce de söylediğim gibi, kelimelerle aram pek iyi değildir. Ama dürüst olmaktan başka bir seçeneğim yok. Jordan'la ilişkiye girdiğin andan itibaren, farkında olmadan tehlike altındaydın. Ama sana söz veriyorum: kimse sana bir daha zarar vermeyecek."

"Bundan daha fazlasına ihtiyacım var. Çocuklarımın ve ailenin geri kalanının güvende olmasını istiyorum."

"Bunu halledeceğim. Bir ordu tutmam gerekse bile, o kadın bir daha sana yaklaşamayacak."

Ertesi Gün

"Odin?"

"Athanasios, nasılsın?"

"İyiyim, ama seninle yüz yüze konuşmak istiyorum. Ne zaman uygun olur?"

"Brooklyn'de bir şey mi oldu? Hedefimizi hala bulamadık," diyor, Shelley Edward'ın adını anmaktan kaçınıyor, ama onun kimi kastettiğini biliyorum.

"O konuyla ilgili değil. Kişisel bir konu, ama sadece beni ilgilendiriyor."

"Tamam. Eşimle birlikte kısa bir tatil için Yunanistan'a gidiyorum. Kuzenim Christos ve eşi Zoe birkaç günlüğüne New York'ta kalıp çocuklarıma bakacaklar. Döndüğümde buluşabiliriz. Güvenlik nedeniyle ofislerimden birinde buluşmayı tercih ederim."

"Sorun değil. Adresi gönderin. Hastane programımla koordine edebilmem için sadece kesin bir tarih belirlemem gerekiyor."

Brooklyn

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Sekiz Gün Sonra

"LANET OLASI PİSLİK!" Eleanor haykırır, Madison ve ben şaşkın bakışlar atıyoruz.

Üvey annemiz tatlı bir insandır ve nadiren başkalarını yargılar, ama şu anda cinayet işlemeye hazır gibi görünüyor.

Athanasios'un evinde geçirdiğim gecenin ardından kız kardeşimi aradım ve Moses, daha doğrusu Jordan hakkında bildiğim her şeyi anlattım. Madison, Zeus'un ona bu konuyu çoktan anlattığını, ancak Athanasios'a kendisi açıklaması için fırsat vermek amacıyla bana hiçbir şey söylemediklerini söyledi.

Eleanor'u gereksiz yere endişelendirmemek için gerçeği söylemeden önce beklemeyi kararlaştırdık. Plan, çocuklarımın babasının gerçek kimliğini açıklığa kavuşturmak ve Athanasios ile Kostanidis kardeşlerin, o kadın -şimdi adının Shelley olduğunu biliyorum- yakalandıktan sonra, onun öldüğü gece ne olduğunu düşündüklerini açıklamaktı.

Ancak günler geçti ve hiçbir şey değişmedi. Hâlâ ondan hiçbir iz yoktu, bu yüzden Eleanor'a gerçeği söyleme zamanının geldiğine karar verdik.

"Umarım cehennemde yanıyordur," diye
devam ediyor. "Eminim öyledir," diye
cevaplıyor Madison.

"Kendimi çok aptal hissediyorum. Çocuklarımın babası bir canavardı." "O senin çocuklarının babası değil Brooklyn ve asla da olmayacak," diyor kardeşim. "O sadece genetik olarak katkıda bulunan bir adam. Onun karıştığı karışıklık yüzünden, Soraya ve Silas babalarını asla tanımayacaklar. Son eylemi onurlu olsa bile — seni suikastçilerden korumak için ölmek seni pis bir komploya sürükledi. Hiçbir şey bunu haklı çıkaramaz."

"Sakin ol," diye ısrar ediyorum. "Bu bebekler için iyi değil."

"Biliyorum," diyor, derin bir nefes alarak. "Onun ne kadar sorumsuz olduğunu düşünmek beni deli ediyor. O aptal senin ve ikizlerin hayatlarıyla oynadı, Brooklyn."

"Madison haklı. Sana yaklaşıp seni kız arkadaşı yaptığı anda, başına en kötüsü gelebileceği riskini aldı, özellikle de gördüğümüz gibi kendini bile koruyamayan biri olduğu için."

Yüzümü ellerimle kapattım. "Bir gün çocuklarıma, onlara nasıl bir adamı baba olarak verdiğimi nasıl anlatacağım?"

"Bunu çözmek için bolca vaktin var, canım," diyor Eleanor. "Onlar yetişkin olana kadar bekleyebilirsin. Ama zamanı geldiğinde, gerçeği seç. Genellikle acı vericidir, ama her zaman en iyi seçimdir. Her şey, bir illüzyon balonunun içinde büyümekten daha iyidir."

O günün ilerleyen saatlerinde

"Yarın anne babanın evinde akşam yemeği yememi mi istiyorsun?" Sesimdeki şoku gizlemeye çalışıyorum ama başaramıyorum.

"Evet. Genelde haftada bir kez orada yemek yerim. Seni onlarla tanıştırmak istiyorum."

İçimdeki korkak geri çekilmek, bir bahane uydurmak istiyor, ama ilişkimizi tanımlamamızda ısrar eden bendim. Şimdi küçük bir kız gibi davranamam. "Annen beni davet mi etti?"

"Tam olarak değil. Ona senden bahsetmiştim ama resmi olarak birlikte olduğumuzu söylemedim."

Bu beni biraz sakinleştirir. Eğer annesi biz çıkmaya başlamadan önce bile beni biliyorsa, bu onun hayatındaki sıradan bir kadın olmadığımı söylerken ciddi olduğu anlamına gelir.

"Neden bu kadar endişelisin?" "Belli değil mi?"

"Bana göre değil."

"Ben tam olarak hayalindeki gelin değilim. Bir annenin, özellikle de Yunan bir annenin oğlu için isteyeceği mükemmel kadından çok uzağım."

Madison bana kocasının aile kültürü hakkında birkaç Şey anlattı ve zengin Yunanlıların servetlerini birleştirmek için kendi çevrelerindeki kişilerle evlenmeyi tercih ettiklerini söyledi. Ancak benim tek hazinem, Medeia Pappakouris'in ilgisini çekmeyebilir: Silas ve Soraya.

"Sen benim istediğim kadınsın. Başkalarının ne dŐndđđ önemli değil." O içini çekiyor ve ben biraz çocukça davranmıŐım gibi hissediyorum. Küçük bir Şeyi abartıyor muyum? "Bak, eğer bu seni daha rahat hissettirecekse, iki iş ortağımı da getirebilirim. Onlar eski arkadaşlarım."

"Daha fazla insanın olması yardımcı olur diye düşünüyorum. Daha rahat hissederim." "Silas ve Soraya'yı da getirebilirsin."

Nazik bir Şekilde reddetmenin bir yolunu düşünürken vücudumda gerginlik yayılır. Çocuklarımı ne olacağını bilmediğim bir duruma asla maruz bırakmam.

"Belki başka bir zaman," diye konuyu saptırıyorum. "Ayrıca, akşam yemekleri ve çocuklar birbirine uymaz. Onlar erken yatıyorlar. ğle yemeği olmalı. Bunu ileride düŐünebiliriz."

"Haklısın. ğle yemeğinden bahsetmiŐken, önümüzdeki hafta sonu onları sahil evime götürmeyi düşünüyordum. Eleanor da elbette davetlidir."

Ve işte böylece, engellerimi tek tek yıkıyor.

Bu ilişkiye baŐladıđımızda en çok korktuğım Şey, ocuklarımla geçirdiğim zaman için benimle rekabet etmesiydi. Ama tüm haftayı birlikte geçirmemize rağmen, Athanasios beni almaya geldiğinde her zaman çocuklarıma da uğramayı ihmal etmiyor. Ayrıca, ikizlerle aylarca ayrı kaldığım için sabahları onları giydirip kreşe götürmenin benim için bir ayrıcalık olduğunu aıkladığımdan beri, tüm geceleri onun evinde geçirmem konusunda ısrarcı davranmıyor.

Bir anlaŐmaya vardık: birlikte akşam yemeği yiyoruz, seviŐiyoruz – genellikle akşam yemeğinden önce, çünkü birbirimize olan arzumuz hiç azalmadı – ve sonra, her iki gecede bir, beni eve geri götürüyor.

Tek atıŐtıđımız ve daha sonra hatalı olduğumu anladığım an, Zeus'un bana ikizleri kreşe götürmem için verdiği arabayı sürmekte ısrar ettiğim zamandı. Arkamızda bir araba ile güvenlik görevlileri takip etse de, Athanasios kararlıydı: yerine, bodyguard eğitimi almıŐ bir Şoför bizi götürecekti.

İlk gün kendimi rahatsız hissettim. Benim arabamın yanı sıra, iki güvenlik görevlisi aracı da bizi takip ediyordu. Kendimi konvoyun içindeymiş gibi hissettim. Ama sonunda buna alıştım.

"Çok sevecekler," diye cevap veriyorum sonunda. "Sanırım benim çocuklarım yarı balık olabilir." "Silas kesinlikle öyle. Öyleyse, akşam yemeği annemlerin evinde, tamam mı?"

Derin bir nefes alıyorum. "Evet."

"Gitmem gerek. Ameliyata gireceğim. Her zamanki gibi akşam sekizde seni almaya gelirim, tamam mı?"

"Evet. Gel. Bekliyor olacağım."

Athanasios

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

"Peki Brooklyn, komaya girmeden önce ne yapıyordun? Hiç çalıştın mı?"

Kız arkadaşımın ayağı yere vurmaya başlar ve içimde öfke yükselir. Onu sakinleştirmek için elimi uyluğuna koyarım, ama sanırım bu titreme akşamın başından beri neredeyse sinirsel bir tik haline gelmiştir.

"Bu bir sorgu mu, Bayan Pappakouris? Kayıt cihazı mı, not defteri mi lazım?" L.J. alaycı bir şekilde sorar.

Daha az dikkatli bir gözlemciye, onun sesi rahat, hatta şakacı gelmiş olabilir, ama ben onu hayatım boyunca tanıyorum ve onun da benim kadar sinirli olduğunu biliyorum.

Genelde kusursuz bir ev sahibi olan annem, Brooklyn'e bir an bile rahat vermiyor, onu rahatsız edici sorularla bombardımana tutuyor.

" , L.J.," Brooklyn diye cevaplar. " , bir kuafördüm, Bayan Pappakouris, ve mesleğimi seviyordum—seviyorum."

"Oh!" diye haykırır annem ve çenemin gerildiğini hissederim.

Herkesin gözü önünde, masanın üzerinde kadının elini sıkıca tutuyorum, onu buradan çıkarmaya hazırım, ama o bana bakmıyor. Bunun yerine, annemin bakışlarını soğukkanlılıkla karşılıyor.

"Kuaför olmakta yanlış bir şey yok, canım," der babam, karısının kabalığını yumuşatmaya çalışarak.

"Mesleğimden utanmıyorum, Bay Pappakouris. Athanasios benimle tanıştığında, ona ne iş yaptığımı söyledim."

"Teknik olarak, o seninle 'tanışmadı'," diye ısrar ediyor annem. "Oğlum, Kostanidis ailesinin isteğine cevap verdiği için pek bir seçeneği yoktu."

"Bunu nereden biliyorsunuz?" diye soruyorum, artık gerçekten sinirlenmiş bir şekilde.

"Ne istersem öğrenmenin bir yolunu bulurum. Mesele bu değil. Oğlumun arkadaşlarına yardım etmeyi asla reddetmeyeceğini biliyorum ve Kostanidou ailesi bizim gibi. Bu, ikinizin nasıl tanıştığını eleştirmek değildi, daha çok senin... *kız arkadaşın* hakkında daha fazla bilgi edinmek istedim, oğlum."

"Bana bak," diyorum Brooklyn'e. O zaman bile, anneme karşı gardını düşürmemekte kararlı olduğu belli olan Brooklyn'in cevap vermesi biraz zaman alıyor. "Gidebiliriz."

"Athanasios," diye seslenir annem.

"Affedersin anne, onunla konuşuyorum."

Hayatım boyunca, Medeia Pappakouris ile anlaşmazlıklarımız oldu. Açıkçası, onun sığ tavırları beni her zaman yordu. Yapmacık dramlara hiç tahammülüm yok, örneğin akşam yemeği partisi için peçetelerin rengi gibi - bu, ben büyürken onun bir zamanlar takıntılı olduğu bir konuydu.

Ancak, beni Febe ile evlendirmek konusundaki takıntısı dışında, bu geceki gibi kontrolünü hiç kaybetmemişti.

"Brooklyn," diye ısrar ettim.

"Hayır, Athanasios. Akşam yemeği bitmeden gitmemiz için hiçbir neden yok. Sonuçta, annen her şeyi organize etmek için çok uğraştı. Böylesine lezzetli bir yemeği boşa harcamak günah olur."

Gecenin geri kalanı olaysız geçer, ama ben onu yakından izlerim, gitmek istediğine dair en ufak bir işaret bile olsa onu yakalamak için. Ancak Brooklyn kararlıdır, hatta babamla sohbet eder ve L.J.'nin şakalarına güler.

William gergin ve benim gibi arkadaşlarımda da gecenin bitmesini ipte çektiklerini biliyorum.

Sonunda, tatlıdan sonra vedalaşıyoruz.

"İkizleri tanıştırmak için getir, Brooklyn," diyor babam bizi kapıya kadar geçirirken.

Kız arkadaşım ona zoraki bir gülümsemeyle karşılık verir, ama cevap vermez. Ama onu yeterince iyi tanıyorum, ne düşündüğünü tahmin edebiliyorum: *Kesinlikle olmaz*. Bu gece olanları düşünürsek, onu suçlayamam.

Dışarıda, L.J. "Sizi bilmem ama ben bir içki içmek istiyorum" diyor.

Reddetmeye hazırım — onunla yalnız kalıp annemin yol açtığı hasarı sindirmek istiyorum — ama Brooklyn beni şaşırtıyor.

"Ben isterim," diyor.

"Her zamanki yerimize gidelim mi?" diye sorar William, haftalık buluşma yerimizi kastederek.

Omuz silkiyorum. "Tabii."

Hepimiz arabalarımıza biniyoruz ve arkadaşlarım benim arabamı takip eden iki araba daha olduğunu fark ettiklerinde gözlerini bile kırpmıyorlar. Onlardan hiçbir şey saklamadım. Brooklyn'in sıkı güvenlik altında olduğunu biliyorlar. Ayrıca, benim biyolojik annemin bizim tesisimizde hastanede yattığını bilen tek kişiler de onlar.

Şoför arabayı hareket ettirir etmez ve emniyet kemerinin takılı olduğundan emin olur olmaz, onu kendime doğru çekerim. Ne kadar kızgın olduğumu kelimelerle ifade edemem ve vücudunun benimkine karşı gerginliği, bütün gece cesur bir yüz takındığını gösteriyor.

"Sana kızgın değilim. Onun böyle davranacağını bilemezdin." "Bilseydim seni bu yemeğe asla getirmezdin." Neredeyse Febe ve annemin bizim evlenmemizi istediğini ona anlatacaktım, ama sonra onun bir gecede yeterince şey yaşadığına karar verdim.

"Kaba değildi, sadece biraz kötü niyetliydi. Ama bence birçok anne aynı şekilde tepki verirdi. Sen ve ben farklı sosyal çevrelerden geliyoruz."

"Onun benim için ne istediği veya beklediği önemli değil, Brooklyn. Biz birlikteyiz ve onun söylediği veya yaptığı hiçbir şey bunu değiştirmeyecek."

Başını sallayarak yüzünü göğsüme yasladı. "Sanırım komadan daha duyarlı çıktım. Eskiden daha sert bir insandım."

Bütün gece boyunca ilk kez rahatlıyorum. "Sen sert birisin. Bütün gece yatakta bana şikayet etmeden katlanıyorsun."

"Aman Tanrım, sadece sen anne babanın evinden ayrıldıktan iki saniye sonra seks düşünebilirsin."

"Sanırım sana bağımlıyım," kulağına fısıldıyorum, "vücuduna ve tadına bağımlıyım." Elimi iç uyluklarına kaydırarak, zaten şüphelendiğim şeyi doğruluyorum — ıslanmış.

"Ahhh," diye inliyor, parmaklarımı zar zor örtülü sıcaklığına bastırırken inliyor.

"Neden onlarla dışarı çıkıyoruz? İçki istemiyorum... onların sunduğu türden. Senin tadını tercih ederim."

Elimi bacaklarının arasından çıkarır, öper ve yanağına bastırır. "Bundan sonra bol bol yapacaksın, ama ben arkadaşlarıyla konuşmak istiyorum. Onların sana yakın olduğunu söyledin. Seni iyi tanıyor olmalılar.

dünyan hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyorum, Athanasios. En azından L.J. ve William benden nefret etmiyor gibi görünüyor."

Başımı koltuğa yaslayıp gözlerimi kapatıyorum. "Annem senden nefret etmiyor, sadece biraz şımarık. Sanırım babam onu çok şımartmış."

"Akşamın çoğunda dişlerimi sıkamak zorunda kalmadığımı söylersem yalan söylemiş olurum. Ama annen bu kadar kolay vazgeçebileceğimi düşünüyorsa, geçmişimi incelemesi gerekir. Hayatımda hiçbir şey kolay olmadı. Ben pes eden biri değilim. Seni istiyorum. Aramızdaki ilişkiyi seviyorum ve bunu mahvedebilecek tek kişi var: sen."

Brooklyn

KONUŞMA

"Yani nerede olduğunu bilmiyor musun?" William, Enya olarak tanıdığım Shelley Edward'dan bahsederek soruyor.

O ismi her duyduğumda ve onun kim olduğunu ve ne yaptığını hatırladığımda, neredeyse dayanılmaz bir şeyleri kırma dürtüsü hissediyorum. O kadın, benim yerime geçtiğim için kıskançlıktan beni öldürmeye çalıştı. Sırf kininden dolayı çocuklarımın annesiz kalmasına neden olacaktı.

Ne tür bir canavar böyle bir şey yapar? "Hayır, bilmiyoruz," diye Athanasios benim yerime cevap veriyor.

"Alınma Brooklyn, ama hayatın bir aksiyon filminin konusu olabilir," diye devam ediyor William.

"Kolayca alınmam," diye cevap veriyorum. "Ama aynı fikirde değilim. Benim için daha çok bir korku filmi gibi."

"Onu yakalayacağız, Brooklyn," diyor Athanasios.

Ailesinin evinde geçirdiği felaket gibi akşam yemeğinden sonra nihayet rahatlamaya başlıyor. Tanrı beni affetsin, ama annesi Medeia Pappakouris'ten kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar nefret ediyordum. Dayanılmaz bir kadın. Önyargılı, snob, sığ. Onu tüm gece boyunca olumsuz özellikleriyle tanımlayabilirim.

Soğukkanlılığımı korumak için tüm irademi kullanmam gerekti, ama bu hiç de kolay olmadı. Hayatımda hiç bu kadar anında sevmediğim biriyle karşılaşmamıştım.

Tabii ki, benim nefret ettiğim kişiler listesinde birinci sıra için sıkı bir rekabet var, çünkü Jordan ve Shelley birinci sırayı paylaşıyorlar ve muhtemelen hep öyle kalacaklar. Yine de, uzak bir gelecekte bile Athanasios'un annesini sevmeyi hayal edemiyorum.

Kuaför olduğumu söylediğimde yüzündeki ifadeyi düşünmek bile sinirimi bozuyor.

"Kolayca alınmayan bir insan olman iyi bir şey," diyor William, "çünkü aksi takdirde, bu gece müstakbel kayınvalidenin boğazına sarılmış olabilirdin." Sözlerinde hiçbir incelik yok ve erkek arkadaşımın yüzünün karardığını görüyorum. "Annenin nesi vardı, Athanasios? Onun tercihini biliyorum..."

İkisi arasında bir bakış alışverişi olduğunu fark ettim ve L.J. sessizleşti.

"Neyi tercih ediyor?" diye soruyorum, anladığımı belli ederek.

"Hiçbir şey," diye cevaplar Athanasios'un arkadaşı. "Sadece tüm annelerin, oğulları için kimin mükemmel olduğunu bildikleri gibi çılgın bir fikri olduğunu düşünüyorum."

Sözlerini söyledikten sonra, aniden çok sıkıymış gibi yakasını düzeltmeye başlar ve zor bir anneyle uğraşanların sadece Athanasios ve ben olup olmadığını merak ederim.

"Onun telefonunu dinlemek iyi bir fikir olabilir mi?" William, Athanasios'a sorar ve benim yönüme doğru başını sallar.

Kaşlarımı çatıyorum. "Sence beni arayabilir mi?"

"Evet. Eskiden FBI için çalışmışsa, seni kolayca bulabilir."

Athanasios bana bakar ve sessizce izin ister. Kontrol ihtiyacını bildiğim için, William'ın önerisini uygulamak istediğini ama benim sınırlarımı aşmamaya çalıştığını anlayabiliyorum. Onun bu yönünü takdir ediyorum, Jordan'ın benim için her zaman kararlar almasından farklı olarak.

Kararları paylaşacak birinin olması bir şey. Birinin senin adına kararlar alabileceğini düşünmesi ise tamamen farklı bir şey.

"İnsanların konuşmalarımı dinlemesi hoşuma gitmiyor," diyorum, "ama William haklı bence. O kadın hapse girene kadar her ihtimali göz önünde bulundurmalıyız. Bunu nasıl yapacaksın? Polisten telefonlarımı dinlemesini mi isteyeceksin?"

Bu durum benim dünyamdan o kadar uzak ki, böyle şeylerin nasıl işlediğini hiç bilmiyorum.

"Merak etme. Ben hallederim," diyor Athanasios gizemli bir şekilde ve ben de ayrıntıları sormuyorum.

Yarım saat sonra William veda eder ve üçümüz ayağa kalkarız.

L.J., biz arabamıza binip güvenli bir şekilde yola çıkana kadar bekler ve sonra valeye arabasını ister. "Neden böyle yaptı?" diye sorarım, şaşkınlıkla.

"Çünkü aşırı temkinli biri. Değer verdiği herkesin güvende olduğundan emin olmak istiyor."

Daha fazla ayrıntıya girmez ve ben de başka soru sormam. Belki de Lazarus'un davranışı, Athanasios'un paylaşmaktan rahatsız olduğu bir sırdan kaynaklanıyordur.

Arabaya binerken "İkisini de sevdim" diyorum. "Üçünüz bir şekilde tamamen farklı olmayı başarırken, birbirinizi mükemmel bir şekilde tamamlıyorsunuz."

"Tıp fakültesindeki çoğu zaman birbirimizden nefret ettik. Son sınıfa kadar arkadaş olamadık."

"Neden?"

Rahatsız görünüyor, sonunda cevap veriyor: "Geçmişte bizi bir araya getiren bir olay oldu."

Konuyu kapatmak istediğini hissederek, meraklı davrandığım için kendimi garip hissediyorum. "Müdahale etmek istemedim. Sadece merak ettim, çünkü üçünüz çok farklı kişiliklere sahip olmanıza rağmen kardeş gibi davranıyorsunuz."

"O kadar da farklı değiliz. Özümüzde aynıyız." "Ne demek istiyorsun?"

"Kontrolcü, güvensiz ve çoğu insanı sevmiyoruz."

Konuşmayı sadece nezaketen sürdürdüğünü hissediyorum, bu yüzden konuyu başka bir yere çekmeye karar veriyorum. "Onları ne kadar sevdiysem de, başka bir şey hakkında konuşmayı tercih ederim."

Ses tonumdaki değişikliği fark ederek bana döndü. Tanrım, beni çok çabuk çözmeyi öğreniyor. "O zaman ne hakkında konuşmak istersin?" diye sordu, keskin bakışları benimkilere kilitlendi.

"Bugün mükemmel bir hanımefendiydim," diye başlıyorum. "Annenin provokasyonlarına karşılık vermedim." Bir şey söylemeye başlıyor, ama ben iki parmağımı dudaklarına bastırıyorum. "Hayır. Onu unut. Bana odaklan. Şu anda tüm dikkatini bana vermeni istiyorum."

Bakışları değişir, saniyeler içinde buz gibi soğukluktan erimiş ateşe dönüşür. Onun kayıtsızlığını parçalayabildiğimi bilmek hoşuma gidiyor.

"İyi bir erkek arkadaş ol ve bu kadar uslu davrandığım için beni ödüllendir."

Elini enseme koyar, saçımı hafifçe acıtacak kadar kuvvetle çeker, ama bu sertliği seviyorum. "Uslu davranmanı sevmiyorum. Onu sikerken daha fazlasını isteyen vahşi kadını seviyorum."

Gözlerimi kapatıyorum, onun dokunuşuna olan ihtiyacımdan titriyorum. Athanasios, sanki benim vücudumun uzmanıymış gibi, içimdeki her düğmeye nasıl basacağını biliyor.

"Eve varmamıza ne kadar var?" diye soruyorum. "Yirmi dakika. Acelen mi var?"

Başımı sallıyorum ama hemen bekleyemeyeceğime karar veriyorum. Sokaklar neredeyse boş ve şoförü direksiyon başında çok yetenekli.

Öne eğilip, şoförle aramızdaki mahremiyet perdesini kaldırmak için düğmeye basıyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor.

Ona tartışacak zaman tanımıyorum. Kendi emniyet kemerimi, sonra da onun kemerini çözüyorum. Limuzinde aklımdaki şeyi yapmak için bolca yer var.

Önünde diz çöküp, kalın uyluklarının üzerine ellerimi koyuyorum ve kasıklarına ulaşana kadar yavaşça yukarı doğru kaydırıyorum.

"Brooklyn."

"Seni tatmak istiyorum." Sabırsız ve açım, izin beklemiyorum. Gözlerimi onunkilere kilitleyerek kemerini çözüyorum ve zaten sertleşmiş olan penisini serbest bırakmak için pantolonunun fermuarını açıyorum.

"Siktir, sana hayır diyemem."

Gülümsüyorum. "O zaman deme." Dudaklarımı yalıyorum, onu ağzıma almayı beklerken zevk alıyorum.

"Siktir!"

Kontrolü elinde tutmayı sevdiğini biliyorum, bu yüzden zaman kaybetmiyorum. Bana öğrettiği şekilde onu okşuyorum, ama daha fazlasını istiyorum. Onu ağzımın içine tamamen sokuyorum.

Elleri saçlarıma dolanır ve çenemi kavrar, hareketlerimi yönlendirir. Umurumda değil. Onu tam istediğim yerde tutuyorum.

"Tadın inanılmaz," diyorum.

"Bana bakarak em beni. Beni alırken o güzel gözlerini benimkilere kilitliyorum."

Seks sırasında onun müstehcen konuşmalarına alışkınım, ama bu gece sesi daha kalın, daha tutkulu ve onun da benim kadar kendini kaybettiğini biliyorum.

Onu uzun, ateşli dakikalar boyunca tadını çıkararak yutuyorum. Saçımı tutan eli sıkılaşıyor ve düzensiz nefesinden yaklaştığını anlayabiliyorum.

Sonra, aniden beni yukarı çekiyor. Ne olduğunu anlayamadan, beni bir bacağı her iki tarafında olacak şekilde kucağına oturtuyor.

"Bu amcığa boşalacağım," diye homurdanıyor.

İlk kez seviştiğimiz günün ertesi günü, doğum kontrol iğnesi oldum. Bugün, iğnenin etkisini göstermesi için son gün. Hatırlamasına şaşırdım.

"Hatırladın."

"Seninle ilgili her şeye takıntılıyım." Külotumu kenara itip ıslak girişimi parmağıyla okşuyor. "Sırılsıklam olmuşsun. Yaramaz kızım."

Nefes almaya fırsat bulamadan, içime girer ve beni tamamen kucağına oturtur.

"Ahhh . . ."

"Beni böyle tahrik edip beklememi bekleyemezsin. Arzunun benim sistemimde dinamit gibi etki ettiğini hala anlamadın mı?"

Bu alay etmek değildi, ihtiyaçtı. Ama konuşmak istemiyorum, beni almasını istiyorum. "Daha sert," diye yalvarıyorum.

Beni kalçalarımından kaldırıyor, güçlü kollarıyla beni yukarı aşağı hareket ettiriyor. Kendimi tamamen savunmasız hissediyorum, ama onun sahip olduğu zevk beni tamamen tüketiyor.

"Bütün hafta boyunca bunu hayal ettim," diyor, sesi gergin, "seni tamamen benim spermimle doldurmayı."

Onun acımasız itişleri beni nefessiz bırakıyor. Her inişinde kalçalarını keskin bir şekilde kaldırarak içime daha da derin giriyor. Yoğunluk artıyor ve doruğumun bir tsunami gibi üzerime geldiğini hissediyorum.

Sürücünün duyabileceğinden endişelenerek, çığlıklarımı bastırmak için göğsünü ısıırıyorum.

Benim onu sıkıca kavradığımı hissettiğinde, hareketleri daha da daha ilkel hale geliyor, elleri pençeler gibi kıcımı kavırıyor.

"Seni dolduracağım," diye uyarıyor. "Spermimin içinden akmasını istiyorum. Söyle. İşte."

"Evet," diye nefes nefese söylüyorum. "Beni işaretle. Doldur beni."

Dudakları benimkilere çarparak birkaç kez daha sert ve derin bir şekilde itiyor. Sonunda boşaldığında, onun boşalmasının beni doldurduğunu hissediyorum ve sesini bastırmak için nazıkçe ısırırken, düşük homurtusu dudaklarımda titreşiyor.

"Bana ne yapıyorsun Brooklyn?"

"Paylaştığımız her şeyden daha fazlasını istiyorum, Athanasios. Ama korkuyorum ve bu yolu tek başıma yürümek istemiyorum. Her şeyde benim yanımda olacağına söz verersen, çekinmeyeceğim. Senden hiçbir şeyi esirgemeyeceğim."

Brooklyn

KONUŞMA

Altı Gün Sonra

"DİD KÜÇÜMSEDİ SİZİ MESLEĞİNİZİ MESLEĞİNİZİ
Madison sorar,
sinirli bir şekilde.

Normalde, kardeşim pek tatlı biri değildir, ama doğum tarihine yaklaştıkça, hormonları onu kontrolsüz hale getiriyor gibi görünüyor. "Umurumda değil. Karşılaştığım ilk kibirli kişi o değil.

Sadece bu kadar kaba olacağını beklemiyordum."

"Nasıl kaba?" Eleanor, yüzünü sertleştirerek sorar.

"Ben önyargılıyım anne, çünkü ondan gerçekten hoşlanmadım. Öte yandan, babası çok rahat görünüyordu. Hatta ikizleri de getirmemi istedi."

"Bence bu iyi bir fikir değil," diyor kız kardeşim.

"Ben de," diye cevap veriyorum. "Açıkçası, bu aklıma bile gelmemişti. Onun hatırı için nazik davranıp cadıya bir şans daha vereceğim, ama çocukları bu işe karıştırmak bambaşka bir konu."

"Anne, nazik!" Soraya, benim "bebek dili" dediğim kendine özgü dilinde bağırarak ellerini çırpıyor.

"Doğru, canım. Anne nazik."

Evimizin mutfağındayız. Madison, bebeklerin doğumuna kadar geçen haftalarda yalnız kalmasını istemeyen Zeus'un isteği üzerine bizimle kalıyor.

Öğleden sonra geç saatler ve çocuklarım kreşten çoktan döndüler. Genellikle eve geldikten sonra uyurlar, ama bugün alışılmadık bir şekilde hiperaktifler.

Sadece onların duyabildiği hayali bir müziğe dans ettiler, ellerini çırpıtlar, oyuncakları yere dağıttılar ve öpücükler dağıttılar.

"Bak, seni ne bekliyor, ha? Sanki birbirlerinin zihnini okuyabiliyorlarmış gibi, birbirleriyle uyum içindeler."

"Doğumları için çok heyecanlıyım. Uykusuz geceler umurumda bile değil, sadece bebeklerimin yüzlerini görmek istiyorum."

Onun sevincini görmekten mutlu olarak gülümsüyorum. "Sanırım bir dilim daha kek yiyeceğim anne. Çok hafif ve yumuşak. Athanasios akşam yemeği için beni saat sekize kadar almaya gelmeyecek zaten."

Ayağa kalkarken, genellikle dışarıda arabada nöbet tutan korumalardan biri mutfığa girer.

"Dr. Athanasios, genç hanımın telefonuna cevap vermesini istiyor," diyor bana.

Gözlerimi deviriyorum.

Telefonumu odamda bırakalı tam yarım saat oldu, ama Kontrol delisi bey, en ufak bir itaatsizliği bile kaldıramıyor.

Odama gidip telefonu açarım.

Telefonu açar açmaz "Her şey yolunda mı?" diye sorar.

Aşırı tepkisine sinirlenmekle, ilgisinden duygulanmak arasında kalıyorum. Sonunda tartışmanın bir anlamı olmadığına karar veriyorum. "Evet, her şey yolunda. Telefonumu odamda unutmuşum. Ailemle mutfakta atıştırmalık yiyorduk."

"İkizler eve geldi, değil mi?"

Tanrım, işte bu yüzden bu adama kızgın kalamıyorum. Dominant kişiliği deliliğin sınırında olsa da, çocuklarımin kreşten eve dönüş saatleri gibi küçük detayları hatırlıyor, bu da beni içten içe eritiyor.

"Evet, bugün çok enerjikler. Sanki pillerinin şarjı hiç bitmiyor gibi bitmemiş gibi."

Nadiren güldüğü bir gülümsemeyle, "Uyanık olmaları iyi. buna güveniyordum."

"Neden?"

"Oturma odasının kapısına git, ama telefonu kapatma."

Evin girişine doğru yürüdüm ve oraya vardığımda herkes çoktan toplanmıştı, muhtemelen Athanasios güvenlik görevlilerine aileme de oraya gitmelerini söylemelerini emretmişti.

"Ne oluyor?" diye soruyorum ona.

"Kapıyı aç, Brooklyn."

Kapı kolunu tutuyorum, dışarıda ne olursa olsun iyi bir sürpriz olacağını biliyorum çünkü sesi şaka yapmak üzere olan bir çocuğunki gibi geliyor.

Tanrım, beni bu kadar çabuk düşürme, diye sessizce dua ediyorum, ama içten içe bunun çoktan gerçekleştiğini biliyorum.

Kalbim tamamen oyuna dahil olmadıkça, ona bu şekilde teslim olacak türden biri değilim. Athanasios, ben farkına bile varmadan beni kendine hayran bıraktı ve şimdi kendimi geri dönüşü olmayan bir yolda buluyorum.

"Kapıyı açmayacak mısın?"

"Cesaretimi topluyorum."

"Saçmalama. Her sürpriz kötü değildir, Brooklyn. Bunu sana hayatımızın geri kalanında göstereceğim."

Hayatımızın geri kalanında.

Sözleri içimi zevkle titretti, ama bu duyguyu uzaklaştırdım çünkü ona güvenmek çok tehlikeliydi.

"Ne oluyor?" diye soruyor Eleanor.

"Sanırım dışarıda bir sürpriz var, ama bana ne olduğunu söylemek istemiyor."

"Hadi ama Brooklyn, korkak olma." "Kız

kardeşini dinle," diyor.

Sonunda kapıyı açtım, ama erkek arkadaşımın boynunda kırmızı bir fiyonk olan küçük bir köpek yavrusu tuttuğunu görünce şaşkına döndüm.

Geri adım atıyorum ve çocuklar köpek yavrusunu görüyorlar.

Sanki planlamışlar gibi. İkisi de aynı anda çığlık atmaya ve zıplamaya başlarlar, komadan çıktığımdan beri zayıflamış olan ben ise kontrolsüz bir şekilde ağlamaya başlarım.

Soraya ve Silas komşunun köpeğine aşıklar ve kaldırımında ona her rastladığımızda çılgına dönüyorlar.

Athanasios içeri girer, başımı kendine yaklaştırır ve dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurur. "Aşıları yapılmış ve çok uysal," der.

Ben de onaylayarak başımı sallarım, çünkü bu konuda hiç endişelenmemiştim. Onun ne kadar dikkatli olduğunu ve aşısız bir hayvanı çocukların yanına asla yaklaştırmayacağını biliyorum.

"Köpekçik," diyor Silas.

"Yavru köpek," diye ekliyor Soraya, bize yaklaşıyor.

Athanasios diz çöküp çocuklara yeni arkadaşlarını nazikçe okşamaları gerektiğini anlatır. İkizler tek kelime bile anlamamış olabilirler, ama

talimatlara çok odaklanmış görünüyorlar.

Ben ise, çok duygusal olduğum için hiçbir şey söyleyemiyor ya da yapamıyorum.

Madison bana yaklaşıp. "Ona aşıksın," diye fısıldar, sadece benim duyabileceğim şekilde.

Bunu inkar etmeye bile çalışmıyorum. "Nasıl aşık olmam?" diye fısıldayarak cevap veriyorum. "Sanki beni kazanmak için bir plan yapmış gibi, biliyorum bu çok saçma. Athanasios gibi bir adam istediği kadını elde edebilir."

"Bu da onun da aşık olduğu anlamına gelir."

"Bunu düşünmek istemiyorum, Madison. İçimde hala tam bir peri masalı isteyen bir hayalperest var. Umutlanırsam, çok incinebilirim."

"O zaman düşünme. Sadece yaşa."

Athanasios

KONUŞMA

"Hayvan barınağı müdürüne göre, o bir Alman çoban köpeğı ve Labrador melezi, her ne demekse. Annesi hamileyken sahibi vefat etmiş, bu yüzden yavruları başkasına vermişler."

"Seninle gitmediğim iyi oldu, yoksa onun tüm kardeşlerini eve getirmek isterdim."

"Çok geç. Hepsi sahiplendirilmişti. Sen köpek sahiplenmeyi düşündüğünü söylediğin günün ertesi günü gidip baktım."

Madison ve Eleanor mutfığa gittiler, muhtemelen bize biraz mahremiyet sağlamak için, ve çocuklar küçük köpeğı kovalayarak ileri geri koşuyorlar. Komik olan şey, artık düzgün yürüyor olsalar da, yine emeklemeye başladılar.

Bunu Brooklyn'e söyledim ve o, bunun dört ayaklı arkadaşlarıyla "eşit şartlarda" olmak için olduğunu düşünüyor.

"Bu çok güzel bir sürprizdi," diyor.

"Seni ağlatmak istemedim. Onu getireceğimi sana söylemeliydim."

"Endişelenme. Sadece duygusal bir an oldu. Köpeğı gördüklerinde yüzlerindeki ifade... Gözlerini kapatıyor ve kollarını boynuma doluyor. "Onları yetiştirme şansını kaybedebileceğimi bildiğim halde çocuklarımın gülümsediğini görmek benim için ne kadar önemli, bilemezsin."

Kucağıma oturuyor ve onu göğsüme çekiyorum. "Öyle bir şey olmayacak. Senin yanında büyüyecekler." Bir süre durakladıktan sonra ekliyorum, "Her çocuk annesinin yanında büyümeli."

Biraz geriye yaslanıp bana bakar. "Bunu, evlatlık olduğun için mi söylüyorsun?"

"Kısmen."

" sen her zaman biliyor Pappakouri
Pappakouri değil senin biyolojik ebeveynlerin
olmadığını biliyor muydun?"

"Evet. Sana söylediğim gibi, belli bir yaşa kadar annemle yaşadım."

"Ve mutlu olduğunu da söyledin. Sizi ayıran ne oldu? Bir annenin böyle değişebileceğini hayal edemiyorum. Kimse birdenbire çocuğunu terk etmez."

"Fikrini değiştirmede ya da beni istemedi, ama bu konuyu konuşmak istemiyorum."

Kucağımdan kalkmaya çalışıyor. "Peki. Gidip üstümü değiştireyim, sonra çıkabiliriz."

Üzgün olduğunu biliyorum, ama henüz ona biyolojik annemden bahsedemem. Birinin onu incittiğini biliyorum, ama Brooklyn'in durumunda olduğu gibi, onu inciten sefil kadının adını ve yüzünü bildiğimizden farklı olarak, annemin düşmanının kim olduğunu hala bilmiyorum. Onu o duruma düşüren kişi gölgede kalmaya devam ediyor.

"Brooklyn."

Zaten koridora doğru yürüyor ama duruyor. "Sorun değil, Athanasios. Sırlarını saklamaya hakkın var."

Beni etkileyen, söyledikleri değil, her zaman hayat dolu olan gözlerindeki ışığın kaybolmasıydı.

"Sorun yok değil. Duyguları okumakta pek iyi değilim, ama seni okumakta uzmanlaşmaya başladım."

"Tamam, evet, üzgünüm çünkü hayatımla ilgili her şeyi seninle paylaşıyorum, ama senin ailenin evinde yediğimiz o felaket akşam yemeği dışında -ki bu senin hatan değildi- ve William ve L.J. ile yediğimiz sonraki akşam yemeği dışında, senin hakkında pek bir şey bilmiyorum."

Sessizce ona bakıyorum, istediğini vermekle kendim olmaya devam etmek arasında kararsızım. Sonunda, orta yolu seçiyorum. "Aç mısın?"

"Hayır. Bu kadar erken geleceğini beklemiyordum, o yüzden ailemle pasta ve kahve içtim."

"O zaman gidip üstünü değiştir. Seni biriyle tanıştıracam."

"Nereye gidiyoruz?" diye sorar, hastaneye yaklaşırken.

"Benim dünyamı biraz görmek istediğini söylemiştin. Seni en sevdiğim hastamla tanıştıracam."

Koltuğunda dönerek bana baktı. "Beni daha çok şaşırtan şeyin, bunu benimle paylaşman mı yoksa favori bir hastan olması mı, emin değılim. Ama sanırım ikincisi."

"Neden?"

"Ben, kusura bakma ama, hastaların senin için sadece isimler ve numaralar olduğunu düşünüyordum. Hayatlarını kurtardığın ve sonra bir daha hiç düşünmediğin insanlar."

"Çoğu durumda evet, ama onları unuttuğum konusunda yanılıyorsun. Hayatını kurtardığın her hastanın adını ve yüzünü biliyorum."

"Ciddi misin?"

"Ciddiyim."

"Şimdi bu hastanın kim olduğunu ve onu sizin için bu kadar özel kılan şeyin ne olduğunu daha da merak ediyorum."

"Koma halinde."

"Oh! Benim gibi mi?"

"Hayır. Birden fazla ameliyat geçirdi, ama iyileşmesi umduğum gibi ilerlemiyor."

Şoför, hastanenin özel garajına park etti ve ben Brooklyn'i arabadan indirmek için dışarı çıktım. Sessizce yürüdük, onu buraya getirerek doğru kararı verip vermediğimi düşünürken zihnim hızla çalışıyordu.

"Ne zamandır bu durumda?" diye sorar, kata vardığımızda. "Bir yıldır benimle birlikte, ama tıbbi geçmişine bakılırsa, en az en az beş yıldır böyle."

"Ona ne oldu?"

"Henüz emin değılim, ama öğreneceğim."

Bana bakar, yüzünde cevaplayamadığım sessiz sorularla dolu.

Kat resepsiyonistiyle konuştuktan sonra —ki o bana hayalet görmüş gibi bakıyor, çünkü vardiyam bittikten sonra neredeyse hiç hastaneye dönmem— Brooklyn'i beni doğuran kadın olan Kassia'nın odasına götürüyorum.

"Girelim mi?" diye soruyorum

kapıda. "Gerginim," diyor.

"Neden?"

"Biliyorum, bu aptalca çünkü beni sevmese bile bunu bilemeyeceğim, ama bu kişi senin için özel. Hayatında başka bir kadının

beni sevmemesini istemiyorum." Şaka gibi söylüyor, ama artık üvey annemin davranışlarının onu incittiğinden eminim.

"Seni sevmesi gereken tek kişi benim." Bana dönüyor. "Peki sen seviyor musun?"

"Bunu hala bilmiyor musun?"

"Sözler konusunda pek iyi değilsin, Dr. Athanasios," diyor ve ben kaşlarımı çatıyorum, ona sadece onunla vakit geçirmek istemediğimi yeterince gösteremedim mi diye merak ediyorum.

"Ben..."

Beni keser. "Sorun değil. Hislerimizi kesin olarak bilmek için henüz çok erken," der, ama gözleri benimkilerden kaçır. "Şimdi beni arkadaşınla tanıştır."

Brooklyn

KONUŞMA

Koma halinden uyandığımda bulunduğum odaya çok benzeyen odaya giriyorum ve Athanasios'un söylediğine göre yıllardır süren uykusunda yatan gri saçlı kadını görünce kalbim sıkışıyor.

Onun belirli bir hastayla özel bir bağı olduğunu öğrenince şaşırdım. Athanasios, dünyadan kopuk gibi görünüyor ve nadiren duygularını gösteriyor. Ama bu kadın hakkında konuşurken, yüzü daha önce hiç görmediğim bir şekilde sertleşti. Kadının durumu onu bir şekilde etkiliyor ve bu durum tek başına ilgimi çekti.

"Bunun nedenini gerçekten bilmiyor musunuz?" diye yatağa yaklaşırken yumuşak bir sesle soruyorum, ama birkaç saniye sonra pişman oluyorum. "Hayır, durun. Şimdi söylemeyin."

"Kesin olarak söyleyemem, ama yaraları göz önüne alındığında, güçlü şüphelerim var.

Neden şimdi söylemememi istedin?"

"Çünkü belki komadayken benim duyabildiğim gibi o da bizi duyabilir ve onun üzülmesini istemiyorum."

"olasılıklar olasılığı duyma duyma olasılığı çok zayıf," diyor dedi daha fazla ayrıntıya girmeden.

Elimin arkasını onun elinin üzerinde gezdiriyorum. Derisi o kadar ince ki, neredeyse parşömen kağıdı gibi. "Kaç yaşında?"

"Altmış," diye tereddüt etmeden cevaplar. "Daha yaşlı görünüyor."

"Onun hayatının kolay olduğunu sanmıyorum."

"Tamam. Daha önce de söylediğim gibi, onun üzücü şeylerden bahsettiğimizi duymasını istemiyorum. Bir şey deneyebilir miyim?"

"Ne?"

"Taran var mı?"

Bana bakar, ne yapmaya çalıştığımı anlamak için birkaç saniye düşünür. Sonra, tek kelime etmeden odadan çıkar ve iki dakikadan az bir süre sonra geri döner. "Tek kullanımlık bir tarak. Hastaların refakatçileri için temel ihtiyaç kitlerimiz var."

Tarakı ambalajından çıkarıyorum. "Otur. Bu artık sadece kızlara özel bir konuşma. Onun bir adı var mı?"

Yine tereddüt eder. "Var, ama kimseye söyleyemezsin. Ailene bile."

Şaşkınlıktan ağzım açık kalır, ama başımı sallarım.

"Adı Kassia." Başka bir şey söylemeden geri çekilir ve köşedeki bir sandalyeye oturur. Gözlerinin sürekli üzerimde olduğunu hissedebiliyorum.

"Merhaba Kassia, benim adım Brooklyn Foster..."

Onunla "konuşmaya" başlıyorum, onun gibi benim de uyuduğumu açıklıyorum, beni duyabilmesi için sessizce dua ediyorum.

Ona başıma gelenleri ve Athanasios'un beni nasıl geri getirdiğini yaklaşık on dakika anlattıktan sonra, sonunda buraya gelme amacımı gerçekleştirmek için cesaretimi topluyorum.

"Umarım sakıncası yoktur, Kassia, ama ben kuaförüm. İşe döndüğümde bir planım var. Huzurevlerini ve senin gibi hastaları ziyaret edip, özellikle kadınlara makyaj yapmak istiyorum. Erkekler, iyi bir saç stilinin ruh halimizi nasıl tamamen değiştirebileceğini anlamazlar."

Birkaç dakika sonra, yaptığım işe memnuniyetle bakıyorum.

Saçları uzun, siyahdan çok beyaz, ama taradıktan sonra, ilk düşündüğümünden biraz daha genç görüldüğünü fark ettim.

Athanasios'a bakıyorum, o da beni o kadar ciddi bir şekilde izliyor ki kafam karışıyor.

Sandalyeye doğru yürüdüm ve ona tarağı uzattım. Tarağı almak için hiçbir hareket yapmadı.

"Ne oldu?" diye soruyorum.

"Onun gibi hastaları ziyaret etmek istediğini söylemiştin. Bazen buraya gelir misin? Belki de her şeyi yanlış yapıyorum. Bu yüzden onu geri getiremiyorum."

Kalbim sıkışır.

Athanasios, güvensiz mi?

Cevap vermek yerine, ona elimi uzattım. "Odadan çıkalım. Dedğim gibi, bizi duyma ihtimali az da olsa var."

Ayağa kalkar, ama çıkmadan önce tüm makineleri kontrol eder. Sonra beni dışarıya kadar takip eder.

"Buraya gelmemi istediğinden emin misin? Bunun bir anlamı olup olmadığını, etkili olup olmadığını bile bilmiyorum."

"Her şeyi denemek istiyorum." "Neden?"

"Çünkü başarısız oluyorum."

Ona sarılırım. "Başarısız değilsin. Sen işinde en iyisin. Belki de henüz uyanmaya hazır değildir. Onu ziyarete geleceğim. Resepsiyona haber ver ya da bana bir rozet ver. Bu işlerin nasıl yürüdüğünü bilmiyorum. Aslında, kimseye onun adını söyleyemeyeceğimi söylemiştin."

"Hayır, söyleyemezsin. Geldiğinde, Bayan Rosalia Brown'ı görmeye geldiğini söylemelisin."

"Rosalia mı? Onun için kullandığın isim bu mu? Gerçek isminden çok farklı. Kassia. Bu arada, Kassia isminin kökeni nedir? Daha önce hiç duymadım."

Alnımı öptü. "Yunanca," dedi basitçe.

Yaklaşık yarım saat sonra, Athanasios'un ofisinde oturmuş onu bekliyorum.

Tesadüfen, çıkarken bir hemşire bizi durdurup acil bir durum olduğunu söyledi. Ameliyatı yeni tamamlanmış bir yenidoğan kalp krizi geçirmişti. Onun hızlı kararlar alabilen soğukkanlı ve verimli bir cerrah haline dönüşmesini hayranlıkla izledim.

Benden onu beklememi istedi ve çok uzun sürerse, şoförün beni eve götürebilmesi için birini gönderip haber vereceğini söyledi.

Onun "bölgesinde" tek başıma kaldığım süreyi, ofisini dikkatlice incelemek için kullandım. Çıkmaya başladığımızdan beri buraya bir kez gelmişim ve, şey, diyelim ki masa iyi bir şekilde kullanılmıştı.

O koltuğuna oturup beni bacaklarım açık bir şekilde masaya bastırarak en sevdiği yemekmişim gibi yediğini hatırlayınca içimden bir ürperti geçti.

Erotik anılarımda o kadar kaybolmuşum ki, kapı açıldığında irkildim.

Sırtım girişe dönüktü, bu yüzden otomatik olarak ayağa kalktım, Athanasios ya da bana ne yapmam gerektiğini söylemek için gönderilmiş bir hemşire olduğunu düşündüm. Bir kadın olduğunu görünce şaşırdım. Görünüşüne bakılırsa o da bir doktor gibi görünüyordu.

Saçları omuz uzunluğunda kesilmiş, ince ve uzun boylu, otuz yaşın üzerinde olduğunu tahmin ediyorum.

"Merhaba," diye selam veriyorum.

"Athanasios burada değil." "Biliyorum.

Konuşmak istediğim kişi sensin."

Ona bakıyorum, beni başka biriyle karıştırdığına eminim. "Ben hasta değilim. Ben..."

Beni baştan aşağı süzer. "Kim olduğunu biliyorum Brooklyn: hayatımı mahveden kadın. Erkek arkadaşımı çalan gaspçı."

"Ne?"

"Ben Dr. Febe Georgiou."

"Anlamıyorum," diyorum, sakın kalmaya çalışarak ama içimde bir öfke yükseldiğini hissederek.

Bu kadın bana gaspçı dedi!

Onun kız arkadaşı mıydı?

"Anlayacaksın. Benim ailem ve Athanasios'un ailesi birbirlerini hayatları boyunca tanıyorlar."

"Ve?" diye soruyorum, nezaketi bir kenara bırakarak.

"Evlenmemiz gerekiyordu. Planımız buydu."

Gülmek istiyorum. Kıskanç bir kadını gördüğümde tanırım ve bu kadın acılarını saklamaya bile çalışmıyor.

"Gerçekten mi? O bunu biliyor mu?" diye alaycı bir şekilde soruyorum, çünkü erkek arkadaşımı tanıdığım kadarıyla, oturup olayların gelişmesini bekleyen bir tip değildir. Eğer onun iddia ettiği gibi birbirlerini hayatları boyunca tanıyorlarsa ve Athanasios onunla evlenmek istiyorsa, şimdiye kadar bir adım atmış olmalıydı.

"Küstahlık etme. Tabii ki biliyordu. Ama erkekler bağlanmadan önce eğlenmek isterler."

Gülümsemem genişliyor.

Evet, bu kadın gerçekten hayal dünyasında yaşıyor.

Brooklyn

KONUŞMA

"Bak, kim olduğunu bilmiyorum. Ve şu ana kadar yaptığımız bu küçük 'sohbet'e bakılırsa, öğrenmek de istemiyorum. Erkek arkadaşımın ofisinde onu bekliyorum ve onu tanıdığım kadarıyla, bana bu saçmalıkları söylediğini duyunca hiç hoşuna gitmeyecek."

"Saçmalık mı? Burada aptal gibi davranan tek kişi sensin. Neden sana kur yaptığını biliyor musun?"

"Şu anda kafamda milyonlarca farklı cevap dolaşıyor, ama özel hayatımı paylaşan biri değilim," diyorum ve ona göz kırparak, onun bana yaptığı gibi onu kızdırmak niyetindeyim. "Ayrıca, 'kur yapmak' kelimesi en az yarım asırdır kullanılmıyor. O bana kur yapmıyor. Birbirimize olan ilgimiz karşılıklı ve birbirimizi tanımaya karar verdik."

"Ama bu kelime mükemmel. O, çıkar evliliği için sana kur yapıyor. Onun William ve L.J. ile bu ofiste konuşmasını duydum."

Bu çılgın kadının söylediklerine inanmamam gerektiğini biliyorum, ama sorun şu ki, onun gibi bir adamın istediği her kadını elde edebilecekken neden benimle olduğunu da anlamıyorum. Ve böylece, eski dostum güvensizlik kalbime sızmaya başlıyor.

Yine de, bu aptalın bunu görmesine izin vermeyeceğim. "Çıkar evliliği mi? Athanasios mu? Sanmıyorum. Ayrıca, çok aceleci davranıyorsun tatlım. Daha yeni çıkmaya başladık."

"Onun gibi bir adamın plan yapmadan bir şey yapacağını düşünüyorsan, sandığımdan daha aptalsın demektir. Athanasios Yunanlı ve bir aile istiyor. Çocuk sahibi olamıyor, bu yüzden beni seninle değiştirdi."

"Ne?"

"Kısır olduğu için mantık evliliği yapmaya karar verdi. Senin iki güzel bebeğin var. Mükemmel bir seçim."

Bir adım öne çıkıyorum. "Çocuklarımı senin çılgın kıskançlığına karıştıрма, yoksa yemin ederim pişman olursun."

Bana alaycı bir gülümseme atıyor. "Onları bu işe ben karıştırmadım, senin erkek arkadaşın dediğin adam karıştırdı. Onun tarafından zaten ihanete uğramış bir kadından bir tavsiye al. Kendini kandırma Brooklyn. Athanasios'un kalbinin olması gereken yerde bir buz bloğu var. Sen iyi bir kıza benziyorsun. Sonunda seni incitecek. Eminim hayallerindeki erkek gibi davranıyordur, ama istediğini elde edene kadar böyle davranır. Ondan sonra, sen ve çocukların onun rafındaki ödüller olacaksınız. Güçlü doktorun bir başka zaferi."

O, son repliğini söyleyen bir aktris gibi kapıyı çarpıp dramatik bir şekilde çıkar.

Aptal değilim. Tabii ki kıskançlıktan boğulduğunu görebiliyorum. Üstelik, onun anlattıkları pek mantıklı gelmiyor... Tabii onun kısır olduğu söylentisi doğruysa başka.

Kanımın donduğunu hissediyorum ve içimdeki korkak doğrudan eve koşmak istiyor. Ama beni yalanlarla zehirlemeye çalışan ilk aptal yüzünden geri adım atmayacağım. Bu yüzden kalbim sıkışmış olsa da onu beklemeye karar veriyorum.

"Brooklyn?" Adımı seslendiğini duyuyorum, ama henüz gözlerimi açmıyorum, çünkü neden hala onun ofisinde olduğumu hatırlamak birkaç saniye sürüyor.

Ne kadar zaman geçti bilmiyorum, ama kanepede uyuyakalmış olmalıyım.

"Hey," diye ısrar ediyor.

Sonunda gözlerimi açtım, ama ona bakmadım. Yavaşça oturdum ve ayaklarımı yere koydum. "Bebekle ilgili her şey yolunda mı?"

"Evet, durumunu stabilize ettik. Yorgunsun. Beklenenden daha uzun süreceğini sana haber vermem gerekirdi, ama geri döndüğümde burada olmanı istedim

dönüşümde burada olmanı istedim."

Ayağa kalkıp sırtımı düzeltiyorum. "Neden?"

"Ne demek neden?" diye sorar, yaklaşarak. "Geceyi senin içinde geçirmek istiyorum."

İki adım geri çekildim. "Hepsi bu mu?"

Biraz aptalca hissediyorum çünkü sanki bir açıklama bekliyordum gibi geliyor, bu yüzden biraz haysiyetimi kurtarmak için - ve hayatı boyunca onu kovalayan başka bir muhtaç kadın gibi görünmemek için - önsöz yapmadan doğrudan konuya girmeye karar veriyorum.

"Bekle. Benim bilmek istediğim bu değil. Sana bir şey sormam gerek."

"Neler oluyor Brooklyn?"

"Uygun bir evlilik mi planlıyorsun? Ya da daha doğrusu, *benimle* uygun bir evlilik mi planlıyorsun?"

Tanıştığımızdan beri ilk kez, bana hemen cevap vermiyor. Athanasios hiçbir konuda tereddüt eden bir adam değildir ve sessizliği bana o kadının söylediklerinin doğru olduğunu gösteriyor.

Boğazım düğümlenirken, mesafe yaratmak için daha da geri çekiliyorum.

Uyandığım andan itibaren onun tarafından nasıl büyülediğimi ve o zamandan beri paylaştığımız her şeyi düşünüyorum. Kendimi tekrar kullanılmasına izin verdiğim için bu kadar aptal olduğuma inanamıyorum.

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü eski kız arkadaşın beni uyarmaya geldi."

"Eski kız arkadaşım mı?"

"Evet, Febe. Benimle olmak için terk ettiğin doktor."

"Neden bahsediyorsun? Febe ve ben hiç birlikte olmadık!"

"O zaman bana onun söylediği her şeyin yalan olduğunu söyleyebilir misin? Cevap ver bana, Athanasios: benimle mantık evliliği yapmayı mı planlıyordun?"

Bu kez geri adım atma sırası ondaydı. "Seninle tanışmadan önce bile mantık evliliği planlıyordum... Seni bulduğumda, planlarıma tam uyuyordun."

"Planlarına *uydum* mu?" diye tekrar ediyorum, dehşet içinde, gözlerimden yaşlar süzülürken.

"Brooklyn, işler senin düşündüğün gibi olmadı." "Ne düşündüğümü bilmiyorsun."

"Açıklamama izin verir misin?"

"İhtiyacım olan tek açıklamayı zaten yaptın: Beni olduğum için değil, amaçlarına 'hizmet ettiğim' için istedin. Bir daha bana yaklaşma. Seni görmek istemiyorum. Aslında, senin varlığını unutmak istiyorum."

Athanasios

KONUŞMA

"Sadece arkanı dönüp uzaklaşamazsın, Brooklyn. Ben işleri yarım bırakmam. Sana yalan söyleyen bir piçe evlendiğini biliyorum, ama ben o değilim, lanet olsun!"

Kapı zaten açıktı, ama şok olmuş bir şekilde arkasını döndü. "Bana yalan söyledin."

"Hayır, sana planlarımdan bahsetmedim. Bu tamamen farklı bir şey."

"Belki senin dünyanda öyle, Athanasios, ama benim dünyamda, ihmalkarlık ve yalan aynı şeydir."

"Bu bir eksiklik değildi. Gelecek hakkında hiç konuşmadık bile."

"*Senin* geleceğin, değil mi? Febe bana çocuk sahibi olamadığını ve bu yüzden beni seçtiğini söyledi, çünkü benim zaten ikizlerim var."

"Ne?"

"Hile yaptın! Onlara bir köpek bile verdin!"

Onu ilk kez görüyormuş gibi ona bakıyorum.

Kibirli, bencil bir piç olduğumu biliyorum. Bencilim ve lanet olası dünyanın çoğuna derin bir nefret besliyorum, ama Brooklyn'in beni çocukları yüzünden ona yaklaşacak kadar vicdansız biri olarak görmesi içimde acı bir sinir bozucu duygu uyandırıyor.

Şu anda beni çılgına çeviren, sefil Febe'nin benim çocuk sahibi olamadığımı söylediği yalan bile değil. Onunla sonra ilgileneceğim.

Mesele Brooklyn. Biz.

Evet, onunla ilişkiye bir çıkar evliliği planlayarak başladım, ama son birkaç gündür aramızda olanların bununla hiçbir ilgisi yok artık.

"Bana bak, Brooklyn." Başını kaldırıyor, gözlerinde yaşlar var, ama ben kendimi etkilemeye izin vermiyorum. "Mantık evliliği istedim çünkü bir aile kurmak dışında herhangi bir nedenle evlenmek isteyecek kadar biriyle ilişki kuracağımı hiç düşünmemiştim. Ama senin çocuklarını asla kullanmazdım. Seni asla kullanmazdım."

Bana bakıyor, belki ciddi olup olmadığını anlamaya çalışıyor, ama bu konuşma bitti.

"Güvenlik görevlilerine seni eve götürmelerini söyleyeceğim. Konuşacağız, ama bugün değil. Şimdi değil. İkimiz de dengesiziz ve benim önce halletmem gereken işler var. Ama sakın, aramızın bittiğini düşünme."

"Artık konuşmamıza gerek olduğunu sanmıyorum."

"Bir ilişki sadece senin düşündüğün şeyden ibaret değildir. Biz bir çiftiz." Başka bir şey söylemeden ofisinden çıkar.

İçimdeki her şey onu takip etmemi haykırıyor, ama şu anda ikimizin de zamana ihtiyacı olduğunu biliyorum.

Ayrıca, çok kızgınım. Brooklyn'den çok daha acil olarak benden haber bekleyen biri var.

Kapı kapanır kapanmaz hemen telefonumu alıyorum ve annem sadece iki kez çaldıktan sonra açıyor.

"Athanasios, ne sürpriz!"

"Bir daha hayatıma bu şekilde karışma."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Senin manipülasyonun Febe'nin işine mal olacak, anne. Bu gezegende benim geleceğimi belirleyecek tek bir kişi bile yok. Senin en sevdiğin kadın, benim evlenmek istediğim kadın değil."

"O senin için mükemmel."

"Şunu kafana sok: Febe dünyadaki son kadın olsa bile onunla evlenmem. Türümüzün hayatta kalması onunla yatmama bağlı olsaydı, insanlık sona ererdi. Ne dediğimi anlıyor musun anne? Ben Brooklyn Foster'ı istiyorum. Hiçbir şey bunu değiştirmeyecek. Onunla evleneceğim. Onunla çocuklarım olacak ve son nefesimi onun yanında vereceğim."

"O bizden farklı."

"Evet, öyle. O çok daha iyi. Karışmayı bırak, yoksa yemin ederim seni hayatımdan çıkarırım."

Telefonu kapatıyorum, bir şeyleri kırmak istiyorum ama ondan önce yapmam gereken bir görevim var.

Ancak, elimi kapı koluna koyduğum anda kapı açılır ve ortaklarım içeri girer.

"Ne oluyor?" William hemen bana bakarak sorar.

"Febe kovuldu. Kişisel ve mesleki meseleleri karıştırıyor olsam da umurumda değil; o kadın bir daha buraya adımını atamayacak."

"Hey, sorun yok," der L.J., savunmacı bir hareketle ellerini kaldırarak. "Ama ne olduğunu bilmek istiyorum."

Brooklyn ile olan kavgayı ve tüm bu karışıklığın annem ve onun koruması tarafından ayarlandığını nasıl öğrendiğimi hızlıca anlatırım.

"Kahretsin! Medeia bu sefer gerçekten çok ileri gitti dostum." "Ben halledeceğim."

"Neyle ilgileneceksin? Brooklyn'le olan durumla mı?" diye sorar William. "Kızgın olduğunu biliyorum, ama onun bakış açısından da bakman lazım. Gözlerimizin içine bak ve bize dürüstçe söyle, kız arkadaşınla yaşadığın onca şeye rağmen, bu mantık evliliği hiç gündemde olmadı mı?"

"Öyle başladı. Artık değil. Ben onu istiyorum. Vazgeçmeyeceğim. Brooklyn benim ve ona bunu göstereceğim."

"Belki de stratejini değiştirmelisin," diyor L.J. "Ne demek istiyorsun?"

"O incindi, Athanasios. O piç Jordan onu incitti. Brooklyn sözlere inanmaz, eylemlere inanır."

William bir telefon görüşmesi yapmak için kenara çekilirken Lazarus devam eder, "Bence ona biraz zaman tanımalısın. En azından birkaç gün."

"Bu benim tarzım değil."

"Onun gibi bir kadın söz konusu olduğunda senin bir 'tarzın' yok. Onunla olan ilişkini, geçmişteki hangi ilişkinle karşılaştırabilirsin ki?"

Cevap vermiyorum, ama çenemdeki gerginlik her şeyi anlatıyor.

"Febe geliyor," diyor William, telefonunu kapatarak.

"Onu şimdi kovuyor muyuz?" diye sorar L.J.

"Evet," diyor William, "ama avukatlarımızdan birini de aradım. İşten çıkarılmasını şahitlik etmesi için onu buraya çağırdım."

Febe Georgiou yaklaşık yarım saattir koridorda bekliyor. Her şeyin düzgün bir şekilde halledildiğinden emin olmak için avukatla görüşüyoruz.

"Ona tazminat ödemek zorunda kalırsak umurumda değil. Artık burada olmasını istemiyorum," diyorum.

"İşten çıkarılması için haklı bir neden yok. Sözleşmesi iki yıl daha devam ettiği için muhtemelen önemli bir miktar tazminat ödemek zorunda kalacaksınız," diye açıklıyor avukat.

"Umurumda değil. O gidiyor."

"Anlıyorum, Dr. Pappakouris, ama o geldiğinde işten çıkarılma işlemini benim halletmeme izin verin. Kişisel meseleleri bu işe karıştırmamamız daha iyi olur."

Kabul ederek başımı sallıyorum. Tek istediğim, onun yüzünü bir daha görmek zorunda kalmamak. William onu çağırmak için ayağa kalkıyor ve yaklaşık on dakika sonra her şey bitiyor.

Febe itiraz etmedi, hatta neden kovulduğunu bile sormadı. Soğukkanlılığını korudu, bu da beni daha da sinirlendirdi.

Ancak herkes vedalaşırken, o bir ricada bulunur: "Athanasios, seninle özel olarak konuşabilir miyim?"

Avukat gitmiş, sadece ben ve iki ortağım kalmışız. Artık bizim çalışanımız olmadığına göre, bundan sonra olacaklar kişisel meseleler kapsamına giriyor.

"Athanasios ile konuşmak istiyorsan, bizim önümüzde konuşacaksın," diye uyarıyor L.J. "Sana güvenmiyoruz, Febe. Hiçbir şey yapma şansın olmayacak."

Normalde onların korumasını reddederdim, ama Brooklyn'le yüzleştğinde gösterdiği çaresiz davranışını düşününce, bir şeyler çevirdiğinden şüphem yok.

"Konuşacak başka bir şeyimiz yok, Bayan Georgiou," diyorum.

"Bana böyle davranamazsınız," diye itiraz ediyor, ilk kez soğukkanlılığını kaybediyor ve ortaklarımı unutmuş gibi görünüyor. "Hayatımız boyunca arkadaş olduk. Çok daha fazlası olabilirdik."

Öfkem bir volkan gibi patlar. "Biz sadece *tanıdık*tık, Febe. Aramızda daha fazlası olmayacağını her zaman açıkça belirttim, ama sen benim seni hiç istemediğimi, *asla* istemeyeceğimi kabul etmedin... Bu da sana işine mal oldu."

"Sana benim senin için mükemmel olduğumu gösterebilseydim, buna değer olurdu."

"Brooklyn benim için mükemmel. O, hayatımda sonsuza kadar kalacak kadın. Profesyonel ilişkimiz bitti, Febe, ama ne yazık ki, ailelerimizin dostluğu nedeniyle hâlâ etrafımda olacaksın. O yüzden şunu aklına yaz: Bir daha kadınıma yaklaşırsan, yemin ederim pişman olursun. Bu bir tehdit değil, bir söz."

Brooklyn

KONUŞMA

Ertesi Gün

"UYGUNLUK EVLİLİĞİ Mİ?" Eleanor, Madison'a ve bana hastanede olanları anlattıktan sonra bunu tekrarlar.

Tamam gibi görünmeye çalışarak başımı salladım. Bütün gece uyuyamadım.

Eve geldikten birkaç saat sonra Athanasios bana kısa bir mesaj gönderdi: *Onu kovdum.*

Doktoru kastettiğini biliyorum.

İçimdeki gururlu kadın, onun artık benim sorunum olmadığı için bunun önemli olmadığını yemin etmek istiyordu, ama öfkemin doruk noktasında bile bunun bir yalan olduğunu biliyordum.

Hayatımın çoğunda yaptığımın aksine, dün olanların acısını kilitleyip anahtarı atamıyorum. Bu çok gerçek ve hala incinmiş olsam da, onun haklı olduğunu biliyorum: Henüz bitmedi.

Mesaja cevap vermedim. Söylemek istediğim hiçbir şey yoktu.

"Athanasios'un uygun bir eş istediğini ve beni seçtiğini söyledi." Doktorun çocuk sahibi olamayacağını söylediği kısmı atlıyorum.

Bu çok kişisel bir konu, paylaşmak için uygun değil.

"Bu mantıklı değil Brooklyn," diyor Madison. "Yani, alınma ama o cadının söylediği doğruysa, geçmişin ve şu anki durumun göz önüne alındığında, oldukça karmaşık bir seçim olursun. Kötü niyetli olmak istemiyorum ama o, senden çok daha az 'yükü' olan istediği herhangi bir kadını seçebilirdi."

"O, mantık evliliği istediğini itiraf etti."

"Ve?" diye sorar kardeşim.

"Beni ve çocuklarımı asla bu amaçla kullanmayacağına dair söz verdi."

"Buna inanmamak için bir nedenin var mı, Brooklyn? Bak, incindiğini anlıyorum. Zeus'la tanışmadan önce evleneceği genç kız yüzünden neredeyse her şeyi bitiriyordum, ama ayrılığımızdan öğrendiğim bir şey varsa, o da konuşmadan partnerine sırtını dönmenin adil olmadığıdır. En azından onu dinlemek borcundasın, kardeşim."

"Madison haklı, tatlım. Ona aşık oldun. Seni, Athanasios'a baktığın gibi eski partnerine baktığını hiç görmedim. En azından oturup onunla konuş."

"İkinizin de haklı olduğunu biliyorum, ama düşünmek için zamana ihtiyacım var. Komadan onun kollarında uyandım. Kafam karışık ve korkuyorum."

"Ona söyle, Brooklyn. Sen hiç korkak olmadın. O cadı yüzünden ilişkinizi bitirme. Kendin de onun açıkça kıskandığını söyledin," diye tavsiye eder Madison.

"Ve o da onu kovdu," diye ekliyorum.

"O zaman tüm bunları göz önünde bulundur, Brooklyn. Düşün, acele etme, ama ikinizin arasında gelişen şeyi vazgeçme."

"Anneeeee, bebeğim..." diyor Soraya ve bana bebeğini kucağıma vermem için uzatıyor.

Saniyeler sonra Silas, Popcorn adını verdiğimiz köpek yavrusu peşinde koşarak içeri girer. Küçük kızım, kardeşinin yanına koşarken kahkahalarla gülmeye başlar.

"Torunumu" kucağımda tutarken, çocuklarımın Athanasios'un hediyesiyle oynarken yüzlerindeki mutluluğu izliyor ve Eleanor ile Madison'ın söylediklerini düşünüyorum.

Çocukça mı davranıyorum? Dürüst olmak gerekirse, onunla konuşmak istediğimi itiraf ediyorum, ama diğer yandan, tüm şüphelerimi giderecek düzgünce paketlenmiş bir cevabı kabul etme arzusun gücü beni korkutuyor.

Hayatımı neredeyse kaybetmeme neden olacak kötü bir seçim yaptım. Şimdi de kalbimi kaybetme riskiyle karşı karşıyayım.

Telefonumu alıp, bana bir cevap verebilecek bir kahinmiş gibi ona bakıyorum, ama işlerin böyle yürümediğini biliyorum. Kimse benim adıma karar veremez.

Kişiler listemi kaydırıp aramayı yapıyorum, yarısı cevap vermemesini umarak, yarısı da sesini duymak için çaresizce.

"Brooklyn."

Kalbim acı içinde sıkışıyor. "Bizden vazgeçmiyorum, ama düşünmek için birkaç güne ihtiyacım var."

"Bu ne anlama geliyor? Bir hafta içinde şu anda emin olamadığın neyi çözebilirsin ki?"

"Mesele ne hissettiğim değil, seçimlerim."

"Benden uzak durmak istemezsin. Aramızda mesafe olmasını istemiyorum. İkimiz de aynı şeyi istiyoruz."

Katılmak yerine - çünkü ben yalancı değilim ve onun haklı olduğunu inkar edemem - konuyu beni rahatsız eden bir şeye çeviriyorum. "Eğer o senin kız arkadaşın değilse, o kadın beni nasıl tanıyor, Athanasios?"

Onun iç çekişini duyuyorum ve konuşmadan önce bile sinirlendiğini anlıyorum. "Muhtemelen annemden."

"Korkunç bir izlenim bırakmış olmalıyım."

"Hayır, annem sadece benim için en iyisinin ne olduğunu bildiğini düşünüyor. Ama onunla bu konuyu konuştum bile."

"Neden ben?"

"Ne?"

"Neden en başından beri beni uygun bir eş olarak seçtin?" "Tek aday sendin."

"Neden ben?" diye tekrar ediyorum.

"Aradığım özelliklere uyduğunu düşündüğüm için olduğunu sanıyordum." "Peki şimdi?"

"Yaşadığımız onca şeyden sonra hala soruyorsan, bunun sebebi ne cevap verirsem vereyim bana inanmayacağın için, Brooklyn. Kelimelerle aram pek iyi değildir, ama şunu söyleyeyim: Aramızda olanların hiçbirinin, uygun bir eş aramamla ilgisi yoktu. Birlikte olduğumuz süre boyunca yüzde yüz kendim oldum."

Birkaç saniye boyunca ikimiz de sessiz kalırız, sadece birbirimizin nefesini dinleriz. Söylemek istediğim çok şey var, ama henüz söyleyemem, bu yüzden ona şu anda verebileceğim tek şeyi veririm.

"Bu iş bitmedi."

Brooklyn

KONU 47

Günler Sonra

"BROOKLYN?"

"Alo? Kimsiniz?" Komodinin üzerindeki saate bakıyorum ve saatin sabahın beş buçuğu olduğunu görünce kaşlarımı çatıyorum.

İkizler sayesinde tekrar erken uyanmaya alıştım, ama Silas ve Soraya'nın kreşe gitmek için hazırlanmaya başlamasına hala kırk beş dakika var.

"Oh, sesimi şimdiden unuttun mu?"

Kanımın donduğunu hissediyorum, ama sakın kalmaya çalışıyorum. "Enya?" Aman Tanrım, gerçekten beni aramaya cesaret etti!

Athanasios'un ailesinin evinde yediğimiz akşam yemeğinden hemen sonra tartışmamızdan iki gün sonra, bana Zeus'un kuzeninin gönderdiğini söyleyerek yeni bir telefon verdi. Sorgusuz sualsiz kabul ettim, ama o kadının yaptıklarından sonra bana cesaretle ulaşabileceğine hiç inanmadım.

Athanasios'un bana verdiği talimatları hatırlamaya çalışıyorum: *Onu mümkün olduğunca uzun süre telefonda tut.*

Ancak bunu söylemek yapmaktan daha kolay, çünkü benim öldürülmemi emreden kişiyle konuşuyorum.

"Evet, benim," diye cevapladı sonunda.

"Bu numarayı nasıl buldun? Telefonumu değiştirdim."

"Rehberde buldum."

Yalan söylüyor. Önceki telefon Madison'ın adına kayıtlıydı, çünkü Zeus onu benim için aldığı anda ben hala hastanedeydim. Bu telefon ise Athanasios'un adına kayıtlı.

"İyi misin?" diye soruyorum, normal konuşmaya çalışarak.

"Hayır, nasıl iyi olabilirim? Moses'a olanları duyduğumda yıkıldım. O, hayatta kalan birkaç akrabamdan biriydi."

"Sen de yetim misin?"

Onun yüzünden ölen adam hakkında bu kadar yalanlar söylediğini dinlerken boğazıma bir şey geliyor.

"Evet. Ama seni aramamın sebebi kendim hakkında konuşmak değildi; senin ve bebekler hakkında konuşmak istedim. Keşke her şey olduğunda ülkede olsaydım. Sen komadayken çocuklarına seve seve bakardım."

Komada olduğumu sana hiç söylemedim. Eğer ülkede değilsen, bunu nereden biliyorsun?

Mide bulantım şiddetlenir ve neredeyse yataktan atlarım. Yatak odasından çıkıp çocuklarımın odasına doğru yürümeye başlarım. "Yurt dışında mısınız?"

"Evet. İş için seyahat etmek zorunda kaldım, ama şimdi seni ve bebekleri görmek için sabırsızlanıyorum. Onlarla hiç tanışma fırsatım olmadı."

Ve bu konuda söyleyecek bir şeyim varsa, asla tanışamayacaksın.

"Kuzenin" ölümünden ne kadar pişman olduğunu ve benim hiç anlamadığım başka şeyleri anlatmaya devam ediyor. Çocuklarımın odasının kapısını açarken kalbim göğsümden çıkacak gibi atıyor. Hala uyuduklarını kontrol ettikten sonra, oturma odasına gidip alarımın kurulduğundan emin oluyorum. Ayrıca perdelerin arkasından bakıyorum ve korumaların yerlerinde olduklarını gördüğümde nihayet nefes alabiliyorum.

Koridorda Eleanor'a rastladım ve ona bir şey söylememesi için dudaklarımın önüne "şşş" hareketi yaptım.

"Seninle Moses'ın kavga ettiğinizi duyduğuma üzüldüm, Enya. Tam olarak ne oldu?"

"Sana kavga ettiğimizi mi söyledi?"

"Aslında Moses ayrıntılara girmedi. Sen onun hayattaki tek akrabası olduğun için, seninle iletişimi kaybetmek istemiyorum. En azından çocuklarımın yakınlarında bir teyzeleri olur." *Bebeklerime bir mil bile yaklaşırsan, seni öldürürüm, seni canavar!*

"O zaman Amerika'ya döndüğümde görüşebilir miyiz?"

"Evet, buluşabiliriz. Sadece kendimi organize etmem lazım, çünkü iki küçük çocuğum olduğu için işler biraz karmaşık olabilir." Derin bir nefes alıp, söyleyeceğim şey için cesaret topluyorum. "Moses'ı öldüren adamların duruşmasına yetişecek misin? Onların cezalandırıldığını görmek isteyeceğini düşünüyorum."

"Henüz emin değilim, ama bundan sonra seninle iletişim halinde olacağım. Kapatmam gerek." Telefonu kapattığı anda, koridorda yere yığıldım kalp krizi geçireceğimden korkacak kadar şiddetli titriyorum.

"Brooklyn, Tanrı aşkına, ne oldu?"

"Zeus'u çağır anne. Şu anda telefonda konuşamam. Ona buradan gitmemiz gerektiğini söyle. Az önce benimle telefonda konuşan kadın, o adamlara evimize girme emrini veren kişi: Enya, ya da daha doğrusu Shelley Edward."

"O yakalanana kadar çocuklar kreşe dönmeyecek," diyor Zeus.

Kostanidis ailesinin tüm üyeleri kayınbiraderimin evinde toplanmış durumda. Zeus, telefon görüşmesini duyar duymaz bize çantalarımızı toplamamızı söyledi ve yarım düzine güvenlik görevlisi daha bize katılarak bizi buraya getirdi.

Normalde, çocuklarımla ilgili kararlar alan herkese kızardım, çünkü onlar hala bana yeniden alışmaya çalışıyorlar ve başka birini evin reisi olarak görmelerini istemiyorum. Ama şu anda, Silas ve Soraya'nın güvenliğini sağlamak için hayatımın geri kalanında tek ayak üstünde zıplamam gerektiğini söyleselerdi, tereddüt etmezdim.

"Sence o zaten Amerika Birleşik Devletleri'nde mi?" diye soruyorum.

"Öyle düşünüyorum. Hatta, kimliğini zaten bildiğimizi bile şüpheleniyor olabilir. Telefon görüşmesi bir test ya da uyarı bile olabilir, dolaylı olarak sana yakın olduğunu söylemenin bir yolu. Her halükarda, Athanasios'un telefonunu Odin'inkiyle değiştirmesi akıllıcaydı. Böylece, görüşmenin dinlendiğini biliyoruz. Kuzenimi arayacağım."

Bebekler Eleanor'la birlikte yukarıda, bu yüzden güçlüymüş gibi davranmam gerekmiyor. Başım dönüyor, midem bulanıyor ve bayılmamak için başımı dizlerimin arasına koyuyorum.

"Brooklyn, iyi misin?" diye soruyor Madison, sesi endişeyle dolu.

"Bilmiyorum. Başım dönüyor."

"Athanasios'u arayacağım," diyor kardeşim. "Hayır," diye itiraz ediyorum.

"Zaten yaptım," diyor Hades. "Ameliyatta. Ona mümkün olduğunca çabuk buraya gelmesini söyledim."

"Buna gerek yok..." diye başlıyorum, ama Zeus sözümü kesiyor:

"Olanları bilmeye hakkı var, Brooklyn. Onun yerinde olsam, bilgilendirilmezsem çıldırırdım."

Tekrar tartışacak kadar güçsüz hissediyorum.

"Biriniz onu yatak odasına götürebilir mi? Onun vakasıyla ilgilenen nöroloğu arayacağım. Nüksetmiş olabilir," diyor Madison.

"Ben iyiyim."

"Bana bırak." Ares yanıma gelir ve söylediklerimi görmezden gelerek beni kollarının arasına alır.

"Hasta değilim. Sadece çok korkuyorum."

"Tartışmayın Brooklyn. Hala anlamadınız mı? Hiçbir şey değişmeyecek. Sonunda yine de size bakacağız."

Uyuyakalıyorum ve kabuslar arasında uyanıyorum, o kadının sesini duyuyorum, komadayken çocuklarıma bakacağını söylüyor. Bununla birlikte, bir film gibi tekrar tekrar oynayan, Moses'ın ölümünün görüntüsünü görüyorum.

Doktorun beni muayene etmek için geldiğini biliyorum. Onun tansiyonumu ölçtüğünü, bana birkaç soru sorduğunu ve sonra rahatlamam için bir hap verdiğini hayal meyal hatırlıyorum.

Sonunda tamamen uyandığımda, akşam olmuştu ve birinin yatakta oturup beni izlediğini fark edince irkildim.

Otmaya çalışıyorum, ama aniden lamba odayı aydınlatıyor.

"Şşş... Benim. Seni uyandırmak istemedim."

Athanasios'a odaklanabilene kadar birkaç kez gözlerimi kırpyorum.

"Geldin."

"Evet, geldim. Kimsenin sana ya da ikizlere zarar vermesine izin vermeyeceğimi söylemiştim. Bu sözümü tutmadan ölürüm."

Athanasios

KONUŞMA

"ODIN NE DEDİ?" diye soruyorum, Zeus'un kütüphanesinde bir ileri bir geri yürüyerek. Yerimde duramıyorum. Kanım damarlarımdan deli gibi akıyor. Brooklyn'in telefonunu dinlememiz önerildiğinde, Shelley'nin onunla iletişime geçmeye çalışmasının ihtimalinin çok düşük olduğunu düşünmüştüm. Ama şimdi bunu yaptığına göre, öfke beni tamamen tüketiyor. Onu öldürmeye çalıştı ve hala tatmin olmadı. Yine onun peşine düştü. Ancak bu sefer sorunu benimle.

"Tahmin ettiğimiz gibi, Shelley Edward çoktan ülkeye geri dönmüş, bu da Brooklyn'e yalan söylediği anlamına geliyor."

Kadınım — evet, ne kadar üzgün olursa olsun, kesin olan bir şey var: Brooklyn benim — Madison, Eleanor ve çocuklarla yan odada.

Silas ve Soraya neler olduğunu anlamasalar da, bir şeylerin ters gittiğini hissediyor gibiydiler. Onları nihayet sakinleştiren şey, Madison'ın Popcorn'u da yanlarında götürme fikriydi.

Silas beni gördüğünde bacaklarıma yapıştı ve bu beni çok etkiledi. Onlardan uzak geçirdiğim birkaç gün boyunca onları çok özledim.

Ve tabii ki onu da.

Zeus beni aradığında ameliyatın ortasındaydım ve olanları ancak iki saat sonra öğrendim. Elimden geldiğince çabuk geldim, ama yine de kadınıma karşı görevimi yerine getiremediğimi hissettim.

Kavga etmemiz önemli değil. Brooklyn benim önceliğim.

William, Zeus'un Brooklyn'e atadığım nöroloğu onu kontrol etmesi için çağırdığını söylediğinde, suçluluk duygusu beni daha da sert vurdu.

Komadan kalıcı bir etkisi olmadığına ve tümörün tamamen çıkarıldığına emin olsam da, bana birden fazla şekilde ihtiyacı vardı

ama ben onun yanında değildim.

"Saklandığı yeri bulabildi mi?" diye sordu Hades.

"Sence? Odin'den bahsediyoruz. Shelley New York'ta."

"Lanet olsun!" diye bağıyorum. "Ülkeyi hiç terk etti mi?"

"Odin evet diyor. Meksika veya Kanada'da olabilir ve karadan sınırı geçmiş olabilir. Unutma, o eski bir FBI ajanı. Radara yakalanmamayı iyi bilir."

"Brooklyn'in peşine düşme riskini alır mı sence?" diye sorar Ares.

"Evet, hiç şüphem yok," diye cevap veriyorum. "Brooklyn yaşayan bir tanık ve duruşmada ifade verecek. Jordan'ın 'kuzeni' hakkında konuşacak ve fiziksel tanımını yapacak. Unutma, Shelley'nin endişesi sadece Jordan'ın ölümüyle bağlantılı olmak değil, aynı zamanda FBI ve Çin mafyasının da onu aradığı gerçeği."

"Bilmiyorum, ama bence Shelley'nin Brooklyn ile sorunu duruşma ile ilgili değil. O intikam almak istiyor," diyor Dionysus. "Onun çarpık zihninde, Jordan'ın ölümünden Madison'ın kız kardeşini sorumlu tutuyor olabilir. Sonuçta, onu kurtarmak için ateş hattına girmişti."

"İşte bu yüzden oturup polisi bekleyemeyiz, hatta daha fazla özel dedektif tutamayız diyorum," diyor Zeus.

"Peki alternatif ne?" diye soruyorum. "Odin ve Beau," diye yanıtlıyor Zeus. "Beau kim?"

Kostanidis kardeşler birbirlerine bakiştılar ve sonunda Hades cevap verdi: "Onu bilmen gerekmediğine inan bana, Athanasios."

"Dediğim gibi," diye devam eder Zeus, itiraz etmeme fırsat vermeden, "ikisinin ortak bir operasyonu gerekebilir. Biri onu bulacak, diğeri onu yakalayacak. Onlar yapamazsa, kimse yapamaz."

"Hiçbir riski göze alamam," diye uyarıyorum. "Onu korumak için bir ordu kurmam gerekse bile umurumda değil. Onu kaybetmeyeceğim."

Brooklyn ve ikizlerin yanına gitmek için ayağa kalkarım. Günün kaosundan sonra herkesin dinlenmeye ihtiyacı var, ama benim için bu imkansız. Hayatımı ve benim için önemli olan insanları kontrol altında tutmaya ihtiyaç duyan benim gibi biri için, o boktan eski ajanın nerede olduğunu bilmemek bir kabus gibi.

"Athanasios, henüz gitme. Seninle konuşmam lazım," Zeus odadan çıkmadan önce diyor.

"Ne var?"

"Öncelikle, söyleyeceğim şeyin bir düşmandan gelmediğini bilmeni istiyorum. Sana karşı hiçbir şeyim yok."

"Söyle gitsin. Gizemli konuşmalardan hoşlanmam Zeus." Ne söyleyeceğini zaten tahmin ediyorum ve burada durmamın tek nedeni, Brooklyn'i korumaya çalıştığını bildiğim için ona saygı duyduğumdan.

"İkinizin kavga ettiğini biliyorum ve onun acı çektiğini de biliyorum."

Onun acı çekmesinin sebebi olduğumu bilmek beni çok kötü hissettiriyor ama hiçbir şey söylemiyorum. Son birkaç gündür ona ihtiyacı olan alanı vermek için uzak durdum ama bugün onu tekrar gördükten sonra, artık uzak durmaya devam edemeyeceğimi biliyorum.

"Uzun vadede kalmak niyetinde değilsen, onun ve ikizlerin hayatında sürekli bir varlık haline gelme."

Çenemin gerildiğini hissediyorum ve kendime sessizce hatırlatmam gerekiyor ki, onun yerinde olsam ben de aynısını yapardım. Zeus sadece ailesini korumaya çalışıyor. "Eğer düşündüğün buysa, Brooklyn'le oyun oynamıyorum."

"O zaman ne yapıyorsun?"

"Senin evine saygı duyuyorum, Kostanidis, ve bu yüzden sana sırtımı dönüp kendi kendine konuşmana izin vermedim. Ama sana bir açıklama borçlu değilim."

"Bu seninle ilgili değil. Bu, baldızımı korumakla ilgili." "Bu tamamen benimle ilgili. Brooklyn benim."

"Ne için? Niyetin ne? O zaten yeterince kötü şeyler yaşadı."

"İyi geceler, Zeus." "Siktir, bu kişisel bir mesele değil!"

Öfkemi bastırsam da, onun tarafını anlamaktan kendimi alamıyorum. "Onunla oyun oynamıyorum. Kalbim yok, ya da varsa da hasarlı, ama ben pislik değilim. Bir telefonla seks yapabilirim. Brooklyn çok daha fazlası oldu. Bunu bir daha söylemeyeceğim. Hiç kimseye kendimi açıklamadım ve şimdi de açıklamayacağım, ama istemediğin bir tavsiye istiyorsan, işte burada: onu kurban gibi davranmayı bırak. O kurban değil. Aksine, o tanıdığım en güçlü kadın."

Diğer odaya doğru bir adım atmadan, tüm düşüncelerimi meşgul eden kadınla karşı karşıya geldim.

"Athanasios, orada ne oldu? Neden hep birlikteydiniz?" diye sordu. diyor.

Bugün erken saatlerde uyandığından beri benden nispeten uzak duruyor. Sanırım ilk başta bana bu kadar sıcak davranmasının sebebi beni gördüğüne şaşırmasıydı.

Silas ve Soraya ellerini tutuyorlar, ama küçük çocuk beni görünce ellerini bırakıp yine bacaklarıma yapışıyor.

"Kucağa alınmak istiyor," diyor. "Onu kucağına almak zorunda değilsin. Onları yatırırken sana iyi geceler demek istedim. Geldiğin için teşekkür ederim... şey..."

Sesindeki resmiyetten nefret ediyorum. Aramızdaki her türlü resmiyetten.

Çömeliş çocuğu kucağıma alıyorum, o da kollarını boynuma doluyor. "Seninle birlikte çocukların odasına çıkacağım. Sonra seninle konuşmak istediğim bir şey var."

Kavga etmeden önce, onu benimle kalması için her aldığımda, önce çocukları yatırmasına yardım ederdim. Her birini küçük yataklarına yatırdıktan sonra, kapının yanında durup ona hikaye okumasını izlerdim. Ancak bu anda bunun ne kadar özlediğimi fark ediyorum.

Gözlerimi kapatıp sesini dinliyorum. Brooklyn bu kadar yakinken kendimi kontrol etmek zor. Vücudumun her hücresi onun bana ait olduğunu haykırıyor.

Kitabın yarısına bile gelmeden, çocuklar çoktan uykuya dalmışlardır.

Ayağa kalkar ve bana doğru yürür. "Bazen birinin 'kapalı' düşmesine basmış gibi birdenbire uykuya dalıyorlar."

Daha önceki resmi tavır gibi, bu rahat tavrını da sevmiyorum. Rahat tavır istemiyorum, tutkulu kadını geri istiyorum. Kulağına dudaklarımın hafifçe değmesiyle titremeye başlayan kadını.

Tek kelime etmeden parmaklarımızı birbirine doluyorum, aramızdaki mesafenin olduğu günleri cehenneme gönderiyorum.

Koridora vardığımızda onu durduruyorum. "Güvende olduğundan emin olacağım."

"Bizi korumak için bodyguardlar göndererek zaten yeterince şey yaptın. Gerisini Zeus halleder."

"Hayır." Saçının bir tutamını kulağının arkasına koyarak bu tartışmanın bittiğini işaret ettim. "Sana atadığım doktorla konuştum. Her şeyin yolunda olduğunu söyledi."

"Evet, daha iyiyim. Endişelenme. Sanırım Shelley'nin beni aramasını beklemediğim için şok oldum. Telefonda komadayken bebeklerime bakamadığı için pişman olduğunu söylediğinde paniğe kapıldım."

Bu karşılıklı işkenceden bıktığım için onu kollarıma alıyorum. "Bu olmayacak Brooklyn. O sana ya da çocuklara asla yaklaşamayacak. Onu bir an önce tutuklatmak için çalışıyoruz."

"Mahkum gibi yaşamayacağım, Athanasios. Korkuyorum, ama onun bizi böyle korkutmasına izin vermeyeceğim. O sefil kadın hayatımla oynayabileceğini düşündüğü için çocuklarımı kafese kapatmayacağım."

"Sadece güvenlik protokollerine uy."

"Uyacağım. Söz veriyorum. Merak etme."

"Yarın benimle akşam yemeği ye."

"Sanmıyorum..."

"Konuşmamızın zamanı geldi, Brooklyn. Ertelemek hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Seni takip edeceğim. Senden vazgeçmeyeceğim."

Deliriyor olabilirim, ama sanki gülümsemeyi saklıyor gibi geldi bana.

"Seni arabana kadar geçireyim," diyor, bana cevap vermekten kaçınıyor.

"Hayır, yolumu biliyorum. Biraz dinlen. Çok uzun süre ayaktaydın Yarın saat sekizde seni alırım."

Alnını öpüp gitmeye hazırlanıyorum, ama beni geri çekip boynuma sarılıyor.

Parmak uçlarına yükselir, dudakları çeneme değiyor.

"Ne istiyorsun, Brooklyn?" diye soruyorum, nerede olduğumuzu tamamen unutmuşum. "Bana karışık sinyaller gönderiyorsun. Yemin ederim ki öfkemi kontrol etmeye çalışıyorum, ama ben çelikten yapılmadım."

"Öp beni."

Sırtını duvara dayayana kadar onu yürütüyorum. Bir elimle belini, diğer elimle boynunu kavrayarak dudaklarımızı birbirine yaklaştırıyorum, ona hızlı bir öpücük vermek niyetindeyim. Ama yumuşak, sıcak dudaklarını dudaklarımın üzerinde hissettiğim ve onun sessiz zevk seslerini duyduğum anda, tüm planlarım suya düşüyor.

Basit bir veda olması gereken şey, amansız bir talebe dönüşür. Dakikalar sonra, nihayet ayrıldığımızda, yanakları kızarmış ve dudakları şişmiştir.

Alnımızı birbirine yaklaştırarak kendimi kontrol etmeye çalışıyorum. "Yarın," diyorum ve o bana bakıyor. Ama bana cevap veremedi Eleanor koridorda belirliyor.

"Çocuklar, Madison doğum sancıları başladı. Hastaneye gitmeliyiz."

Brooklyn

KONU 49

YAKLAŞIK BİR BUÇUK SAAT SONRA, güzel yeğenlerim Dimitra ve Angeliki, Dünya gezegeni denen bu çılgın sahneye ilk kez çıkıyorlar.

Athanasios, Zeus, Eleanor, Hades, Ares ve Madison'la benden önce hastaneye geldi, ben ise Dionysus'un yanında kaldım, ta ki oğlunun dadısı Cecily gelip üç çocuğa bakmaya başlayana kadar.

O küçük ordunun üstesinden gelemeyeceğinden endişeleniyordum, ama Zeus'un kardeşi Cecily'nin çok yetenekli olduğunu söyleyerek bana hastaneye gönül rahatlığıyla gelebileceğimi garanti etti.

İkisi arasında bir bakış alışverişi olduğunu fark ettim ve neredeyse eminim ki, aralarında işveren-çalışan ilişkisinden daha fazlası var.

Onun, neredeyse doğumundan beri oğlunu tek başına büyüten bir dul olduğunu biliyorum. Madison, Joseph'in eskiden çok sessiz olduğunu, ama Harper Cecily dadısı olduktan sonra küçük çocuğun gözle görülür şekilde değiştiğini söyledi.

"Tebrikler anne," diyerek kız kardeşimin alnını öptüm. "Mutluluktan patlıyorum Brooklyn. Hayallerimin erkeğiyle evlendiğimde her şeye sahip olduğumu sanıyordum düşlerimin erkeğiyle evlendiğimde her şeye sahip olduğumu sanıyordum, ama onlar" — Eleanor'un ve gururlu babalarının kollarındaki bebekleri işaret ediyor — "benim havam, kalbimin dışında kalan kalbim."

"Nasıl hissettiğini çok iyi anlıyorum ve senin adına ne kadar mutlu olduğumu kelimelerle ifade edemem."

"Eminim anlıyorsundur, ama şimdi eve gidip dinlenmeni rica etmeliyim. Yorgun görünüyorsun. Bugün duygusal bir rollercoaster gibiydi."

"Seninle kalmak istiyorum."

"Endişelenme Brooklyn. Ben buradayım," diyor annemiz. "Madison haklı. Git yat. İyi gidiyorsun, ama henüz yüzde yüz değilsin. Dinlen."

Yirmi dakika daha kalıp sonra onların tavsiyesine uymaya karar veriyorum.

Hastane koridoruna çıkıp nereye gideceğimi düşünürken, gözlerim birini arıyor: İradem dışında kalbimi hızla attıran adamı.

Geldiğimde Athanasios'u görmedim. Zeus, acil bir durum için çağrıldığını söyledi.

Madison'ın evinde yarın akşam yemeği için beni alacağını söyledi ve hala korkuyorum ama artık kaçmıyorum. Onu çok özlüyorum ve ilk başta beni mantık evliliği için bir aday olarak gördüğünü, ama sonra her şeyin değiştiğini söylediğine artık inanıyorum.

Neden yalan söylesin ki? Kız kardeşimin de belirttiği gibi, benden çok daha az karmaşık birini seçebilirdi, bu da benimle kalmakta ısrar etmesinin, beni gerçekten istediği için olduğunu gösteriyor.

Ancak şimdi aklıma bir düşünce geliyor: Febe'ye göre kısır olduğunu biliyorsa, neden doğum kontrol iğnesi yaptırmamda ısrar etti?

Hayır, bu hikaye hiç mantıklı değil. Artık oturup her şeyi açıklığa kavuşturmamızın zamanı geldi.

"Brooklyn."

Onun sesinin tınısı tüm vücudumu titretir. Samimi ve sahiplenici bir ses tonu vardır ve artık arzularımı saklamak istemiyorum.

Dikkatlice ona dönerek, kalbim göğsümde neredeyse acı verecek kadar hızlı atıyor. "Artık bununla mücadele etmek istemiyorum. Yaralanmaktan çok korkuyorum, ama senden uzak durmak kalbimi kırıyor."

O anda yanağımdan bir damla gözyaşı süzülmesinden nefret ediyorum, kendimi bu kadar savunmasız hissetmekten de nefret ediyorum. Ama hiçbir şey, aşık olduğum adamın parmaklarımın arasından kayıp gitmesi hissi, o boşluk hissiyle kıyaslanamaz.

Yaklaşıyor, yüzü ciddi. "Benimle gel."

Koridordaki herkesin görmesi için ellerimizi birbirine kenetledi. Yürürken, tüm gözlerin üzerimizde olduğunu hissedebiliyordum, ama çok endişeliydim, umursamıyordum.

Beni özel asansöre götürüyor, doğrudan ofisine giden asansör olduğunu biliyorum. Ya da daha doğrusu, onun ve ortaklarının özel ofislerine erişim sağlayan küçük bir koridora.

Asansör hareket ederken mesafesini koruyor. Sanki yalnızmış gibi, dümdüz önüne bakıyor. Çenesini sıkıp gevşetmesi, benim kadar gergin olduğunun tek göstergesi.

Asansör onun katına ulaştığında, tekrar elimi tutuyor ve beni ofisine götürüyor. Kapıyı kapatıyor ve beni kapıya yaslıyor.

Bir adım öne çıkıyor, beni kaslı vücudu ve ahşap çerçeve arasında sıkıştırıyor, bir elini yüzümün iki yanına koyuyor. "Seni evime kilitlemek ve bir daha çıkmamanı istiyorum. Bana hissettirdiklerini nasıl idare edeceğimi bilmiyorum. Buna ne ad vereceğimi bile bilmiyorum, ama bunun 'rahatlık' olmadığına eminim. İp üzerinde duruyorum Brooklyn, eğer gitmemi istiyorsan, şimdi söyleme zamanı."

Yutkunuyorum. "Gitmeni söylemezsem ne olur?"

"O zaman seni burada, bu kapıya yaslayıp sikerim. Adımı haykırarak boşalmanı sağlarım."

"Sana durmanı söylemeyeceğim."

Sözlerim ile onun bir sonraki hareketi arasında, bir saniyenin bile bir kısmı geçmez.

O ileri atılır ve beni kollarına alır. Bacaklarım onun beline dolanır.

Athanasios beni öper, yalar ve emer. Onun çılgınlığı ve kontrolsüzlüğü, kelimelerin asla yapamadığı bir şeyi içimde uyandırır.

Tek eliyle pantolonunu açar ve külotumu kenara iter. Bir sonraki nefesimi bile alamadan, tamamen içime girer.

Hareket etmiyor, beni derinlemesine dolduruyor, onu hissetmemi sağlıyor, ona ait olduğumu gösteriyor. Uzun bir inilti kaçıyor ve bunun benim mi, onun mu, yoksa ikimizin mi olduğunu anlayamıyorum.

Şefkat için ne zaman ne de ihtiyaç var. İhtiyacımız olan şey, zihnimiz tam olarak farkına varmadan önce bedenlerimizin keşfettiği bu değerli bağ.

Sonunda hareket ediyor ve ikimiz de titriyoruz, tutku bir tsunami gibi patlıyor.

Bu eylemde bir sertlik var. Ham, aç seks. Çaresizliğimiz, bu ayrılık günlerinde hissettiğimiz özlemi ortaya çıkarıyor.

"Çocuk sahibi olabilirim," diyor, içime sertçe girerken. "Ve senin karnında onları taşımak istiyorum. Bir sürü. Büyük bir aile. Bizim dünyamız."

Gözlerim yaşlarla doluyor.

Bu sözleri istememeliyim, ama istiyorum. Her birini.

"Seni seviyorum. Sevmemeye çalıştım, ama seni seviyorum, Athanasios.
Sana her şeyimi veriyorum. Kalbimi ve güvenimi."

"Sana deli oluyorum, Brooklyn. Seni asla incitmeyeceğim."

Athanasios

ELLİ. BÖLÜM

Bir Ay Sonra

"Anladığım kadarıyla, biyolojik annen hakkında bilgi istiyorsun. Nerede olduğunu öğrenmek istiyorsun, öyle mi?"

Lykaios Systems genel merkezindeyiz. Toplantımız bir aydan fazla ertelenmek zorunda kaldı, ama sonunda gerçekleşiyor.

Yüzümü iki elimle ovuşturduktan sonra ona tekrar baktım. Teknik olarak bir yabancı olan birine geçmişimden bahsetmenin bu kadar zor olacağını hiç düşünmemiştim.

L.J. veya William'a bile ayrıntıları anlatmadım, ama Odin'in tüm gerçeği ortaya çıkarmasını istiyorsam, ona güvenmek zorundayım.

"Nerede olduğunu biliyorum. Onu yaklaşık bir yıl önce buldum. Komadaydı. Hâlâ da öyle. Doktorlar ne olduğunu söyleyemediler, sadece dövülmüş ve sokağın ortasında baygın halde bırakılmış olduğunu söylediler."

"Siktir!"

"Onu sahte bir isimle hastaneye yatırdım, ama konuyu anlayabilmeniz için baştan başlayayım. Hep sadece annem ve ben vardık. Nedenini anlamıyordum, ama sürekli kaçıyorduk. Çocukken bile onun çok korktuğu belliydi."

"Kimden kaçıyordunuz?"

"Bilmiyorum. Bana her zaman, bir yerde çok uzun süre kalamayacağımızı, çünkü bizi bulup beni ondan alacaklarını söylerdi. Ta ki bir gün, bu gerçekten olana kadar."

"Ne oldu?"

“Tam olarak bilmiyorum. Annem gece yarısı beni uyandırdı ve kaçmamı, olabildiğince hızlı uzaklaşmamı söyledi, çünkü bana zarar vereceklerdi. Çok korktum ve dediklerini yaptım. Çıplak ayakla, sadece şort giymiş olarak. Annemden şüphe etmek için hiçbir nedenim yoktu. Bana her zaman iyi davranmıştı, bu yüzden dediklerini yaptım.”

"Ama sen evlatlık alındın, değil mi? Peki, seni büyüten ailine nasıl kavuştun?"

“Koşarken bir araba çarptı. Hastanede uyandım. Yetkililer bana sorular sordu ama annem beni yakaladıklarında hiçbir şey söylememem gerektiğini söylemişti, bu yüzden sadece adımlı söyledim. Birkaç gün sonra, beni geçici olarak evlat edinmek istediklerini söyleyen bir çift geldi: annem ve babam, Medeia ve Dardanos Pappakouris. Daha sonra evlat edinme kalıcı hale geldi.”

"Ama önce biyolojik anneni aramadılar mı?"

“Evet, polis aylarca aradı ama onu bulamadılar. Onunla yeniden bir araya gelme takıntısıyla büyüdüm ama dediğim gibi, onu ancak bir yıl önce bulabildim.”

“Sürekli taşındığını söyledin. Okula gitmedin mi?”

“Hayır. Annem Kassia bana her şeyi evde öğretti: okumayı, yazmayı, matematiği. Hiçbir şehirde üç aydan fazla kalmadık ve ne kadar yalvarsam da okula kaydolmama izin vermedi.”

"Ve bunu garip bulmadın mı?"

"Hayır. Neden öyle düşüneyim ki? Ben bir çocuktum. Beni seven bir anneyle mutlu bir şekilde büyüdüm. O benim için dünyadaki en iyi anne idi. Tabii ki, büyüdükçe, hiç arkadaş edinme şansım olmadığı için sürekli taşınmamızın gerekliliğini sorgulamaya başladım."

Ayağa kalkıp panoramik pencereye doğru yürüdü. "Lanet olsun, Athanasios, hayatımda pek çok çılgın şeyle uğraştım ama bu hikaye çok saçma. Hiç akrabası yok muydu, kimse yok muydu? Baban neredeydi?"

“Hiçbir fikrim yok. Bildiğim kadarıyla, sadece ikimiz vardık. Hiçbir zaman bir babam olmadı.”

“Onu bir yıl önce bulduğunu söyledin. Onu nasıl tanıdın?”

"Annemin yüzünü asla unutamazdım. Hayatım boyunca onu rüyamda gördüm. Ayrıca dövmesi vardı; sağ bileğinde benim adım ve bana her zaman söylediği bir cümle: Sen benim seçimimdin."

"Dostum, beni suskun bırakmak kolay değildir, ama bana anlattıkların..."
." Tekrar oturdu. "Sana yardım edeceğim, ama en azından soyadını söylemelisin."

"Zaten kontrol ettim. Hatırladığım kadarıyla birkaç tane kullanıyordu. Hepsi sahteydi."

"Hatırladığın bir ayrıntı olmalı."

O sorarken, önemli bir şey düşünmeye çalışıyorum. "En uzun kaldığımız şehir Florida'daki Fort Lauderdale'di. Sanırım geri döndüğümüz tek yer de orasıydı, ama emin değilim. Yaşlandıkça yaşadığımız yerlere dikkat etmeye başladım."

"Bu bir başlangıç. Oradan devam edeceğim. Umarım yakında sana haberlerim olur."

Hastaneye geri dönüp doğrudan biyolojik annemi görmeye gidiyorum.

Orada Brooklyn'i görünce şaşırıyorum. İsteğimi unuttuğunu sanmıştım, ama unutmamış. Kassia'nın saçlarını nazikçe tararken ona yumuşak bir sesle konuşuyor.

Kapının eşiğinde durup ikisini izliyorum ve Brooklyn'in sonunda arkasını dönmesi ne kadar zaman aldı bilmiyorum.

Fırçayı elinde tutarak bana bakıyor, bu lanet dünyada gördüğüm en güzel gülümsemeyle, ve o anda, sadece onun bende uyandırabileceği duygu ve hislerin fırtınasına başka bir isim veremeyeceğimi anlıyorum.

Brooklyn'e aşığım.

Beklenen, planlanan ya da birlikte olmanın bir *sonucu* olan bir aşk değil. Aşık oldum. Ölçülemez bir aşk.

Vahşi bir aşk.

Ona doğru yürüyorum.

"Buraya haftada bir geliyorum. Ziyaretlerime izin verdiğin için teşekkür ederim."

"Buraya birlikte geldiğimiz gün izin verdim, ama sözünü hatırlayacağını düşünmemiştim."

"Sözlerimi tutarım."

Yüzünü avuçlarımin arasına alıp gözlerine bakıyorum. "Ben de öyle. İşte bu yüzden sana şimdi bir söz veriyorum Brooklyn. Hayatımızın geri kalanında seni seveceğim. Seni onurlandıracağım ve bir kraliçe gibi davranacağım. Çocuklarını kendi çocuklarım gibi seveceğim ve koruyacağım. Seninle her şeyi paylaşmak istiyorum."

Brooklyn

BÖLÜM ELLİ BİR

"ANLADIĞIMDAN EMİN DEĞİLİM." Sesimi sabit tutmaya çalışarak ona bakıyorum, onun söylediklerinden daha fazlasını hayal edip etmediğimi anlamaya çalışıyorum.

Geçtiğimiz ay boyunca, ilişkimiz yavaş yavaş değişti. Artık aynı odada olduğumuzda bizi birbirimize bağlayan şey, neredeyse çaresizce bir cinsel arzu değil. Yavaş yavaş, aramızda daha güçlü bir bağ oluşuyor.

Athanasios gününü benimle paylaşıyor ve başka kimseye göstermediğini düşündüğüm hassas yanını bana gösteriyor. Örneğin, bir hastasını kaybettiğinde, ne kadar duygusal olarak mesafeli görünmeye çalışsa da, bunun onu derinden etkilediğini fark ediyorum.

Ayrıca ikizlerin hayatlarına daha fazla dahil oluyor ve çocukların onu günlük rutinlerinin bir parçası olarak gördüklerini fark ettim. İşten eve gelip beni almaya geldiğinde yüzleri ıslık ıslık oluyor ve birden fazla kez, onun kucağına oturmadıkları sürece akşam yemeği yemek istemiyorlar.

İlk başta, çocukları ilişkimize zorla sokmaya çalışıyormuşum gibi görüneceğinden korktum. Ama gerçek şu ki, ben bir anneyim. Bu değişmez bir gerçek ve çocuklarımla hoş karşılanmadığı hiçbir yerde kalmam. Beni isteyen kişi, onları da istemeli.

"Seni seviyorum Brooklyn. Hala korktuğunu biliyorum ve doğam gereği istediğimi elde etmek için baskı yaparım ama senin hazır olmadan işleri hızlandırmayacağım. Ama şunu bilmen gerek ki, sana deli gibi aşığım ve bu asla değişmeyecek."

"Seni seviyorum," diyorum, kollarına sokulup. "Seni sevmekten korkuyorum, ama elimden bir şey gelmiyor."

"Karşı koyma. Bana güven."

"Sen de bana güveniyor musun?"

Sürpriz bir şekilde, yatağa doğru bakıp şöyle diyor: "Her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için hayati fonksiyonlarını kontrol edeyim, sonra dışarıda buluşuruz, tamam mı? Konuşmamız gerek."

Yarım saat sonra, beni götürdüğü restoranda otururken ona "Ne diyeceğimi bilmiyorum" diyorum. "Kassia senin biyolojik annen mi?"

Bu soruyu tekrar ettiğim için kendimi aptal gibi hissediyorum, özellikle de bana tüm hikayeyi anlatmış olmasına rağmen. Ama bu o kadar yürek burkan bir durum ki, ağlamak istiyorum. "Sana zarar vermek istediklerini söylediği insanlar, onu öylece terk edenlerle aynı kişiler mi sence?"

"

"Öyle olma ihtimali var ve gerçeği ortaya çıkarmak için ne gerekiyorsa yapacağım."

"Sonra ne olacak?"

"Sorumluları cezalandıracağım."

Günler sonra

NEW CANAAN, CONNECTICUT

"Ne kadar süreceğini bilmiyorum," diyorum şoföre, böylece o da korumalara iletebilir.

Erkek arkadaşımın annesiyle olan sorunu bir kez ve sonsuza kadar çözmek için 58 dakikalık bir yolculuk yaptım.

Arabadan inerken, buraya gelmekle doğru kararı verip vermediğimden emin olamadığım için çok gergindim. Ama artık Medeia

Pappakouris'in Athanasios ile olan ilişkisi hakkında daha fazla bilgi sahibi olduğum için, ona ilk bakışta yargıladığım gibi aşağılık bir insan olmadığını kanıtlaması için bir şans vermek istiyorum.

Febe ile olan o olay hala boğazımda bir yumru gibi duruyor. Evet, kızgıyım. Bunu değiştirmeye çalışıyorum, ama kolay bir iş değil. Annesinin o kadına benim hakkımda konuşarak, dolaylı olarak bizi ayırmaya çalışmasını teşvik ettiğini bilmek, hala beni deli ediyor.

İki gün önce Medeia beni aradı.

Neredeyse kalp krizi geçirecektim ama sanki önemli bir şey değilmiş gibi soğukkanlılığımı korudum. Ona konuşacak hiçbir şeyimiz olmadığını söyleyip telefonu kapatmak için can atıyordum ama o benim erkek arkadaşımın annesi, en azından onu büyüten kişi ve ilişkimiz daha ciddi bir hal almaya başladığı için onu hayatımdan silip atamam.

Dürüst olmak gerekirse, Athanasios bana biyolojik annesinden bahsettikten sonra ona biraz acımıştım. Kassia'dan bahsederken sesindeki hayranlık ile üvey annesinden bahsederkenki ses tonu arasında büyük bir fark var.

Psikoloji, onun Medeia'yı gerçek annesinin yerini "çaldığını" düşündüğü için hiçbir zaman annesi olarak kabul etmediğini açıklayabilir mi?

Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum. Gerçek şu ki, Kassia'nın bu durumda olması beni çok üzüyor, ama aynı zamanda Medeia Pappakouris'e de sempati duyuyorum — evet, bu benim içimdeki anne konuşuyor, gelin değil — çünkü oğlunun koşulsuz sevgisini kazanamadı.

Onun mükemmel olup olmadığını yargılamak için burada değilim. Anneler hata yapar. Silas ve Soraya'ya karşı birçok hata yapacağımdan şüphem yok. Buraya geldim çünkü onun ve Athanasios'un birbirlerinden uzaklaşmasına neden olmak istemiyorum. Bir gün birbirlerinin yanında olmaya dayanamayacaklarına karar verirlerse, bunun sebebi ben olmayacağım, bu onların kararı olacak.

Zili çaldım ve şaşırtıcı bir şekilde kapıyı kendisi açtı. Athanasios bana ailesinin evinde on iki yatak odası ve sayısız personel olduğunu söylemişti, bu yüzden ilk izlenimimden sonra onun bu kadar samimi davranmasını beklemiyordum.

"Brooklyn, nasılsın?"

"İyiyim, teşekkürler. Sen nasılsın?"

Beni içeri davet etti ve ben sessizce en azından birbirimize nazik davranabileceğimizi umdum.

"Öğleden sonra aşçımdan bize atıştırmalık hazırlamasını istedim. Aç mısın?"

Hayır diyebilirdim, ama kendim gibi davranmaya ve ne olacağını görmeye karar verdim. "Ben hep açım. Annem midem yerine dipsiz bir çukurum olduğunu söyler."

Bana şaşkın bir şekilde bakar, ama birkaç saniye sonra gülümser.

Bir puan bana.

Geçen sefer geldiğimde görmediğim güzel bir oturma odasına giriyoruz. Mobilya ve halılar dahil her şey beyaz, açık mavi vurgularla süslenmiş.

"Eleanor'dan mı bahsediyorsun? O senin üvey annen, değil mi? O akşam yemeğinde ondan bahsettiğini hatırlıyorum."

"Evet, öyle, ama onu gerçek annem gibi seviyorum. Hatta daha da fazla, çünkü kimse bizi istemediğinde, babamız bile, o benimle ve kız kardeşimle kalmayı seçti."

Neden bu kadar çok konuştuğumu bile bilmiyorum. Böyle açılmayı planlamamıştım ve bu kadar aptalca davranıp bu kadına daha önce yaptığı gibi bana hakaret etmek için malzeme verdiğim için kendime kızgınım.

"Burada ne yapıyorum, Bayan Pappakouris?"

"Bana Medeia diyebilirsin."

"Henüz size Medeia demek istemiyorum. İlk isimler arkadaşlar içindir ve beni evinize ilk davet ettiğinizde benim arkadaşım olmakla ilgilenmiyor gibi görünüyordunuz."

"Seninle yeniden başlamak için bir şans istiyorum, Brooklyn." "Neden?"

Bize çay ikram ediyor. "Yalan söyleyip, birdenbire uyandığımda senin harika bir insan olduğunu fark ettiğimi söyleyebilirim, ama bu benim tarzım değil. O yüzden dürüst olacağım: Aramızdaki ilişkiyi düzeltmek istiyorum çünkü benim tek ve çok sevdiğim oğlum sana aşık."

"Bu yeterince iyi bir neden gibi görünmüyor. Yarın ayrılabiliriz ve o zaman tüm çabaların boşa gider."

Çayını tatlandırdı ve gülümsedi. "Bilmen gereken iki şey var, Brooklyn: biri benimle, diğeri Athanasios'la ilgili. Oğlumun sevgisini korumak için yapmayacağım hiçbir şey yok. Onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum."

"Bu, sevmediğin bir kadına katlanmak anlamına gelse bile mi?"

"Senden hoşlanmıyorum demedim. Sen sadece benim gelinim olarak tercih ettiğim kişi değildin," diyor. Sözleri keskin olsa da, dürüstlüğüne hayranım.

"Febe benim seçimimdi," diye sözünü tamamladım.

"Evet, ama Athanasios onu sevmiyor. Bana, dünyadaki son nefesini verene kadar senin yanında olacağını söyledi. Bilmen gereken ikinci şey de bu: Ben dünyadaki en iyi insan değilim, kibirli ve kusurlarla doluyum, ama oğlumu seviyorum ve her şeyden önce onu iyi tanıyorum. Siz ikiniz ayrılmayacaksınız. Evleneceksiniz ve bana birçok torun vereceksiniz. Athanasios birden fazla kez seven türden bir adam değil. Senin onun olduğunu karar verdi ve bunu ömür boyu sürecek bir taahhüt haline getirene kadar durmayacak."

Athanasios

BÖLÜM ELLİ İKİ

İki Ay Sonra Duruşma Günü

Dünyada beni duygulandırabilecek pek çok şey yok, ama Brooklyn'in ifade verişini ve o iki piç kurusu (aslında üç, ama biri çoktan cehenneme gitti) onu öldürmeye çalıştıkları gün hissettiği dehşeti ayrıntılı bir şekilde anlatışını izlemek içimi parçaladı.

Bugün duruşmanın son günü ve William ve L.J. dahil tüm aile onu desteklemek için bir araya geldi. Annemin ısrarı üzerine annemler bile buradalar.

Kadınımın çilesi iki haftadan fazla sürdü ve Brooklyn'i zaten takdir ediyordum, ama şimdi onun bir numaralı hayranı olduğumu söyleyebilirim.

Ancak, en çok cezalandırılmasını istediğimiz kişi burada değil: Shelley Edward.

Bu sefil kadın bir yılan kadar kaypak. Odin dün bana, Beau ona her yaklaştığında yakalanmaktan kaçtığını söyledi.

Ancak duruşma başlamadan birkaç dakika önce bana iyi bir haber verdi: biyolojik annem hakkındaki tüm gerçeği ortaya çıkarmış.

Brooklyn'in bana ihtiyacı olduğu için henüz onu görmeye gitmedim. Geçmişteki ben ile şimdiki ben arasında kalmış durumdayım. Birincisi, suçluluk duygusuyla boğuşan, bana hayat veren kadına zarar verenlerden intikam almak isteyen ben. İkincisi ise, benim dünyam haline gelen kadına umutsuzca aşık olan, onunla bir gelecek isteyen, onunla her şeyi paylaşmak isteyen ben.

Sonunda, hem savunma hem de savcılık kapanış konuşmalarını yapar ve jüri karar vermek için çekilir.

Ne kadar süreceği hakkında hiçbir fikrimiz yok. Dakikalar da sürebilir, haftalar da, bu yüzden hepimiz koridorda toplanıp beklemeye başlıyoruz.

Brooklyn, arkadaşlarımıza ve ailemize "Beni desteklemek için geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim" diyor.

Annemin ona yaklaştığını görünce hazırlıksız yakalanırım.

"Yanılmışım Brooklyn," diyor. "Oğlum daha iyi bir seçim yapamazdı. Sen inanılmaz cesursun ve dünyadaki tüm mutluluğu hak ediyorsun."

Telefonla konuştuklarını biliyorum. Brooklyn ayrıca birkaç ay önce ailemin evine yaptığı ziyareti de anlattı. O zamandan beri, eskisi gibi haftada bir kez orada akşam yemeği yiyoruz.

En iyi arkadaş olduklarını söyleyemem, ama annemin mizacını göz önüne alırsak, çaba gösterdiğini söyleyebilirim.

Yine de, az önce olanlara hazırlıklı değildim.

Brooklyn'in annemi kucaklayıp yanağından öptüğünü izliyorum. Kadının çoğu insandan çok daha iyi bir insan. İlk karşılaşmalarında olanları düşünürsek, çok az kişi anneme ikinci bir şans verirdi.

"Sizin desteğiniz için de teşekkür ederim, Dr. Pappakouris," diyor kadını, bana sarılırken.

"Her zaman yanınızdayım, Bayan Foster. Nasılsınız? Genel bir cevap vermeyin. Gerçeği istiyorum."

"Rahatladım. Bugünden sonra, halletmemiz gereken çok az şey kaldı." "Onu yakalayacağız, Brooklyn. Shelley sonsuza kadar saklanamaz."

Yüzümü avuçlayıp çenemi öptü. "Beni aileme geri getirdiğin için sana hiç teşekkür etmedim galiba, Athanasios. Teşekkür ederim."

"Seni onlara geri getirdim, ama ben de bencil davrandım. Şimdi biliyorum ki, seni gördüğüm anda, senin benim olduğunu anlamıştım."

"Ben seninim."

"Henüz tam olarak değil, ama olacaksın."

Bana bakar ve ikimiz de ne demek istediğimi anlarız. Kaçınılmaz sona doğru ilerliyoruz.

Savcı bizi keser ve jürinin bir karara vardığını ve hükmü açıklamaya hazır olduğunu söyler.

"Bu kadar çabuk mu?" Brooklyn gergin bir şekilde sorar. "Bu iyi bir şey mi?" "Olabilir de, olmayabilir de, Bayan Foster. Ama iyimser olalım."

Yirmi dakika sonra, kararın okunmasıyla titreyerek, onu kollarımın arasında sıkıca tutuyorum: tüm suçlamalardan suçlu bulunmuştur.

"Neredeyse bitti," diyorum ve alnını öpüyorum. "Kısmen kazandık. Sadece bir adım daha kaldı."

Ancak içimden hiç de memnun değilim. Suçun işlendiği yer olduğu için yargılandıkları New Jersey'nin idam cezasını kaldırmamış olmasını dilerdim.

Henüz cezalar açıklanmamış olsa da, mahkumiyetleri kutlamak için Eleanor'un evinde büyük bir aile yemeği için bir araya geliyoruz. Savcı, bunun birkaç gün sürebileceğini söyledi.

Brooklyn'in annesi ile benim annem arasında başlangıçta yaşanan gerginliğin ardından, artık birbirleriyle konuşuyorlar, ancak müstakbel kayınvalidem – evet, artık ona böyle hitap edebilirim sanırım – Medeia'ya diğer misafirlere davrandığı kadar doğal davranmıyor. Muhtemelen Brooklyn'in ona o felaket ilk akşam yemeği hakkında anlattıkları yüzünden hâlâ kızgın.

"Çocuklarım babanı rahatsız ediyorlar. Sanırım bunun nedeni, hayatlarında güçlü bir erkek figürü olmaması," diyor kız arkadaşım, Silas ve Soraya'yı işaret ederek, "konuşup duruyorlar."

"Babamın çocuklarla iyi anlaşacağını hiç düşünmemiştim," diyorum, çenesini tutup bana bakmasını sağlıyorum. "Hey, kutlamayı mahvetmek istemem, ama otuz dakika sonra Odin'i görmeye gideceğim."

"Bir şey mi oldu? Shelley'yi buldular mı?"

"Hayır. Kassia hakkındaki gerçeği öğrendi," diye fısıldıyorum, kimse duymasın diye.

"Seninle gelebilir miyim?"

"Kutlamaya devam etmek isteyeceğini düşünmüştüm."

"Hayır, senin yanında kalacağım, tıpkı senin son iki haftadır benim yanımda kaldığın gibi. Seni seviyorum Athanasios ve neye ihtiyacın olursa ben buradayım."

"Bunun iyi bir haber olup olmadığını bilmiyorum Athanasios, ya da senin duymak istediğin şey olup olmadığını."

Az önce ofisine vardık. Bir restoran önerdim ama konuşmanın özel kalmasının daha iyi olacağını söyledi.

"Ben, sana tatlı sözler söylemen gereken türden bir insan değilim, Odin. Sadece gerçeği söyle. Anneme zarar veren kişiyi buldun mu?"

"Bu kısmı en kolayıydı. Eskiden kaldığı barınağı buldum. Kassia saldırı sırasında evsizdi, sokaklarda ve barınaklarda yaşıyordu."

"Ne oldu?" diye sordum, midem bulanırken.

Evsiz.

Ben lüks ve rahat bir ortamda, banka hesabımda milyonlarca dolar varken büyürken, annem sokaklarda uyuyor, açlık ve soğuktan muzdaripti.

Brooklyn, sanki içimdeki kargaşayı hissetmiş gibi elimi sıktı.

"Başka bir evsiz kadınla kavga etti. Kavgaдан kötü çıktı. Açık sözlülüğüm için özür dilerim, ama başka türlü açıklayamıyorum. Diğer kadın çok daha yaşlı olduğu için bu bir korkaklık değildi."

"Anlamıyorum. Kassia neden böyle bir şey yapsın ki?"

"Tüm cevapları bilmiyorum Athanasios, ama sana söyleyebileceğim şey, bize anlatılanlara göre Kassia'nın ciddi bir akıl hastalığı olduğu ve ilaç almadığında şiddet eğilimi gösterebileceği. Bu onun ilk kavgası değildi, ama ciddi şekilde yaralandığı ilk kavgaydı."

"Peki ya diğer kadın?"

"O olay yerinden kaçtı. Birkaç ay sonra olayla ilgisi olmayan nedenlerden dolayı öldü."

Onun devam etmesini beklerken, her zamankinden daha fazla kafam karışmış bir şekilde başımı salladım.

"Başta da söylediğim gibi, bu hikayenin basit kısmı. Daha ciddi olan gerçek ise, Kassia olarak tanıdığınız kadının anneniz olmadığı. Medeia Pappakouris anneniz. O ve Dardanos Pappakouris biyolojik aileniz."

Athanasios

BÖLÜM ELLİ ÜÇ

“O bir hata yaptı,” derim, şoför ailemin evinin önüne park ederken. “Başka bir açıklaması olamaz, Brooklyn. Bu bir hata olmalı.”

“Athanasios, onlarla konuş. Zeus’un kuzeninin dediği gibi, o da tüm cevapları bilmiyor. Hikayenin gerçek dışı görüldüğüne katılıyorum, ama annen daha önce telefonda, biyolojik annen hakkında konuşmak için geleceğimizi söylediğinde söyledikleri, Odin’in bulgularında bir parça gerçeklik olabileceğini düşündürüyor.”

Odin’in ofisine döndüğümde ailemi aradım. Eleanor’un partisinden yarım saat önce ayrılmışlar ve eve dönüyorlardı.

Annem telefonu açtı ve neden onları görmeye geldiğimi söylediğimde, sadece “*Konuşmamız gerek*” dedi.

“Siktir! Olamaz! Eğer bu doğruysa, neden bana söylemediler? Neden benim evlatlık olduğuma inanmama izin verdiler?”

“Tekrar söylüyorum, bırak da onlar konuşsun.”

Elimi tutup elin arkasına öptü. Kendimi her zaman kendine yeten biri olarak görmüşümdür, ama şu anda Brooklyn’in hayatımda olmasına daha fazla minnettar olamazdım.

Arabadan inip ona kapıyı açtım.

“Orada ne olursa olsun,” diyor, “senin yanında olacağım.

Biz bir takımız.”

“Seni seviyorum Brooklyn. Seni kadınımla olarak sahip olduğum için bu gezegendeki en şanslı adam benim.”

El ele yürüyoruz. Ailemin evinin ön kapısı zaten açık ve bizi bekliyorlar.

Brooklyn'in önerdiği gibi yapmaya çalışıyorum: zihnimi eski kesinliklerden arındırıp onların söyleyeceklerini dinlemeye çalışıyorum. Ama beynim bana oyunlar oynamaya devam ediyor, bunların hiçbirinin gerçek olmadığını söylüyor. Hepsi lanet olası bir kabus.

Annem bizi ana salona götürürken sessizce yürüyoruz.

Her çift bir çift koltuğa oturur, ama ben sessizliğe daha fazla dayanamıyorum, bu yüzden başlıyorum: "Geçmişimi araştırdım." Birkaç saniye duraklıyorum, sonra kendimi düzeltiyorum. "Hayır, durun. Baştan başlayayım. Annemi buldum

... Tanrım!" Yine duraklıyorum. "Biyolojik annem olduğunu düşündüğüm kadını buldum. Bir yıldır bizim hastanede komada yatıyor."

"Biliyorum," diyor babam.

"Ne?"

"Neden açıklamaya başlamıyoruz, sen de gerektiğinde sorularla boşlukları doldurursun? Sen bizim biyolojik oğlumuzsun Athanasios ve yeni doğduğunda kaçırıldın."

Sandalyemden fırladım ve Brooklyn de benimle birlikte ayağa kalktı. "Hey, bırak konuşsunlar. Bu konuda anlaşıştık, hatırladın mı?"

Yeniden oturdum ve babam devam etti: "Sen doğduğunda dünya şimdiki gibi değildi; her yerde kameralar, ileri teknoloji yoktu. Regina..."

"Bu onun gerçek adı mı? Zeus'un kuzeni Odin, bana onun kullandığı birkaç takma ad verdi."

"Evet, öyle. Regina Blaster." "O

Amerikalı mı?"

"Evet. O senin dadındı ve seni bizden çaldı."

"Ruh sağlığı sorunları var," diyorum, sonra onu savunduğuma hemen pişman oluyorum.

Omuz silkiyor. "O zamanlar zaten sorunları olup olmadığını bilmiyorum, çünkü varsa da çok iyi saklamış olmalı, aksi takdirde onu sana asla yaklaştırmazdık. Bir gün uyandığımızda beşiğinde yoktun. O da evin hiçbir yerinde yoktu. Seni aramak için her yeri didik didik aradık, ama unutma, o zamanlar gerçeklik farklıydı: sosyal medya yoktu, ileri teknoloji yoktu. Nerede olabileceğine dair bir ipucu bulduğumuzda, o yine ortadan kayboluyordu. Yine de aramayı hiç bırakmadık, ta ki bir gün, bir araba tarafından çarpılan ve Florida'daki bir hastaneye kaldırılan bir çocuk hakkında haber alana kadar."

"Beni nasıl bu kadar çabuk buldunuz? Sadece birkaç gün sonra ortaya çıktığınızı hatırlıyorum."

“Her eyalette, tüm büyük şehirlerde dedektiflerimiz çalışıyordu. Seni görebilecek en ufak bir ihtimal olduğunda, o yere uçuyorduk. Ve bir gün seni bulduk.”

“Benim olduğumu nasıl anladınız?”

"Regina senin gerçek adını saklamış olmasının yanı sıra, ki bu oldukça benzersiz bir isim," diyor annem, "ben sadece... senin olduğunu biliyordum. Yıllar sonra, rutin kontrollerine DNA testleri de ekledik. O zamana kadar bir fark yaratacağı için değil, ama birinin seni tekrar kaçırmaya çalışmasından korktuğumuz için."

Onların bakış açısıyla hikayelerini dinlerken boğazım düğümleniyor.

Çocuğunuzun çalınması nasıl bir duygu olmalı? Yemek yiyip yemediğini, güvenli bir yerde uyuyup uyumadığını bilmemek? Sanırım ben aklımı kaçırdım.

"Neden bana gerçeği söylemediniz? Kaçırılma olayını kastediyorum."

"Avukatlarımız tüm hikayeyi biliyordu, ama o zamanlar, 1980'lerin başında, babalık DNA testleri henüz yoktu. İlk test 1984'te yapıldı."

“Evet, biliyorum.”

“Bu yüzden seni ifşa etmemek için evlatlık vermeyi tercih ettik. Seni kaçıran kadın ortadan kaybolmuştu, ama yine de onu arıyorduk çünkü cezalandırılması gerekiyordu. Bu konuyu kapatmak istiyorduk. Büyüdüğünde sana tüm gerçeği anlatmayı planlıyorduk.”

“O zaman neden söylemediniz?”

Bu sefer annem cevap verdi. “Belki bizimle yaşamaya başladığında nasıl davrandığını hatırlamıyordunuz, oğlum. Bizden nefret ediyordun. Aylarca bizimle konuşmadın ve psikologların tavsiyesine uyarak sessizliğini saygıyla karşıladık. Yavaş yavaş bana ve babana güvenmeye başladın. Her şeyin yolunda olduğunu, bunun doğal bir süreç olduğunu düşündük. Ama sonra ondan bahsetmeye başladın.”

O dönemi hatırlayarak kaşlarımı çattım.

Onları gerçek ailem olmadıkları için incitmek istedim. Gerçek annem olduğunu düşündüğüm kadının beni yetiştirme hakkını ellerinden aldıkları için. İçten içe, beni evlat edinerek yetimhaneden kurtardıklarını bilsem de, onlar benim istediğim aile değildi. Benim annem olarak kabul ettiğim tek kadını istiyordum.

Gözlerimi kapatıyorum, onları kaç kez uzaklaştırdığımı ve kendimi, özellikle de Medeia'dan izole ettiğimi hatırlıyorum.

"Bir noktada, onun senin annen olduğu yanılısamamı yok etmektense, senin benden nefret etmeni tercih ettim," diyor.

Bir hıçkırık duyuyorum ve yanıma baktığımda Brooklyn ağlıyor. Yetişkin olarak hiç ağlamadım. Nasıl ağlanacağını unuttum galiba, ama şu anda gözlerim ağlıyor.

"Beni sonsuza kadar bu yanılısamada yaşamaya devam ettirir miydiniz?" Bu bir suçlama değil, samimi bir soru. Bana gerçeği söylemenin tatminini yaşamadan mezara girerler miydi?

"Birkaç kez sana gerçeği söylemeye çok yaklaştık ama her seferinde senin tepkinden korktuğumuz için vazgeçtik. Oğlumuz olarak sevgini kaybetmek, senin bizi tamamen reddetmenden daha iyiydi."

"Tanrım!" Yine ayağa kalkıyorum, suçluluk duygusuyla boğulacakmışım gibi hissediyorum.

"Sonra, onu bulup başka bir isimle hastaneye yatırdığınızda, sana söylemekten tamamen vazgeçtik. Bunca yıl sonra bile, onu hala çok seviyordunuz."

"Onun o olduğunu nasıl anladınız?"

"DNA testi yaptık," diye cevaplar babam. "Regina kaçtığında her şeyi geride bıraktı; saç fırçasını, diş fırçasını. Onları sakladık çünkü onu bulursak cezalandırmak niyetindeydik."

"Sonra onu ben buldum," diyorum.

"Evet, ve onu hala ne kadar sevdiğin bizim için çok açıktı. Onu cezalandırmak, sana zarar vermek anlamına gelirdi."

"Tanrım, anne." Yanına gidip önünde diz çöküyorum. "Nasıl bu kadar uzun süre sessizce acı çekebildin?"

"Çünkü o bir anne, Athanasios," Brooklyn onun yerine cevap verdi. "Senin için her şeyi yapardı. Senin yerine acı çekmeyi bile."

Saatler sonra

Brooklyn koridorda beni bekliyor. Onunla biraz yalnız kalmak istediğimi söyledim.

Kassia Mykos.

Hayır. Regina Blaster.

Kökenleri bile yalandı. O Yunan değil, Amerikalı.

Kaderimi değiştiren bilinçsiz kadına bakıyorum. Beni seven, bana bakan ve koruyan sevgi dolu bir anne olduğuna inandığım, ama gerçekte beni gerçek ailemle büyüme fırsatından mahrum bırakan dengesiz bir insan olan kadına.

Bugün olanlardan sonra, buraya geldiğimde öfkeleneneceğimi sanmıştım, ama öfkelenmedim. Hissettiğim şey daha kötü. En çok nefret ettiğim şeyi hissediyorum: acıma.

“Senden nefret etmiyorum, Regina. Beni güldürdüğün onca yılı, bana verdiğin öpücükleri ve sarılmaları silemem. Beni duyup duymadığını bilmiyorum. Brooklyn duyabileceğini düşünüyor, o yüzden sadece her şey için seni affettiğimi söylemek istiyorum. Seni komadan çıkarmaya çalışmaya devam edeceğim, ama bu olursa, annem olarak olmayacak. Gerçek annemin beni yetiştirme hakkını elinden aldın. Ondan tüm küçük deneyimleri çaldın: ilk dişim, ilk kelimem ve yürümeyi öğrendiğim an. Medeia'ya hak ettiği şeyi geri verme zamanı geldi. Bu gezegende geçireceğim kalan zamanımı, gerçek annemle ilişkiyi yeniden kurmaya çalışarak geçireceğim.”

Geri adım atıyorum, hareketsiz kadından gözlerimi ayırmadan.

“Belki de bundan sonra benim için sadece başka bir hasta olacağını söyleyerek soğuk davranıyorum. Ama gerçek şu ki, beni bugünkü halime getiren sensin.”

Brooklyn

BÖLÜM ELLİ DÖRT

"Ne düşüneceğimi bilmiyorum," diyor, Kassia ile "konuşmak" istediği hastaneden ayrılırken. Kassia'nın gerçek adı Regina olduğu ortaya çıkıyor.

Tanrım, hayatımın fırtına gibi geçtiğini sanıyordum, ama onun hayatıyla kıyaslanamaz bile.

Annesi onu çok sevdiği için kaçırın kişi hakkındaki hayallerini yıkmamak için onu evlatlık olarak yetiştiren biyolojik anne babası tarafından büyütölmek, benim anlayabileceğim bir şey değıl.

Medeia ve Dardanos Pappakouris olağanüstü insanlar ve şimdi annesini tamamen farklı bir gözle görüyorum.

Onun bir melek olduğunu düşündüğümünden değıl. Herkes gibi onun da kusurları var.

Ama şüphesiz ki o da inanılmaz derecede güçlü.

Ve sadece bu da değıl, içinde çok fazla sevgi var. Sadece koşulsuz sevgiye sahip biri, yıllarca başka birinin mutluluğunu kendininkinden üstün tutabilir.

Tüm bu şok edici açıklamalardan sonra, dördümüz saatlerce konuştuk. Athanasios, hikayesinin eksik parçalarını ortaya çıkarmak için sabırsızlanıyor gibiydi — hamilelikten önce ne kadar süredir evli oldukları ve bebeğın planlı olup olmadığı gibi detaylar.

Her soru ile kalbim biraz daha kırıldı, ama bir gün üçünün hak ettikleri aile huzurunu bulacağına inanıyorum.

Benim için en zor kısmı, daha sonra onu hastaneye götürmekti. Regina'nın ruh sağlığı sorunlarına ne kadar sempati duysam da —bu sorunlar kaçırılmadan önce mi vardı yoksa Athanasios ailesine döndükten sonra mı ortaya çıktı—şüphe etme hakkımı saklı tutacağım.

Elbette, birçok insan psikolojik sorunlardan muzdarip, ama bunların arkasına saklanan ve derinlerde aslında kötü olanlar da var.

Regina'ya üzüliyorum. Her şeyini kaybetti, çünkü Athanasios'un anlattıklarına göre, tüm çılgınlığına rağmen ona her zaman iyi davranmış. Kendi çarpık tarzında onu sevmiş olmalı. Ama şimdi, onun sevgisini ve bağlılığını kaybetti ve durumu düzelmezse, hayatını da kaybedecek.

Yine de ona olan sempati burada bitiyor. Gerçeği öğrendiğimden beri, ben kesinlikle Medeia'nın tarafındayım. Bir anne olarak, çocuğumun çalınmasının ne kadar korkunç bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum. Yıllarca süren endişe ve umutsuzluk.

Regina hakkında düşüncelerim pek iyi değil ve bu hikayeyi sindirmem uzun zaman alacak.

Onun binasının önüne çıktık ve sessizliğine rağmen, arabayı dolaşıp bana kapıyı açtı.

Ama bu sefer inisiyatifi alan benim, onun elini tutuyorum. Asansörde kollarımı beline doluyorum, ona sıkıca sarılıyorum. "Seni seviyorum. Şu anda kafan karışık, biliyorum, ama her şey yoluna girecek. Bunu birlikte atlatacağız."

Ellerinden biri yüzüme geliyor ve bana ciddi bir şekilde bakıyor. "Hayatımdan bir daha ayrılma. Sonsuza kadar kal."

Asansör katımıza varır ve bana ne demek istediğini sormam için fırsat vermez. Beni kollarına alır, daireye taşır ve doğruca yatak odasına gider.

Saniyeler içinde kıyafetlerimizi çıkarır, o kadar hızlıdır ki ne olduğunu zar zor fark ederim.

Ben de aynı derecede çılgın hissediyorum, ona sahip olmak için çaresizim ve ellerim vücudunda dolaşıyor.

Onu yatağa itip bacaklarının üzerine oturuyorum ve büyük ellerini karnıma yönlendiriyorum. Kalın parmakları cildimde desenler çizmeye başladığında, başımı geriye atıp sevdiğim adam tarafından tapınılmanın tadını çıkararak inliyorum.

Bugün ikimiz de dokunuşlarımızda nazik değiliz; arzu, kontrol edilemez ve ihtiyaç duyulan bir güçle patlıyor.

O oturur ve ağzımı öper, elleriyle beni kaldırıp girişime yerleştirirken dili benimkini domine eder. "Sana her şekilde dokunmak istiyorum. Senin her santimini sikmek ve lanet olası evrene senin benim olduğunu haykırmak istiyorum."

"Ben seninim," diye onaylıyorum ve tek bir hızlı hareketle kendimi onun üzerine indiriyorum.

Nefesim kesiliyor, doluyum, ele geçirilmişim ama aynı zamanda tamamlanmışım. "Siktir, Brooklyn."

Ellerimi omuzlarında gezdiriyorum, tırnaklarımla hafifçe çiziyorum, dudaklarım pazılarını ve güçlü göğsünü okşuyor.

O inliyor ve meme ucumu çimdikliyor, onu çıldırttığım için beni cezalandırıyor.

Kalçalarımı kavrayarak, beni neredeyse acımasız bir hızda sürer ve ben hayal ettiğimden daha hızlı çözülürüm.

Yavaşça sevişmek niyetindeydim, ama aramızda hiçbir şey yavaş olamaz. Hızlı başladık, geleneksel bir ilişkinin birkaç adımını atlادık.

"Oh!"

"Benim için boşal, Brooklyn. Birbirimize karışmak istiyorum—benim tohumum seni doldursun, senin tatlılığın benim sikimi kaplasın."

Başparmağı klitorisime doğru hareket ediyor ve Athanasios beni çok çabuk doruğa ulaştırdığı için omzunu sertçe ısıriyorum.

"Sen benim için her zaman ıslaksın. Çok lezzetli, çok sıcak, bu sıkı amınla beni yutuyorsun," diye homurdanıyor, ağzı kulağımda.

"Boşalacağım," diye uyarıyorum onu.

Başımı aşağı çekip dilini ağzıma sokar. Orgazm geldiğinde, yoğunluğu başımı döndürür.

Durmaz, acımasızca içime girip çıkar, beni domine eder, beni sahiplenir.

"Seni seviyorum Brooklyn. Seni sonsuza kadar seveceğim."

Bu yeminle, beni doldurur, beni özüyle doldurur, birlikte ne kadar mükemmel olduğumuzu gösterir.

Uzun bir süre, ikimiz de birbirimizi bırakmayız, kollarımız birbirine dolanmış halde.

"Kal," diye tekrar kulağıma fısıldadı.

"Senden uzaklara gitmeye niyetim yok. Senin kollarında olmaktan daha çok istediğim bir yer yok."

Athanasios

BÖLÜM ELLİ BEŞ

İki Gece Sonra

Madison'ın evinin önüne park ederken biraz gerginim ve sanırım kız arkadaşım bunu fark ediyor.

"Ne oldu?" diye sordu, elini bacağıma koyarak.

Brooklyn bugün muayene için hastaneye gitti ve planladığımız gibi, sonra benimle ofisimde buluştu.

"Neden bir sorun olsun ki? Sadece akrabalarınızla akşam yemeği yiyeceğiz."

"Athanasios Pappakouris, benden bir şey saklıyorsun."

"Ben mi?" diye soruyorum, onu öpmek için kendime çekip gülümsememi saklıyorum. "Belki."

Eleanor'a vardığımızı bildiren bir mesaj gönderiyorum, çünkü o benim planımın önemli bir parçası. Sonra arabadan inip Brooklyn'e kapıyı açıyorum.

"Beni endişelendiriyorsun." "Sen endişeli doğdun."

"Evet, bunu inkar edemem."

Kalbim deli gibi atıyor ve onu kollarıma çekip, hareketini durduruyorum. Elini tutup göğsümün sol tarafına koyuyorum. "Hissediyor musun?"

"Hayattasın," diyor gülümseyerek ve göz kırparak.

"Evet, ve bu kalp, bu dünyadan ayrıldığım güne kadar senin için atacak."

"Athanasios..."

Brooklyn sırtını eve dönmüş durumda ve gözümün ucuyla "planımın" yaklaştığını görüyorum.

Soraya ve Silas gülümseyerek bize doğru yürüyorlar. Soraya küçük bir yüzük kutusu tutuyor, Silas ise kırmızı güllerden oluşan bir buket taşıyor. Arkalarında, ağzında bir kart olan Popcorn geliyor. Onu mesajı yememesi için nasıl eğittiklerini gerçekten çok merak ediyorum.

Üçü de resmi kıyafetler giymiş. Küçük kızımız uzun bir elbise giymiş, Silas ve Popcorn ise kırmızı papyonlu smokinler giymiş.

"Çok ciddi davranıyorsun."

"Anne!" İkizler aynı anda sesleniyorlar ve ancak o zaman yalnız olmadığımızı fark ediyor.

Arkasını döndüğünde kahkahaya boğulur ve bana bakar. "Sen... Sen bana tuzak kurdun!" der gülerek.

"Adil oynadığımı hiç söylemedim Brooklyn. Seni istiyorum ve sana kaçış yolu bırakmamak için kendi takımımı kurdum."

Bana sarılır ve sonra çocukların olduğu yere doğru yürür. Her birini öper ve Popcorn'un kafasını okşar.

"Bunun bir sırası var mı?" diye sorar, hediyeleri işaret ederek. "Evet, önce çiçekleri al."

Silas'ın annesine gülleri verirken yüzündeki ifade, Eleanor'un onun çiçekleri mahvetmemesi için yaptığı tüm çabaların boşa gitmediğini gösteriyor.

Brooklyn çiçekleri koklar ve ona teşekkür eder. "Şimdi ne yapacağım?" "Popcorn'dan kartı al."

O da öyle yapar ve ben kartta ne yazdığını biliyorum: *Sonsuza kadar benim ol.*

Bana tekrar bakar ve gülümsemesi kaybolur. Onun yerine saf bir duygu belirir. "Sıradaki Soraya'nın hediyesi, değil mi?"

Ben başımı sallarım ve o kızımıza doğru yürür.

Küçük kız ona yüzük kutusunu uzattığında, Brooklyn onun sarı saçlı başını öper, sonra kutuyu açmak yerine bana geri döner. "Yap şunu. Bana tam bir masal yaşat."

Tereddüt etmiyorum. Kutuyu elinden alıp diz çöküyorum. "İşimi seviyorum. Hayat kurtarmak," diye başlıyorum.

"Tanrı'yı oynamak mı?"

"Evet, ama bugün, beni kendi izinden gitmeye teşvik eden babama minnettar olamazdım, çünkü bu bana seni komadan geri getirme şansı verdi. Seni benim yapma şansı. Brooklyn Foster, seni ne kadar sevdiğimi asla ifade edemeyeceğim, bu yüzden bunu eylemlerimle göstermeyi tercih ediyorum. Sana bakacağım ve kendime bakılmama izin vereceğim. Seni ve çocuklarımızı seveceğim. Her gün senin yanında olacağım,

sen kavga etmek istesen bile. Seni seviyorum ve bu aşk, dünyadaki günlerimden sonra da sürecek. Evlen benimle."

O bana yaklaşır ve kollarını boynuma dolayarak yüzümü karnına yaslar.

Çocuklar da bize katılır ve Popcorn ortada sıkışmaya çalışırken hep birlikte grup kucaklaşması yaparız.

"Seni seviyorum, Athanasios. Senin karın olmak istiyorum. Daha fazla istediğim bir şey yok."

Yüzüğü parmağına takıp ikizlerle konuştuktan sonra ayağa kalkıp onu kollarımın arasına alıyorum. O anda tüm ailemizin, L.J. ve William'ın da dışarıda beklediğini fark ediyorum.

"Tebrikler!" diye bağırarak Madison kız kardeşine koşar. "Yaşasın, şık bir elbise giyebileceğim! Bu, doğumdan sonra aldığım kiloları vermek için harika bir motivasyon olacak."

"Seninle konuşmam lazım," diyor nişanlım, beni elinden çekerek.

Ne olabileceğini merak ederek onun beni götürmesine izin veriyorum.

Neredeyse aynı anda, telefonum Odin'den gelen bir mesajla titrer.

Sıçan tuzağa yakalanmıştı.

Kanımın donduğunu hissediyorum.

"Bir dakika," diyorum Brooklyn'e. Uzaklaşıp Odin'e cevap yazıyorum.

Bu, onu nihayet adalete teslim edebileceğimiz anlamına mı geliyor?

İkimiz de Shelley Edward'dan bahsettiğimi biliyoruz.

Bu, ailenizin sonsuza kadar güvende olacağı anlamına geliyor.

"Athanasios?" diye sesleniyor karım.

Elimdeki telefondan ona bakıyorum, tamamen parçalanmış bir halde.

Naif değilim. O mesajın alt metnini anlıyorum. Ben hayat kurtaran biriyim, hayat alan biri değil.

"Beni korkutuyorsun," diyor ve az önce yüzünde olan gülümseme kayboluyor.

"Ne hakkında konuşmak istemiştin?" diye soruyorum. "Belki de şimdi uygun bir zaman değildir."

"Affet beni. Seni üzdüm. Lütfen, söyle."

"Burada değil. Kütüphanede."

Beni oraya götürüyor ve vardığımızda kapıyı kapatıyor. "Beni gerçekten seviyorsun," diyor.

"Hayal edebileceğinden daha çok."

"Ama planları da seviyorsun. Hayatındaki her şey düzenli."

Gülümserim, biraz rahatlarım. "Her şeyi değil. Sen benim dünyamı alt üst ettin."

"O zaman, biraz daha altüst edebilir miyim?"

"Nasıl?"

"Hamileyim. Bugün hastaneye gittim, sadece rutin testler için değil, hamilelik testimin sonuçlarını almak için. Eczanede test yaptırmıştım ama teyit etmek istedim ve..."

Onu kollarıma alıp öpüyorum, kalbim deli gibi atıyor. Birkaç dakika boyunca onu kucaklayıp öpüyorum, ona yakın tutuyorum. Sonunda ayrıldığımızda, bu kucaklamada tüm dünyamı görüyorum: hayatımın aşkı, şimdi benim çocuğumu taşıyor.

"Sessizsin."

"Mutluyum ve içimdeki bu duyguyu sindirmeye çalışıyorum. Bana dünyadaki en güzel hediye verdin. Ailemizi kuruyoruz. Ailemizi *tamamlıyoruz*. Her şeyi seninle birlikte istiyorum."

Daha önce aldığım mesajı hatırlıyorum.

Madison'ın evinde evlenme teklif etmem tesadüf değildi. Bugün, nişanlığımın ailesinin evini görünüşte korumasız bırakarak Shelley Edward'a bir tuzak kurduk, Brooklyn'e olan nefreti ihtiyatını aşacak mı diye test etmek için.

Öyle oldu. Fark etmediği şey, deliliği ve intikam arzusu aynı zamanda en büyük hatası olacaktı.

Onu bekleyen Beau'ydu ve şimdi, Odin'in mesajından sonra, onun için herhangi bir yargılama olmayacağını düşünüyorum.

Doğru ve yanlış.

Geçmiş ve şimdiki zaman.

İyilik ve kötülüğün ikiliği. Kim tamamen iyidir?

Ben değilim. Ailemi korumak için yapmayacağım şey yok. Ben geleceği seçiyorum.

Beau

BÖLÜM ELLİ ALTI

Çok karanlık bir yer
Aynı Gece

"Sen benim kim olduğumu bilmiyorsun. Arkamda güçlü insanlar var. Beni öldüremezsın," diye itiraz ediyor ve ben neredeyse gözlerimi deviriyorum.

Bu tür saçmalıklar için çok yaşlandım. Christos ve Odin'in her şeyi bizzat halletmem için özel bir istekte bulunmamış olsalardı, bu işi başkasına yaptırırdım. "Hayatımda hiç bir kadın öldürmedim ve şimdi de öldürmeye niyetim yok, Shelley."

Gözlerinde bir umut ışığı parıldadığını görüyorum. Hâlâ bir şansı olduğuna inanıyor.

Onu Brooklyn Foster'ın ailesinin evine girerken yakaladığımda ona ilk kez Shelley dediğimde, şaşkın görünüyordu. Ama sonunda, itiraz etmenin ya da adının Shelley olmadığını iddia etmenin bir anlamı olmadığını anladı. Kim olduğunu biliyordum ve söylediği hiçbir şey onun kaderini değiştirmeme ikna edemezdi. Bir canavar diğerini tanır.

"Beni öldürmeyeceksen, planın nedir? Çok param var."

"O zaman bu konuda ortak noktamız var, Shelley. Senin parana ihtiyacım yok." Korku geri döner. "Anlamıyorum."

"Ölümden daha kötü kaderler vardır. Bunu şimdiye kadar öğrenmiş olmalısın. Arkadaşlarım seni bulmamı istediğinde, Brooklyn'e yaptıklarını anlattıklarında, ilk düşüncem şuydu: Siktir... Bu aptal, öldürdüğüm ilk kadın olacak."

"Kadınları öldürmediğini söylemiştin."

"Aynen öyle. Ayrıca, benim hakkında bilmen gereken bir şey var. Ben kindar biriyim, Shelley. Göze göz, dişe diş inanırım." Ona yaklaşıyorum. "Seni öldürmeden yok etmenin bir yolunu bulmak için uzun zaman harcadım."

Silahlı kafasına doğrulttum ve tetiğı çekmeden birkaç saniye önce onu uyardım: "Bu iş hassasiyet ve hesaplama gerektirir. Ben titiz bir adamım. Yaptığım her şey mükemmeldir."

"Neden bahsediyorsun?"

"Tanıdığın dünyaya veda et, Shelley Edward. Umarım sonsuz uykunun tadını çıkarırsın."

Brooklyn

BÖLÜM ELLİ YEDİ

Athanasios ve Brooklyn'in Düğün Günü Aylar Sonra

"Tanrım, bebek doğana kadar beklemeliydim! Fıçı gibi görünüyorum."

"Ne abartı!" diyor kayınvalidem. "Ama muhtemelen doğumdan sonra ciddi bir diyetle girmek zorunda kalacaksın, özellikle de oğlumuz babasına çekerse. Athanasios'a hamileyken neredeyse 60 kilo aldım."

"60 kilo mu?" Madison ve ben neredeyse aynı anda sorduk. "Evet, doğduğunda neredeyse 4 kilo ağırlığındaydı."

"Tanrım, bu hamilelik bittiğinde beni taşımak zorunda kalacaklar. Altıncı ayda ayaklarım şimdiden ağrıyor."

"Ama kilolarını çabuk vereceksin. Sen gençsin," diyor annem beni teselli ederek. "Şimdi, bu kadar konuşma yeter, yoksa Silas, Soraya ve Joseph kirlenip, pislik içinde koridorda yürüyecekler."

İki erkek çocuk yüzük taşıyıcısı, Soraya ise çiçek kızı olacak. Resmi kıyafetleri içinde çok sevimli görünüyorlar, ama Eleanor haklı: dikkatli olmazsak bu sevimlilik uzun sürmeyecek. Dün yağmur yağdı ve bahçede hala küçük su birikintileri var.

Düğün, Athanasios'un bizim için New Canaan'da, ailesinin yakınında satın aldığı evde, açık havada yapılacak.

Eleanor da bize daha yakın bir yere taşınmayı düşündü, ama hem Madison hem de Kostanidis ailesi buna karşı çıktı ve ben de buna razıyım. Benim Medeia'm olduğu gibi, kız kardeşimin de annemizin desteğine sahip olması bence adil.

Kayınvalidem asla en tatlı insan olmayacak, ama sadık ve inanılmaz derecede yardımsever ve beni şaşırtacak şekilde ikizler ona bayılıyor.

Benim tarafımdan bir Katolik rahip ve Athanasios'un ailesinden bir Ortodoks rahip ile karma bir tören yapmaya karar verdik. Aslında ateist olduğu için bunu daha çok annesi için yaptığını söyledi.

Kutsamalarla bir sorunum yok, ne kadar çok olursa o kadar iyi. Gerçekten istediğim şey, sevdiğim adamla evlenmek ve geçmişi geride bırakmak.

Shelley Edward'dan bir daha bahsetmedi ve bir keresinde sorduğumda sadece "*Güvendesin*" dedi. Bu hem korkutucu hem de rahatlatıcıydı.

"Hazır mısın?" diye sordu
kayınpederim. "Her zamanki gibi
hazırım."

Beş dakika sonra, kırmızı halıda yürüyorum, ağlamamaya odaklanıyorum çünkü kendimi masal prensesi gibi hissediyorum.

Hayatımın geri kalanını birlikte geçirmek istediğim adama bakmak yerine, konuklara bakıyorum.

Herkes burada: aile ve arkadaşlar. Kostanidis kuzenleri Odin ve Christos bile eşleri Elina ve Zoe ile birlikte gelmişler.

"Anneee," diyor Soraya, dönüp öpücük gönderiyor. Silas hemen onu takip ediyor.

Ben de her birine öpücük gönderiyorum ve bu, onların "görevlerini" bırakıp bana doğru koşmaları için yeterli bir teşvik oluyor.

Onları kucaklarım ve konuklar güler.

Eğilip başlarının üstüne öpücük konduruyorum ve ayağa kalktığımda Athanasios karşımda duruyor.

"Planlarına sonuna kadar sadık kalma ihtimalleri ne kadardı?" diye gülümseyerek sorar. "Teşekkürler baba. Bundan sonrasını ben hallederim."

Çömelip her iki koluna birer çocuğu alır, kayınpederim ise Joseph'le el ele tutuşarak mihraba doğru yürür.

Ancak ben, hala onun sözlerinin etkisinde kalmış, hareket edemiyorum.

Bundan sonrasını ben hallederim.

"Hey," diye sesleniyorum ve üçü de dikkatlerini bana çeviriyor. Yaklaşıp onları kucaklıyorum. "Sizi seviyorum ve koruyucu doğanızı çok takdir ediyorum, ama bu sorumluluğu tek başınıza üstlenmenize gerek yok. Birbirimize bakacağız. Ailelerin yapması gereken budur."

Brooklyn

EPİLOG BİR

Calisto Pappakouris geldi

"O çok güzel," diyor kayınvalidem, torununa sanki dünyaya gelen ilk bebekmiş gibi bakarak. "Seçtiğin isim mükemmel, Brooklyn. Calisto 'en güzel' anlamına geliyor."

"Biliyorum. İsim listesinde gördüğüm anda, istediğim isim bu olduğunu anladım."

Tüm ailem beni ziyarete geldi, ama Medeia'dan biraz daha kalmasını rica ettim. Athanasios henüz birkaç günlükken ondan alındığında kaçırdığı her şeyi ona geri veremem. Ama onu torununun hayatının bir parçası olmaya, onun büyümesini izlemeye davet edebilirim ve belki de böylece kalbindeki bazı yaraları iyileştirmeye yardımcı olabilirim.

Regina'yı ziyaret etmeye devam ettim, ama eskisi gibi değil.

Kocam beni ilk kez onu görmeye götürdüğünde, kim olduğunu bilmesem de, Athanasios için önemli biri olduğu için ona anında sevgi duydum.

Gerçeği öğrendiğimde her şey değişti. Kendi hayatımı kurtarmak için birine karşı sahte sevgi gösteremem; ziyaretlerim daha çok bir yabancıyı ziyaret etmek gibi oldu.

Athanasios'a da aynı şey oldu. Onun vakası üzerinde çalışmaya devam etti, komadan neden uyanmadığını anlamak için onu inceledi, ama bence bu onun için sadece klinik bir görev haline geldi.

Ve sonra, yaklaşık iki hafta önce, o öldü.

Athanasios ne kadar çaba sarf ederse etsin, kadında hiçbir iyileşme belirtisi görülmedi. Ve benim bir teorim var, hiç bilimsel değil ama bilinçsiz olduğum dönemde kendi deneyimlerime dayanıyor: kadın geri dönmek istemiyordu.

O karanlık yerde, yaşam ve ölüm arasında sıkışmış bir arafta, pek çok insanın kaderini oyuncak gibi oynayan bu işkence görmüş kadın sonunda huzuru bulmuştu.

Kocam onun ölümüne herhangi bir hastanın ölümüne tepki gösterdiği gibi tepki gösterdi, ama içten içe bu kadar basit bir şekilde kabullendiğini sanmıyorum. Yine de, onu bu konu hakkında konuşmaya zorlamayacağım. Eğer açılmak isterse, onun yanında olacağım, ama yarayı yeniden açan ben olmayacağım.

"Ne yaptığını biliyorum Brooklyn," diyor kayınvalidem, beni şimdiki zamana geri getirerek. "Oğlumun hayatının ilk yıllarında anne olamadığım için bana büyükanne olma şansı verdiğin için teşekkür ederim."

"Soraya ve Silas'a baktığın için, içinde sevgi olduğunu zaten kanıtladın, Medeia. İlk izlenimime göre hareket etseydim, seni hiçbirinin yanına yaklaştırmazdım, ama ben eylemlere inanırım ve sen bana harika bir büyükanne olduğunu gösterdin. Evimizde her zaman hoş karşılanacaksın."

Kapı açılır ve o geriye bakar. Athanasios'tur, dikkatli gözleri üçümüzün üzerindedir, her zaman herkesi gözetir.

Kayınvalidem Calisto'yu babasının kollarına verir ve kocam onun alnını öptükten sonra vedalaşır.

"Her şey yolunda mı?" diye sorar kayınvalidem çıkar çıkmaz, ama gözleri kucağındaki küçük bebeğe sabitlenmiştir.

"Evet. Anneler arasında bir konuşma yapıyorduk."

O, hala oğluna odaklanmış bir şekilde başını sallar. "O mükemmel, Brooklyn. Sen mükemmelsin. Senin için her şeyi doğru yapmak istiyorum çünkü artık ben tam bir insanım."

Bana bakar ve ilk kez gözlerinde yaşlar olan kocamı görürüm.

"Buraya gel." Yaklaştığında elini tutup öperim. "Çoğu zaman mükemmel olmaktan çok kusurlu olacağız, ama sonunda birlikte bütün olduğumuz sürece bunların hiçbirisi benim için önemli değil. Seni seviyorum, kocacığım."

Athanasios

İKİNCİ EPİLOG

Sekiz Yıl Sonra

O hastaneye yatırıldığından beri her yıl yaptığım gibi hastane odasına giriyorum.

Beni buraya getiren klinik merak ya da onun uyanacağı umudu değil, onun cezalandırıldığından emin olma ihtiyacı.

"Merhaba Shelley. Beni duyup duymadığını asla bilemeyeceğim, ama yine de şansımı deneyeceğim çünkü beni dinlemeni gerçekten istiyorum."

Yatağa yaklaşıyorum ve makinelere bağlı kadına bakıyorum. Hiçbir duygu hissetmiyorum.

O benim düşmanım. Karımı öldürmeye çalışan ve sonrasında da onu takip etmeye devam eden yılan.

Aynı gece Odin beni aradıktan sonra, gizli bir numaradan başka bir arama aldım. Karşıdaki adam sadece şöyle dedi: *Bitti, Doktor. İyi bir hayat dilerim.*

Bunun Beau olduğunu biliyordum ve eski ajanı öldürdüğünü düşündüm.

Sürpriz bir şekilde, yaklaşık bir yıl sonra FBI benimle iletişime geçti. Bir hastayı muayene etmemi istediler.

Oraya vardığımda, eski bir ajanı komadan çıkarmamı istediler. Bana gerçek adını söylemediler, ama o zamana kadar onun fotoğraflarını görmüştüm ve iki ile ikiyi toplayıp onun Shelley Edward olduğunu anlamam çok da zor olmadı.

Hayat ne kadar ironik, değil mi? Federal ajanlar, alanımın önde gelen uzmanı olarak, diğer doktorların başaramadığını benim başaracağımı umduklarını söylediler. Shelley'nin, Brooklyn için adaleti sağlamak için gösterdiğim amansız çabalarım sayesinde yakalandığını bilmiyorlardı.

Merakımdan onu ziyaret ettim, sadece uyuyan şeytanı görmek için. Ama odada beş dakika bile kalamadım, çıkıp benimle iletişime geçen hükümet yetkilisine yapabileceğim bir şey olmadığını söyledim.

Gerçek şu ki, yapmak istediğim hiçbir şey yoktu ve yok. Yeminim hayat kurtarmak, ama o ölüm tehlikesi altında değil. Onun durumunu

onların izniyle takip ediyorum, çünkü bu davayı almam için ısrar ettiler. Muhtemelen bir gün onu geri getireceğime inanıyorlar.

Benim ellerimle asla uyanmayacak. Bu bir eylem değil, bir ihmal.

Bana kalırsa, o sonsuza kadar bu zihinsel hapisanede yaşayacak.

"Sadece seni uyandırmayı deneyebileceğimi söylemeye geldim, ama yapmayacağım. Kaderin ölümünden daha kötü. Bu, yıllarca sürebilecek bir kabus ve geçmişte haksızlık ettiğin insanların intikam için geri dönüp dönmeyeceğini asla bilemeyeceksin."

Günler Sonra

Çocuklarımla oyunlarını izliyorum ve her zamanki gibi onların güvende olduklarından emin olduğumda, içime bir huzur yayılıyor.

Artık tehlike yok. Tüm tehditler ortadan kalktı. Shelley Edward'ın suç ortakları, Brooklyn'i öldürmek için tuttuğu kişiler, şartlı tahliye olasılığı olmayan ömür boyu hapis cezasına çarptırıldılar. Ceza, duruşmanın ertesi günü verildi.

"Baba, beni dinlemiyorlar," diyor Silas, kollarını göğsünde kavuşturup çok üzgün bir ifadeyle dört kardeşini işaret ediyor.

Gülmeme engel olmak zorunda kaldım, çünkü o benim öz evladım olmasa bile, benden daha fazla bana benzeyemezdi: otoriter ve kontrolcü, tek bir bakışıyla küçük kardeşlerini hizaya getiriyordu. Ona boyun eğmeyen tek kişi Soraya'ydı, ona her zaman beş dakika daha büyük olduğunu ve ona saygı duyması gerektiğini hatırlatıyordu.

"Neden biraz eğlenip onları unutmuyorsun, oğlum?" diye soruyor karım, bize doğru yürürken.

"Endişeleniyorum anne. Bu çocuklar çok dağınık!" Silas, belki de bir şekilde beni taklit ederek, ailenin bekçisi olmayı kendine görev edinmiş gibi görünüyor. Ayrıca benim ve babam gibi nörolog olmak istediğini söylüyor.

Büyükanneleri, annesi ve Eleanor'un deniz kenarında şezlonglarda dinlendiği yere doğru yürüyor.

Yaklaşık beş yıl önce, Kuzey Carolina'daki Corolla Beach'te bir ev satın almaya karar verdik ve her tatilde buraya geliyoruz. Ev neredeyse denizin üzerinde ve çocuklarım bizimle kano yapmaya bayılıyorlar.

"Küçük Athanasios klonları yetiştiriyorum," diyor Brooklyn, kucağıma otururken. "En sakın olanı Calisto. Küçük ikizler Silas ve Soraya'dan öğreniyorlar," diyor, üç yaşındaki çocuklarımız Hero ve Kosmos'u işaret ederek.

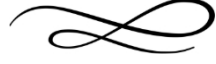
"Yani 'mini tanrılar' mı yetiştiriyorsun?" diye takılıyorum ve o da bana çok sevdiğim klasik göz devirme hareketini yapıyor.

"Sakin ol, bayım."

"Sen benim kibirimi seviyorsun, kadın."

"Seninle ilgili her şeyi seviyorum, kocacığım. Senin kusurların benimkilerle uyuyor. Birlikte mükemmeliz."

Bonuslar

İlerleyen sayfalarda, bu serinin yakında çıkacak kitabından ve yakında yayınlanacak başka bir kitaptan bir bonus bulacaksınız.

Bonus

WILLIAM RANDOLPH MARSHALL IV

Onu balo salonunda, kendisini nelerin beklediğinden habersizce ilerlerken izlerken gülümsüyorum.

Taylor Jarvis'in Amerika Birleşik Devletleri'ne dönmesini bekledim. Onu geri getirebilir, istediğim şeyi yapmaya zorlayabilirdim, ama ona bu sahte özgürlük hissini yaşatmayı tercih ettim, sanki hayatının sona ereceğini bilmeyen bir kelebek gibi.

Ancak hesaplaşma zamanı geldi. Ve ondan her şeyi alacağım.

Bonus

MADELINE TURNER

Zoe ve Christos'un düğününden üç ay sonra

LONDRA

Asansör yukarı çıkarken, beşinci kez aynaya bakmayacağıma yemin ediyorum, ama kararlılığım çöküyor.

Ya dişlerimde ruj izi varsa?

Gerçekten buradayım. Zoe, *Şeyh* Kamal'ın benimle şahsen görüşeceğini söylediğinde inanamadım. Gerçekçi olmayan beklentilerim yoksa, onun beni görmek istemesi iyi bir şey, değil mi?

Aynaya bir kez daha bakıyorum.

Tanrım, bu bir tür zorlama gibi. Ama kendimi çok güzel hissediyorum.

Zoe'nin benim için seçtiği koyu gri, diz boyu kalem etek ve beyaz ipek gömlek ile tam bir yönetici görüntüsündeyim.

Zarif ve profesyonel. Hafif seksi, dedi bana.

Gözlerimden bir tutam saçımı üfleyerek uzaklaştırıyorum. Annemin her zaman ısrarla yaptırdığı bu Chanel saç kesimi beni sinirlendiriyor ve saçımı uzatmaya karar veriyorum.

Asansör varış noktasına ulaşıyor ama ben kıpırdamıyorum. Güvensizliğim tüm gücüyle geri geliyor.

Kapı açılır ve sekreterlerden biri olduğunu düşündüğüm bir kadın benim çıkmamı bekler. Hâlâ katatonik haldeyim, o da bana deliymişim gibi bakar. "Günaydın, Bayan Turner."

"Günaydın," diyorum dikkatlice. Çok hafif disleksim olduğunu dürüstçe söylemiştim, ama yavaş konuşmak annemin eleştirilerinden kaçmak için edindiğim bir alışkanlıktı. "Bay Kamal ile görüşme için geldim."

"*Şeyh* Kamal," diye düzeltiyor beni.

Ah!

Beni baştan aşağı süzer ve kadından hemen hoşlanmam.
Sonra Zoe'nin bana söylediği şeyi hatırlıyorum.

Onların seni korkutmasına izin verme.

Tamam, hadi bakalım, dünya, diyorum kendime. Hazırım.

Gergin bir şekilde asansörden çıkıyorum, ne yaptığımı umursamadan, ve görünüşe göre yanlış yöne dönmüşüm çünkü birine çarpıyorum.

Yüksek tiz bir çığlık attım, ama bunun korkuyla ilgisi yoktu, her şey gömleğimin önüne sıçrayan sıcak kahveyle ilgiliydi.

Cildim yanarken, düşünmeden gömleğimi yırtıp atıyorum. Kaynar sıvı göğüslerimi yakıyor ve ancak kahkahalar duyduğumda, herkesin benim istem dışı *striptizime* dikkatini verdiğini fark ediyorum.

Ancak, bana öfkeyle bakan biri vardı. Onun kim olduğunu biliyorum.

Kamal Hafeez.

İşverenim. Ya da artık eski işverenim demek daha doğru olur.

Yazar Hakkında

D.A. Lemoyne, Ağustos 2019'da ilk kitabı *Seduzida* ile yazmaya başladı. O zamandan beri, okuyucuların daha fazlasını okumak için geri gelmesini sağlayan birkaç kitap ve birkaç popüler dizi yazdı.

Henüz sekiz yaşındayken, edebiyat öğretmeni olan büyükannesi onu kitapların dünyasıyla tanıştırdı. Büyükannesinin dairesinin arka odasında kişisel bir "kütüphanesi" vardı ve Lemoyne kitaplara hemen ilgi duydu. Büyükannesi onun ilgisinden o kadar etkilendi ki, tüm koleksiyonunu ona hediye etmeye karar verdi.

Lemoyne, kocası ve köpeği Cookie ile Kuzey Carolina'da yaşıyor. Yazmayı ve yemek yapmayı seviyor ve evinde her zaman arkadaşları oluyor.

Lemoyne'nin hikayeleri, okuyucuların dikkatini çeken muhteşem olay örgüleriyle ünlüdür. İnsanlar, erkek ana karakterlerinin tutkusu ve kadın kahramanlarının gücünü çok seviyor.

Aşkın gücüne güçlü bir şekilde inanır. En büyük tutkuları arasında okumak ve yazmak vardır, bu da ona insan duygularının derinliklerine dalma ve okuyucularla derin bir bağ kuran, iç açıcı hikayeler yazma imkanı verir.

İletişim: dalemoynewriter@gmail.com

İçindekiler

[Başlık Sayfası](#)

[İllüstrasyon](#)

[Alıntı Telif](#)

[Hakkı Sosyal](#)

[Medya](#)

[D.A. Lemoyne'nin diğer](#)

[eserleri Tanıtım](#)

[Yazarın Notu](#)

[Adanma](#)

[Athanasios](#)

[1. Athanasios](#)

[2. Athanasios](#)

[3. Athanasios](#)

[4. Brooklyn](#)

[5. Athanasios](#)

[6. Brooklyn](#)

[7. Athanasios](#)

[8. Brooklyn](#)

[9. Brooklyn](#)

[10. Athanasios](#)

[11. Brooklyn](#)

[12. Athanasios](#)

[13. Athanasios](#)

[14. Brooklyn](#)

[15. Brooklyn](#)

[16. Athanasios](#)

[17. Brooklyn](#)

[18. Brooklyn](#)

[19. Brooklyn](#)

[20. Athanasios](#)

[21. Athanasios](#)

[22. Brooklyn](#)

[23. Athanasios](#)

[24. Brooklyn](#)

[25. Athanasios](#)
[26. Athanasios](#)
[27. Athanasios](#)
[28. Athanasios](#)
[29. Brooklyn](#)
[30. Athanasios](#)
[31. Brooklyn](#)
[32. Athanasios](#)
[33. Athanasios](#)
[34. Athanasios](#)
[İllüstrasyon](#)
[35. Brooklyn](#)
[36. Brooklyn](#)
[37. Athanasios](#)
[38. Brooklyn](#)
[39. Athanasios](#)
[40. Brooklyn](#)
[41. Brooklyn](#)
[42. Athanasios](#)
[43. Brooklyn](#)
[44. Brooklyn](#)
[45. Athanasios](#)
[46. Brooklyn](#)
[47. Brooklyn](#)
[48. Athanasios](#)
[49. Brooklyn](#)
[50. Athanasios](#)
[51. Brooklyn](#)
[52. Athanasios](#)
[53. Athanasios](#)
[54. Brooklyn](#)
[55. Athanasios](#)
[56. Beau](#)
[57. Brooklyn](#)
[Brooklyn](#)
[Athanasios](#)
[Bonusları](#)

Bonus

Bonus

Yazar Hakkında

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

